DE BASSIST

KWARTAALBLA SISTEN

Tests van onder meer:
Epiphone Thunderbird '64
Tokai Hard Puncher & Jazz Sound
Ibanez Talman TMB400TA
Markbass CMB 121 Black Line
Earthquaker Devices Blumes
Lâg Sauvage BCE

April Kae
Wil iedereen laten bassen

Jasja J. Offermans
Met Floor Jansen & Lov3less

Nathan East
'Groove is een zaak van het hart'

Bas van Wageningen
Verrijkend spelen met DI-RECT

Pieteke Dik
Cappu & Bas

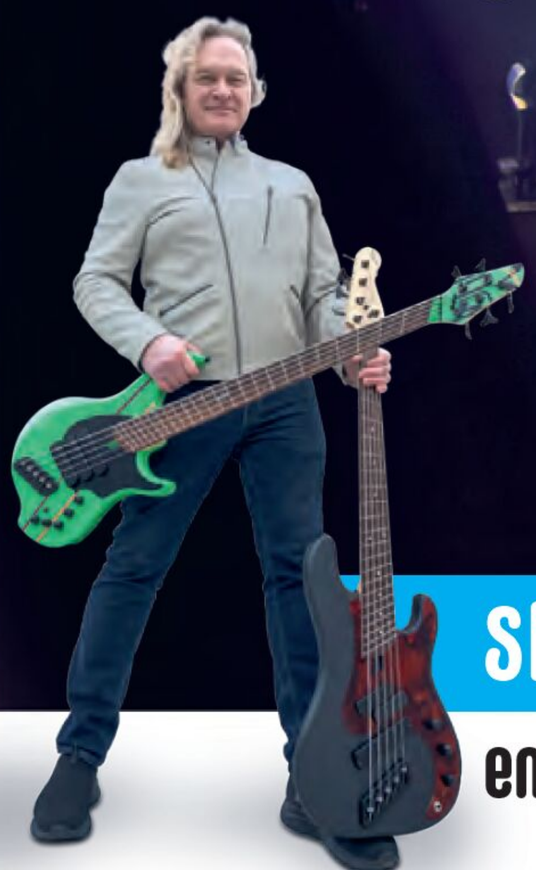

Sheldon Dingwall
en het ontstaan van fanned frets

NR. 69 • JULI - SEPTEMBER 2024 • € 7,95
BP 8 710966 221372 000069

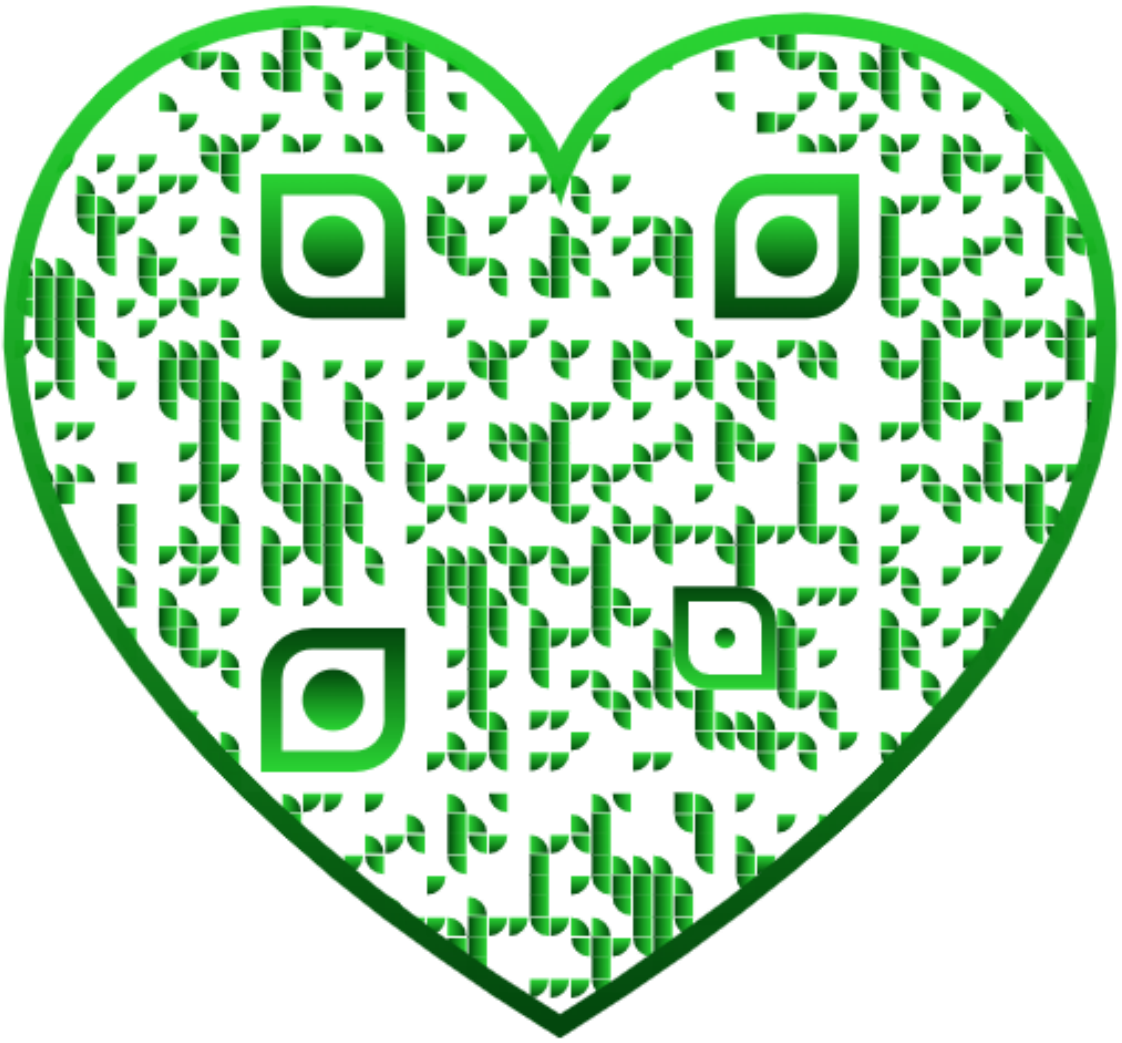

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.nl

Proefabonnementen
€ 12,50

Jaarabonnementen
vanaf € 20,90

Losse edities
vanaf € 5,-

We sturen alles op zonder verzendkosten

Keijser 18 MEDIAPRODUCTIES | Interface voor muzikanten en producers | INZET uitgeverij

+31 (0)20 6755308 | info@k18.nl | www.muziekmagazines.nl

SR MULTISCALE
WITH FISHMAN PICKUPS

SRMS720-BCM | SRMS725-BCM

MULTI SCALE/5PC MAPLE/WALNUT NECK | OKOUME BODY | MR5S BRIDGE | FISHMAN® PICKUPS
FISHMAN® 3-BAND EQ W/SINGLE COIL MODE SWITCH (PUSH/PULL), 3-WAY VOICE SELECT SWITCH

Ibanez

DE BASSIST
KWARTAALBLAD VOOR BASSISTEN

Een uitgave van

Keijser 18
MEDIAPRODUCTIES

Keijser 18 B.V.
De Bassist, Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
tel. +31 (0)20 675 5308
debassist.nl

Hoofdredacteur Chris Dekker
Redactie-coördinator Erk Willemsen
Eindredactie Co Koenen
Tekst Jan van Olffen, Barend Tromp, Peter Boekholt, Sanne Verbogt, Chinouk de Haan, Madelief van Vlijmen, Hidde Roorda, Nick Wells, Jenna Scaramanga, Bas Nuiver, Maarten Plukker, Marco Vlot, Erk Willemsen
Fotografie als aangegeven bij de artikelen
Ontwerp & Vormgeving Nils Jonkers (LandGraphics)
Basisontwerp Sheila Brand
Muzieknotatie verzorgd met Finale, ter beschikking gesteld door KBS Software & Systems
Drukwerk Veldhuis Media, Meppel
Uitgever Erk Willemsen
Bladmanagement & Sales Ronald Willemsen
Sales Ollie Schmitz
Boekhouding Ellen van der Star, factuur@k18.nl
Abonnementenadministratie
Ellen van der Star, abonnee@debassist.nl

De Bassist verschijnt 4x per jaar
Neem een abonnement:
muziekmagazines.nl/debassist, of abonnee@debassist.nl, of bel naar +31 (0)20 675 5308 . Vermeld naam, adres, en mailadres.
• Losse edities € 7,95
• Proefabonnement (2 edities) € 12,50
• Jaarabonnement (4 edities) € 26,50
• Tweejaarabonnement (8 edities) € 47,50
NB: extra verzendkosten buiten Benelux los nummer € 2,-, en jaarabonnement € 8,-
Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen, en speciale aanbiedingen: muziekmagazines.nl/debassist
• Digitale editie via Readly.com

Winkeldistributie
Betapress, Gilze • AMP (België)

Volg ons
Facebook: facebook.com/DeBassistMagazine
Instagram: deBassistNL

© 2024 Keijser 18 B.V.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, kopie of welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De Bassist is een geregistreerd handelsmerk van Keijser 18 Mediaproducties bv.
De Bassist stelt de geboden informatie op zorgvuldige wijze en naar beste eer en geweten samen, maar aanvaardt op geen enkele wijze aansprakelijkheid voor handelingen en beslissingen van derden die mogelijkerwijs voortvloeien uit het lezen van deze uitgave.

ISSN 1874-981X
Adviesprijs losse verkoop
€ 7,95 inclusief 9% btw

Coverfoto Koen van Etten

Voorwoord

Pieteke

Vorig jaar in augustus kreeg ik een melding op mijn telefoon dat ik een nieuw berichtje op Instagram had. Ik opende de app en zag dat het van Pieteke Dik was. Een filmpje. In de korte video sprak ze me vanaf het hoofdpodium van Lowlands toe: Hoi Chris!, begon het. Ze vertelde me vervolgens dat ze al jarenlang een wenskettinkje om had met daarin twee wensen. De een was om op het grootste podium van Lowlands te staan en dat was – met het filmpje als duidelijk bewijs – gelukt. De tweede? Op de cover van De Bassist komen.
Ik hoefde daar niet lang over na te denken, want wat een enorme carrière heeft Pieteke inmiddels, samen met Froukje en de band. En laten we niet vergeten dat haar eerste baslijn ooit de basis was van de lockdown-covidhit Ik Wil Dansen. Het heeft bijna 23 miljoen streams op Spotify, and counting. En het interview in dit nummer van De Bassist verschijnt ook nog eens tussen optredens op Pinkpop en wederom Lowlands!
Ik kan niet op ieder verzoek voor een coververhaal ingaan, dus ik hoop niet dat jullie nu allemaal de inhoud van jullie wensketting insturen. Oh ja, die wensketting heeft daarna weer iemand geluk gebracht, maar dat is weer een heel ander verhaal.

Soms komen interviews aanwaaien (woordgrap), zoals met Sheldon Dingwall. Waaierfrets zijn inmiddels niet meer weg te denken uit de baswereld, maar wat is eigenlijk de geschiedenis van dit principe? Sheldon kwam langs op ons kantoor en vertelde uitgebreid over zijn fanned frets.
Naast enkele buitenlandse namen, spraken we nog twee grote Nederlandse bassisten: Bas van Wageningen van DI-RECT en Jasja Offermans, die vertelt hoe het is om de ene dag met een tourbus en roadies op stap te zijn, om een dag erna weer haar eigen amp te tillen.
Natuurlijk vind je veel en veel meer in deze editie terug, dus namens het hele team:

Veel leesplezier!

Chris Dekker
chris@debassist.nl • debassist.nl

DeBassistMagazine
groups/debassist
@debassistnl

De Bassist nummer 70 verschijnt op 5 september 2024

Inhoud

De Bassist nummer 69 • jaargang 18 • juli - september 2024

10 **Pieteke Dik**
Cappu & bas

18 **Sheldon Dingwall**
En het ontstaan van fanned frets

28 **Nathan East**
Groove is een zaak van je hart

34 **Bas van Wageningen**
Verrijkend spelen met DI-RECT

41 **Kalle Ordelman**
De Bassist Talent

42 **April Kae**
Wil iedereen laten bassen

48 **Jasja J. Offermans**
Met Floor Jansen & Love3less

56 **Logan Kane**
Doet waar hij zin in heeft

Rubrieken

03 **Colofon**
en voorwoord van de hoofdredacteur

06 **Basnieuws**
Het laatste nieuws uit basland

09 **Column** Rosan Asmussen

60 **Albumtips**

61 **De Bas** Jack Bruce

62 **Nederbas** Marcel Schimscheimer

64 **De Basplaat** Ivo Schot

65 **Events**

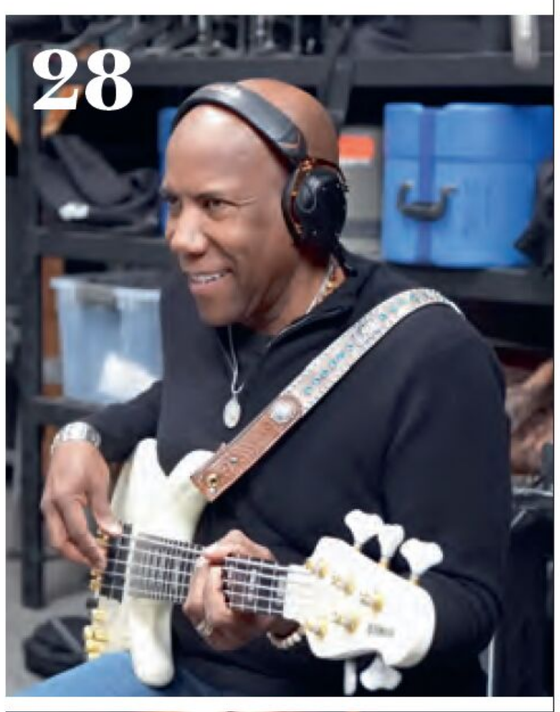

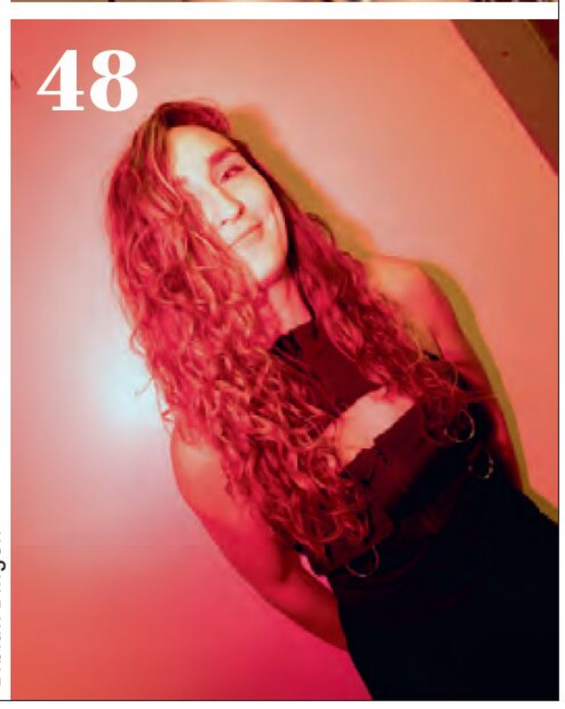

Bibian Bingen

Tests

16 **Ibanez Talman TMB400TA**

24 **Lâg Sauvage BCE**

32 **Markbass CMB 121 Black Line**

38 **Tokai Hard Puncher & Jazz Sound**

45 **Earthquaker Devices Blumes**

46 **Epiphone Thunderbird ‘64**

59 **Jet Guitars JJB-300**

Workshops

52 **Peter Boekholt**

53 **Sanne Verbogt**

54 **Bas Nuiver**

55 **Barend Tromp**

Aguilar Tone Hammer- en AG-serie

Nieuwe generatie

Aguilar heeft de Tone Hammer- en AG-serie een flinke update gegeven. Deze bestaat uit de Aguilar Cabinet Suite, twee xlr-uitgangen, extra aansluitingen en een verbeterde eindtrap. Met de Aguilar Cabinet Suite kunnen spelers SL/DB speakerkast impulse responses (IR's) of eigen IR-bestanden laden om de output van de xlr- en koptelefoonaansluiting van luidsprekersimulatie te voorzien. Bassisten kunnen zo hun eigen speakerkast-IR's gebruiken voor hun monitormix en zelfs een pre-EQ naar de FOH sturen. De eindtrap voor elk model is nu minimaal 2,67 ohm, zodat je twee 4-ohm kasten kunt aansturen.
aguilaramp.com | algambenelux.be

Ernie Ball Music Man 2024 DarkRay

Meer kleur

Music Man levert de DarkRay-collectie van 2024 met twee nieuwe kleuren. De vier- en vijfsnarige bassen zijn nu ook verkrijgbaar in Dark Rainbow en Gold Bar. Voor de rest blijft alles hetzelfde. We zien en horen de tweebands-voorversterker met drie standen van effectbouwer Darkglass: Clean, Alpha (Distortion) en Omega (Fuzz). Met de gain en blend kun je de hoeveelheid vervorming regelen en het laag behouden. Met een driestandenschakelaar schakel je ze in en de kleur van de led laat zien welke modus aan staat.
music-man.com

Dunlop Robert Trujillo

Snaren voor Metallica-bassist

Dunlop is een samenwerking aangegaan met Robert Trujillo om snaren te maken die goed bij zijn sound passen. 'De snaren van Robert Trujillo zijn helder in het hoog, hebben genoeg midrange om door alle gitaren heen te komen en voldoende laag om je omver te blazen', aldus Dunlop. De Robert Trujillo snaren zijn verkrijgbaar in zowel staal als nikkel en dan kan je ook nog bepalen of je een set voor een viersnarige of een vijfsnarige bas wilt.
jimdunlop.com | algembenelux.be

NordstrandPolyVox

Nieuw element

Nordstrand heeft een nieuw element uitgebracht. De PolyVox, met meerdere spoelen, wordt omschreven als een nieuw hoofdstuk in Carey Nordstrands zoektocht naar nieuwe bastonen. De passieve elementen hebben een dubbelspoelbehuizing en zijn geschikt voor vier, vijf en zessnarige bassen. Ze hebben asymmetrische geplaatste spoelen met alnico magneten met keramische balkjes. Elke transducer van de snaar is geïsoleerd waardoor je een vlakkere en transparantere frequentierespons krijgt vergeleken met normale elementen.
nordstrandaudio.com

*Op **debassist.nl** en op onze **social media** wordt je bijna dagelijks voorzien van nieuws over bassisten en de nieuwste spullen.*

Zoom MS-60B+ Multistomp

Veel sounds uit deze Zoom

Zoom heeft een nieuwe telg in de Multistomp-serie uitgebracht, de ME-60B+. Dit kastje heef 11 versterker/speakerkastmodellen, 11 voorversterkers en 75 baseffecten. Gebruikers kunnen 6 effecten achter elkaar gebruiken en met 100 geheugenpatches kun je genoeg opslaan. 85 presets zijn gebaseerd op geluiden van beroemde nummers van de jaren zestig tot nu. Het lcd-scherm laat met kleuren zien welke effecten aan staan en vanuit dat punt kun je me vier knoppen sleutelen aan je effect. Met de andere knoppen kun je snel schakelen tussen effecten en patches. Andere extra's zijn het verbeterde analoge circuit en gebruikersinterface, stereouitgangen, en een ingebouwd stemapparaat. Voeding gaat via een adapter of twee AA-batterijen.
zoom-europe.com | sound-service.eu/nl

T.M. Stevens overleden

Thomas Michael Stevens, beter bekend als T.M. Stevens, is op 24 maart overleden. De bassist werd 72 jaar. Hij leed al langer aan een ernstige vorm van dementie. T.M. werd op 18 juli 1951 geboren. Hij begon zijn carrière met de band Space Cadets, waarna hij een korte tijd lid was van The Pretenders. Met Steve Vai, Devin Townsend en Terry Bozzio werd het album Seks & Religion opgenomen. Daarna speelde hij met onder meer Marco Minnemann's Illegal Aliens, maar hij had daarnaast vooral een carrière als sessiemuzikant, zowel live als op de plaat, met namen als James Brown, Joe Cocker, Cyndi Lauper, Little Steven, Tina Turner, Narada Michael Walden, Taylor Dayne, Billy Joel, 2Pac en Victor Wooten.

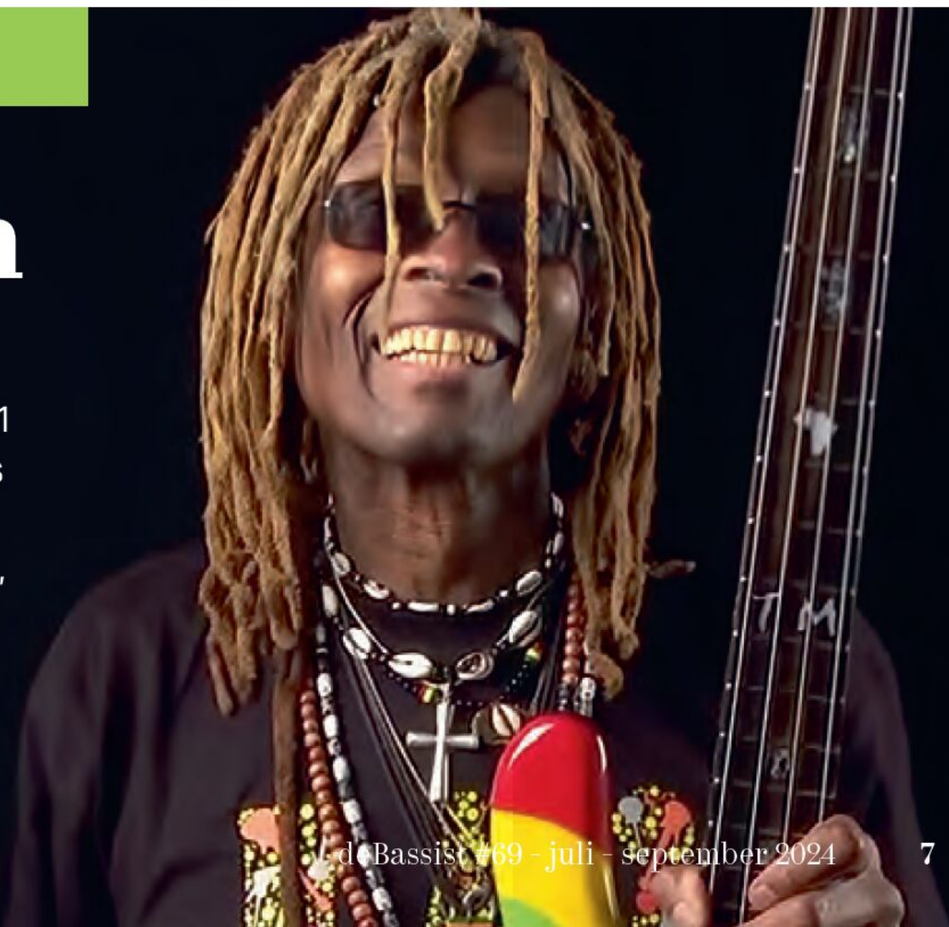

Boss Katana Bass Head

plus bijpassende kast

Boss heeft de Katana 500 top uitgebracht, tegelijk met de Katana 112 speakerkast. De versterker is voorzien van een vierbands EQ, compressor, drive en een geheugenknop om je instellingen mee op te slaan. Dan heb je nog een xlr-aansluiting, amp feel-knop, shape-schakelaar, hi-cut en ga zo maar door. Met de usb-aansluiting kun je de amp op een computer aansluiten om verbinding te maken met de Boss Tone Studio en voor audio-recording en playback.
boss.info

Podcast over McCartney's verloren bas

Hoofdredacteur Chris Dekker te gast

In de vorige editie van De Bassist kon je alles lezen over Pauls allereerste bas, die teruggevonden is. Hoofdredacteur Chris Dekker, die het nieuws maanden geheim moest houden, werd gevraagd om wat meer te vertellen over de vioolbas en natuurlijk de andere Höfners van Macca. En dat laat hij zich geen twee keer vragen! Hij vertelt er alles over in de bekende Beatles-podcast Fab4cast.
facebook.com/fab4cast

Spector Doug Wimbish

USA signaturebassen

In de vorige De Bassist vertelde Doug Wimbish over zijn Spector bassen en de banden zijn weer helemaal aangehaald. Spector USA komt met de DW-4 en DW-5, waarbij goed is gekeken naar de modellen van Doug. Ze delen de relatief smalle halzen en samen met Doug heeft EMG speciale elementen ontwikkeld. De DW-4 komt in Amber Stain Gloss en Black Stain Gloss, de DW-5 in Dark Blue Stain Gloss en Faded Natural Gloss. Voor de lancering is er ook nog een True Champagne Gloss Limited Edition.
spectorbass.com | musifacts.eu

Basnieuws

Boss ME-90B

Nog meer effecten!

De ME-90B Bass Multiple Effects is volgens Boss 'een vrije processor met het beste gereedschap voor de bassist'. Hij bevat 61 effecten en 10 voorversterkers. Er is ook een Acoustic-instelling voor semi-akoestische bassen en contrabassen plus een EQ only-optie voor DI-sounds. Alles kan worden ingeschakeld met acht voetschakelaars en een expressiepedaal. Er is een geheugenmodus met 36 set-ups. Daarnaast heeft de unit een xlr-uitgang en een usb- en koptelefoonaansluiting.
boss.info

Phil Jones Bass X2C

Twee compressors in een

Phil Jones Bass heeft de X2C uitgebracht: een dubbele compressor en effectloop-pedaal. PJB's dubbele compressor zorgt ervoor dat de speler heel specifiek bepaalde frequentiegebieden van het signaal kan vormen, waardoor je lage frequenties compressie hebben en de hoge niet of juist andersom. Hierdoor blijven de middenfrequenties intact waardoor de attack van je sound niet wordt aangetast. Elke band heeft een ingang met een eigen ratio-, release-, attack- en thresholdknop. Daarnaast zijn er nog knoppen voor de crossoverfrequentie, lo/hi mix en dry/wet.
pjbworld.com | shop.warwick.de

Rosan #09

Van bassist naar basartiest

Basartiest, wat is dat dan? Dit woord heb ik verzonnen omdat ik met mijn nieuwe band Rose & the Bass meer dan bassist ben: een basartiest.

Vanuit de schaduw van de artiest naar de spotlights voorop het podium. De basgitaar, zo essentieel als die is, is toch vaak een beetje verscholen achter al het leidende geweld. Maar hoe cool is het om juist de bás te laten leiden. Geïnspireerd door Marcus Miller, Larry Graham, Prince en Level 42, een eerbetoon aan het gouden tijdperk van de funk. Veel slapbas geweld en jarentachtigsounds samen met mijn Amsterdamse muziekvrienden.

28 mei 2024. Sinds een maand ben ik vanuit de studio de oefenruimte in gedoken. De afgelopen twee jaar was ik op tour samen met de bas. De tocht ging langs Miami, New York, Stockholm, Oslo en Toscane om inspiratie en bijzondere ervaringen met andere muzikanten en artiesten op te doen. Dit was de tijd waarin ik met mijn laptop en interface op schoot negen songs heb geschreven. De songs zijn de afgelopen maanden in Noorwegen en Amsterdam opgenomen met wel drie verschillende producers. Het was gaaf en inspirerend om samen te werken met verschillende producers en allerlei muzikanten in Amsterdam en Oslo. Hierdoor heeft het album een unieke sound gekregen met verschillende invloeden. Ik breng de plaat in eigen beheer uit en release de eerste songs in de vorm van singles. En nu gaat het grootste plezier en de fysieke uitdagingen beginnen. Vanaf hier gaan we de nieuwe songs tot leven brengen op het podium.

In de oefenruimte van het Amsterdams conservatorium gebeurt het, daar bereiden we ons op dit moment voor op de tour. Want op het conservatorium studeert de toetsenist waarmee ik speel. Oh ja, volgens mij heb ik mijn bandleden nog niet voorgesteld. Ik heb ze ontmoet op jamsessies en tijdens gigs in Amsterdam: Simone Don vocals/backings, Kitano Hernández Solano toetsen, Prosper Ramaker gitaar en Fabio Galeazzi drums. Stuk voor stuk onwijs goeie muzikanten en ook nog eens hele fijne mensen. Dit hele proces van de juiste muzikanten vinden voor je eigen band, de optredens regelen, de muzikanten op tijd voorzien van alle sheets en vooral het plannen van repetities waarop iedereen kan tot aan het moment dat de muziek wordt uitgebracht is enorm breed. Het is een uitdaging om in je eentje in al dit organisatorische kabaal met hoogtepunten en tegenslagen de moed erin te houden en het grotere doel voor ogen te houden. Maar één ding is zeker: het is één en al ervaring en avontuur.

Rosans nieuwe plaat Funkadelic wordt gepresenteerd in De Nieuwe Anita in Amsterdam op 28 juni waarna ze beginnen aan de albumreleasetour.

Tekst: Chris Dekker

CAPPUCCINO

PIETEKE DIK

Noorderslag, Paaspop, een paar keer Paradiso, de Lotto Arena in België, tweemaal AFAS, plus Pinkpop en Lowlands. Er zijn weinig bassisten die zo'n prachtig gevulde agenda hebben. 'Living the dream' heet dat. Dit zijn echter maar een paar agendapagina's van die van Pieteke Dik, bassist van Froukje en Yori.

BASS

Als je Pieteke op Instagram volgt, lijkt het of ze alleen maar van de ene cappuccino naar de ander hopt. Naast haar drukke werk met Froukje en Yori verkoopt ze ook platen bij Velvet Music – detail: vandaag draagt ze sokken met het logo van de platenwinkel – dus we zijn blij dat ze een halve dag van haar drukke leven voor ons vrijmaakt. Vlak bij De Bassist zit een koffiebrouwer. Met een cappu voor Pieteke en een Americano voor ondergetekende duiken we in het muzikale verleden, heden en toekomst. Liefde voor muziek zat er al vroeg in.

‘Bij ons thuis was er altijd muziek’, begint ze. ‘Mijn vader is een liefhebber en hij was toetsenist en zanger in een band. Steely Dan, dat stond veel aan en wij wilden altijd “dat nummer over de schoenen” horen. Bad Sneakers was onze lievelingsnummer. Ook Genesis kwam langs, maar dan alleen de eerste albums, haha! Toen ik anderhalf was ging ik op een zondagmiddag kijken bij een optreden van mijn vader. Ik vond een shaker, ik stond vooraan mee te doen en ik vond het geweldig. Rond mijn zesde ging ik met mijn zus op pianoles bij een bekende van mijn ouders. Na een jaar stopte ze en toen wilden wij ook niet meer. Het ging ook om haar, maar ik leerde wel iets van muziek. Rond mijn twaalfde ging ik zelf dingen luisteren, ik werd me er van bewust wat er in een band gebeurde en ik ontdekte zelf bands als Maroon5. Dat vond mijn vader ook leuk. Ik zocht op internet naar akkoorden om allerlei nummers op piano te spelen.’

Het eerste zaadje voor de basliefde werd op school gezaaid.

‘Met muziekles op school moest iedereen een simpel nummer op piano, drums, gitaar en bas spelen. Ik kreeg de bas in handen gedrukt en dacht: dit is leuk! En het lukte goed. Die avond kwam er een muziekvriend van mijn vader bij ons eten, ik begon over de bas en hij had er een liggen die ik mocht lenen. Natuurlijk drong ik onwijs bij mijn vader aan om hem op te halen. Ik dacht: dit is het! Mijn broertje had drumles en zijn docent kon me op weg helpen met bas. Daar is de basis gelegd. Ik ben dus als bassist begonnen en mensen geloven vaak niet dat ik bijna niks op gitaar kan! Uiteindelijk heb ik die bas, een paarse Peavey, voor vijf tientjes overgenomen.’

‘Ik koos muziek als eindexamenvak. We hadden les, schoolbandjes en op school waren er lunchconcerten en bandavonden. Voor een bassist was er werk genoeg! Voor het eindexamen muziek was er een bandavond waarop je twee à drie liedjes moest spelen en je mocht doen wat je wilde, ook met bandleden van buiten school. Ik had een band bij elkaar gezocht van mensen die ik kende en met wie ik gespeeld had. Mijn ultieme band. En we speelden Hey Nineteen van Steely Dan! Na afloop zei een docent Nederlands, die ook muzikant is en solfègeles op de muziekschool geeft: “Op zo’n avond hoor je meteen welke bands al langer samen spelen.” Hij doelde op ons, maar we hadden maar twee keer gerepeteerd. Dat was een mooi compliment.

‘Ik wilde eigenlijk een tussenjaar nemen, maar zowel die docent als die vriend van mijn vader vonden dat ik naar het conservatorium moest gaan. Ik wist nauwelijks wat dat was. Was dat niet meer iets voor klassiek viool? Ik heb toen toch solfègeles bij die docent genomen en heb auditie gedaan in Utrecht en in Amsterdam bij de jazzafdeling. Geen idee waarom, haha! Ik was ook bij de popafdeling geweest, dat ging heel erg over eigen muziek, sounds en pedalen en ik wilde gewoon Steely Dan spelen. In Utrecht was jazz en pop gecombineerd en dat paste wel bij mijn smaak. Beide conservatoria vonden het te vroeg, maar ze wilden me het jaar erna terugzien. Ik ben in Utrecht wel op de vooropleiding aangenomen en ik ben Muziekwetenschappen gaan studeren aan de UvA.

‘Dat ging me gemakkelijk af, het was stukken schrijven, maar ik merkte ook dat het leren op bas altijd meer kon. Het gaat altijd door en de tijd die ik aan Muziekwetenschappen besteedde, kon ik niet aan bassen spenderen, dus ik ben met die studie gestopt. In Utrecht speelde ik al veel met eerstejaarsbandjes van het conservatorium, want er zijn altijd te weinig bassisten, en ik heb toen weer auditie gedaan. Ik had daar mijn contacten en >

Kevin Pasman

Koen van Etten

Met Froukje op ESNS 2024

> ik voelde me thuis. Joël Groenewold zag veel in me, maar Theo de Jong niet (*beiden destijds docent aan het Utrechts conservatorium, red.*). Hij wilde dat ik meer improviseerde, maar dat was niet wat ik vet vond en wie ik ben. Achteraf ben ik heel blij dat ik niet ben aangenomen. Ik was te laat voor andere audities, maar mensen zeiden dat Rotterdam beter voor me zou zijn. Ik heb daar een dagje meegelopen en ze zeiden: “Je moet sommige dingen gewoon doen. Je hebt tentamens, de lessen waarin je alle genres moet spelen, maar er is ook veel ruimte voor wat je zelf doet.” Ik vond de sfeer daar meteen goed, ik voelde me er thuis en ook de auditie was meteen fijn. Het was de enige waarbij de hoofdvakdocenten niet achter een tafel zaten. We waren aan het spelen, ze kwamen binnenlopen en het was gelijk amicaal. Wat ze zeiden was een eyeopener: “We vinden het heel vet wat je doet, maar er zijn ook honderd dingen die we je nog kunnen leren om verder te komen.” Ik dacht: wow, dat ze me vet vinden als bassist en dat zeggen!’

‘In Rotterdam had ik les van Marco Dirne en Michel van Schie, maar je hebt elk jaar gastdocenten. Glenn Gaddum bijvoorbeeld. Ik dacht: Ik vind hem zo fokking vet, een van de beste bassisten ooit, maar wat hij doet is zo niet wat ik doe. Wat gaan we die zes weken doen? Het begon stroef. Hij wilde dat ik een *twelve bar* blues speelde. Dat had ik ooit gedaan en was ik weer vergeten. In die periode moest hij bij Matthijs Gaat Door met Froukje Ik Wil Dansen spelen. De door mij geschreven baslijn, haha! Ik hoorde later dat hij had gezegd: “Ze kan geen simpel bluesje spelen, maar ze heeft wel deze lijn geschreven!” Ik mocht bij die opnames zijn, ze vroegen zelfs of ik wilde meespelen, maar het was veel leuker om te kijken hoe Glenn het deed. Ook met Rogier van Wegberg was het eerst stroef. Hij vroeg waarom ik bepaalde dingen niet kon en ik had het idee dat hij me niet begreep. Ik heb toen zijn Basgasten-podcast geluisterd en hoorde dat hij veel met gear bezig was en dat daar een match lag. Ik wilde een nieuwe preamp, hij begon over de nieuwe Markbass en hij vond dat ik een endorsementdeal moest regelen, wat lukte!’

Hoe heeft de opleiding je veranderd?
‘Vanaf de eerste auditie kreeg ik vertrouwen en daardoor zelfvertrouwen. Ik vertelde dat ik alleen noten las als ik een partij uitzocht en daarna niet meer. Michel bleek dat ook

De spullen

‘Ik deed de vooropleiding, met de paarse, puntige Peavey, maar daar vonden ze dat het tijd was voor wat anders. Een vriend werkte bij Dijkman in Amsterdam en hij liet me van alles uitproberen. De Fender Flea Signature was tof, maar de sunburst American Standard Jaguar Bass bleef in mijn hoofd zitten. Thuis wist ik dat dat ‘m moest worden, maar ik hou niet van sunburst. Ik ontdekte dat hij er ook in Olympic White was, maar van klasgenoten hoorde ik dat hij inmiddels uit productie was. Alleen Keymusic in Antwerpen had hem nog en die kon naar de winkel in Amsterdam gestuurd worden. Dat was hem en dat is hem nog steeds. Al zeven jaar lang. Toen we grotere shows gingen doen, vroeg Michel wat ik zou doen als ik een snaar brak. Ik had een Bronco, maar daar wilde ik geen hele show op spelen. Michel had thuis een iets oudere, rode Jaguar en die heb ik overgenomen. De witte is PJ en de rode JJ.’

‘Ik dacht lang dat ik het alleen met de witte kon. Dat is hoe ik klink. Zonder die bas ben ik geen bassist, zei ik tegen Yori’s drummer Benny Bakker. Tijdens die tour nam hij voor elke show een ander drumstel mee en na afloop hadden we het over welke het beste klonk. Uiteindelijk bleek dat hij dat gedaan om mij te bewijzen dat hij met elk drumstel als zichzelf klonk.

te doen. Ik was niet zo geïnteresseerd in popmuziek, maar ik leerde dat in elk nummer wel iets moois, leerzaams of interessants zit, of het nu een sound of een gekke timing is.'

En natuurlijk kwam je Froukje, Frok voor intimi, tegen.
'Tijdens de eigenwerkbandlessen mocht je een beetje rondlopen, maar na een paar weken moest je een band hebben. Ik liep een lokaal binnen en daar zat Froukje. Ze speelde een liedje over verhuizen naar een nieuwe plek en dat sloeg zo op ons allemaal. Ik dacht: dit is goed, hier moet ik bij zijn. In dat lokaal ontstond de band voor het grootste deel. Na dat eerste jaar mochten de songwriters een band samenstellen en Frok vroeg ons, maar met een andere drummer. Daarvoor hadden we de enige niet-Nederlandstalige drummer van de opleiding.'

Hoe ontstaan de nummers en wat is jouw rol?
'Ik ben vooral de livebassist. Froukje schrijft altijd alle liedjes. Het album is Froukje. Ze is goed in produceren, dus de demo's zijn al voor 80% af met duidelijke partijen.

Hij had daar zoveel moeite voor gedaan dat ik iets terug moest doen. Hij kwam bij een show van Froukje kijken en toen heb ik op de rode bas de show gedaan. Het kon en ik klonk gewoon als mezelf!
'Verder heb ik nog een Epiphone Embassy, die nu bij Ben van Hang Youth is omdat zijn bas kapot is. De Mustang van Baard, een shortscale, gebruik ik vaak bij schrijfsessies, omdat ik daar vrij en creatief op kan schrijven. En ik heb nog een Markbass bas.'

'Live speel ik via een Markbass Mark Vintage Pre preamp en met in-ears, mede omdat mijn eerste versterker een Markbass was en die klonk fijn. Die combo was altijd al doorgeloopt naar de tafel. Qua pedalen heb ik een paar smaakjes. Omdat ik veel met bass-synth speel wilde ik mijn basgitaar wat vetter maken, maar ik wilde mijn dynamiek niet verliezen. Ik gebruik nu een Wampler Mini Ego compressor. Dat is een parallelle compressor, dus ik meng mijn droge geluid met het gecomprimeerde geluid. Dan heb ik nog een Boss OC-3, die ik vooral voor de drive-functie gebruik voor een meer gore sound, met soms een beetje octaver. Dan heb ik nog een Boss chorus en een MXR envelopefilter, die ik een beetje stiekem de set ingefietst heb.
'Toen ik niet was aangenomen in Utrecht kwam mijn vader met twee chocoladerepen thuis als troost. Hij zei: "Ik wilde een pedaal kopen, maar ik wist niet welke." Ik antwoordde dat hij de repen mocht houden en dat ik een pedaal wilde, haha!'

Op het conservatorium begon Pieteke al met bas-synths.
'Ze zeiden dat een bassist van nu het eigenlijk zou moeten kunnen. We moesten allemaal Don't Stop 'Til You Get Enough spelen. Ik had geen synth, dus ik zocht het thuis op de piano uit en pas op het podium speelde ik het voor het eerst op een geleende synth. Mensen vragen soms: "Je bent toch toetsenist? Heb je een soort orgeltje?" Nee, het is ook bas, ik ben bassist. Het is exact dezelfde rol! Ik gebruik twee Novation Bass Stations. Eentje staat achterop het podium en als ik vooraan naast Froukje speel, dan staat daar de tweede. En ik heb een midikeyboard voor een Reese Bass-geluid. Dat is een plug-in.'

Wat bepaalt of Pieteke synth of basgitaar speelt?
'Ik speel meestal wat het op de plaat is, want dat is dan een bewuste keuze geweest voor wat het liedje nodig heeft. Ik bereid wel eens nummers op beide voor, maar uiteindelijk kiezen we altijd voor wat er op het album staat. Het nieuwe album heeft iets meer een bandsound en meer basgitaar. Soms wissel ik binnen een nummer. Ik vind beide vet en ik geniet van allebei.'

StageCoach Sessions

Videoseries voor muzikanten

Leif de Leeuw *in serie Snarenplukkers*

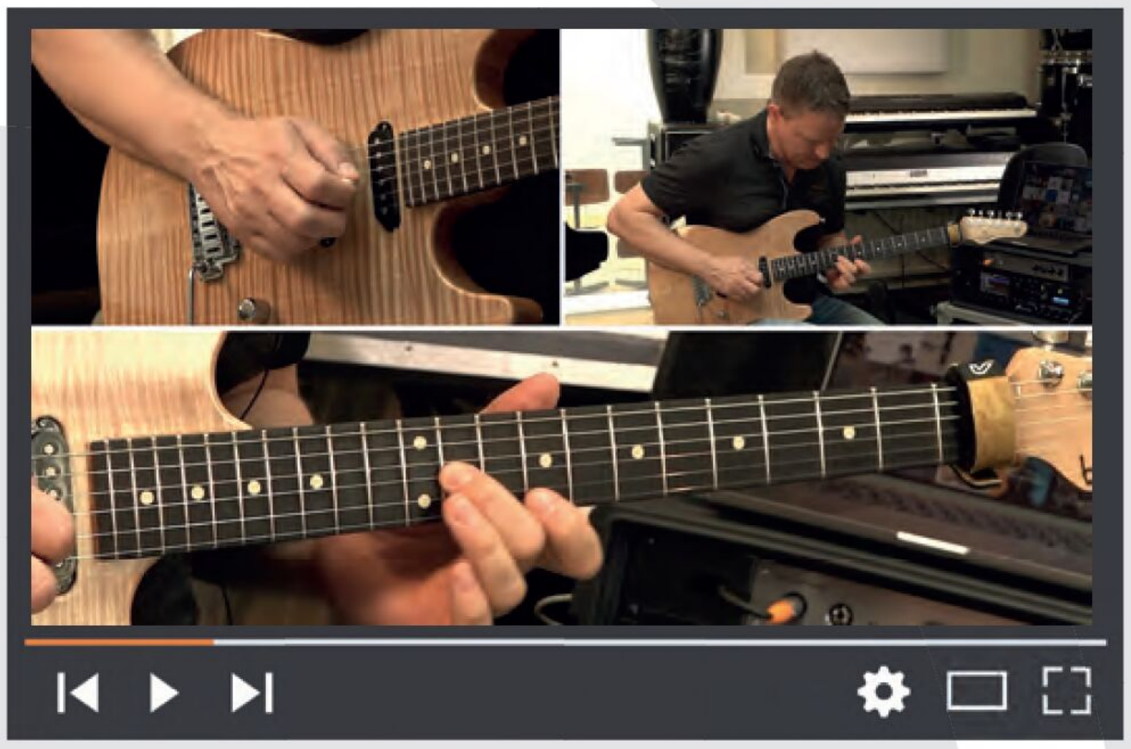

Richard Hallebeek *live gitaarles en interview*

Jan Wouter Oostenrijk *live, gitaarles en interview*

Wouter Planteijdt *in serie Snarenplukkers*

Rory Ronde *Neo-Soul Gitaar & Neo-Soul Productions*

Jan Hendriks *in serie Snarenplukkers*

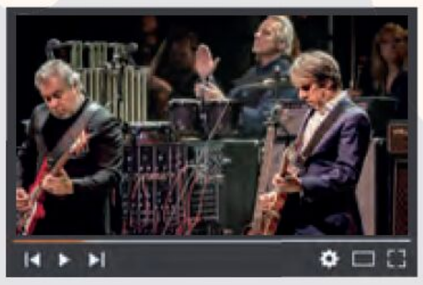

Jac Bico *Gitaarsounds van The Beatles*

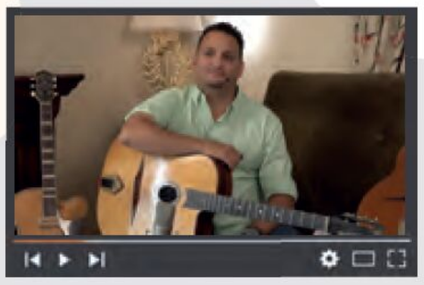

Mozes Rosenberg *gipsyjazz gitaar*

Gareth Pearson *fingerstyle gitaar*

Check ***Musicmaker.nl, Gitarist.nl, Slagwerkkrant.nl, DeBassist.nl, Interface.nl***

StageCoach Sessions is een productie van ***Macho Brand Music Video Productions*** *in samenwerking met* ***Keijser 18 Mediaproducties***

> Ze gaat dan de studio in met een of twee producers om het album te maken. Als er iets ingespeeld moet worden, komen wij in beeld. Voor deze plaat zijn we wel samen naar Vlieland geweest, zodat wij ook konden meedenken en inspelen. Er staat wel een foutje in de credits van het album. Er staat dat de bas van Onbesproken door Frok is ingespeeld. Ze had voor een demo een bas van mij gepakt en een karakteristieke baslijn met veel slides op de E gespeeld. Ik speelde die partij live en ik vond dat de originele partij wel op het album kon komen omdat het zo karakteristiek op één snaar was gespeeld. Ik heb het uiteindelijk iets strakker ingespeeld, waarbij ik Frok nadeed.'

En dan heb je Ik Wil Dansen, met momenteel 22 miljoen streams op Spotify, jullie meest populaire song.
'Op school kwam Frok meestal met een idee en dan maakten we daar een bandversie van. Ze vroeg een keer of iemand anders met een idee kon komen en ik heb toen die baslijn gemaakt. Ik durfde het eerst niet te laten horen, maar ik stuurde het aan Yvette (*Terpstra*) en die maakte er een gitaarpartij bij. Ik was er zenuwachtig over, maar

Koen van Etten

"IK DACHT: WOW, DAT ZE ME VET VINDEN ALS BASSIST EN DAT ZEGGEN!"

een week later had Frok er een liedje van gemaakt en dat pakte best goed uit, haha!'

Zou je niet meer willen doen?
'Ik ben fan van Froukje, ze is erg goed in baslijnen maken en als ze met iets komt, wat vaak al goed uitgewerkt is, kan ik niet wachten om er een livesound voor te bouwen. Ze maakt vette partijen die ik graag speel en we zijn daarin een match. Natuurlijk groeien en veranderen de nummers live altijd. Ik ben nu meer bezig met schrijven voor andere mensen, ik doe geregeld schrijfsessies en ben in contact met een publisher. Ik vind het leuk om baslijnen te bedenken, maar omdat mijn eerste baslijn, van Ik Wil Dansen, meteen goud werd, lag de lat meteen heel hoog en durfde ik even niet meer. Nu denk ik: het hoeft niet meteen een heel liedje te zijn en die schrijfsessies is een hele nieuwe wereld voor me.'

En zo leerde je Yori Swart kennen.
'We deden twee schrijfsessies voor Bente en het klikte erg goed met Yori. We kwamen elkaar weer tegen en ze vertelde dat ze nieuwe muziek ging uitbrengen. Ze liet twee nummers horen met waanzinnige baspartijen waarvan ik dacht dat het vet was als je die mocht spelen. Ze was een band aan het samenstellen, ze durfde me eerst niet te vragen, maar toen ze het vroeg zei ik meteen ja! Het nummer Golden Retriever is in de VS opgenomen, met een goede lokale bassist, en dat is een geweldige partij.'

Bij Yori is de show wat kleiner, met Froukje werken jullie met een groot team. Is het leuk om beide te doen?
'De nummers zijn een reden om bij Yori te spelen, maar haar bandleden ook. Die hebben zoveel ervaring. Bij Yori doe je alles weer zelf en het is qua muziek anders. Ik speel meer basgitaar en meer met plectrum. Froukje is mijn eerste band, alles ontstond gaandeweg en ik had geen idee hoe andere bands dat doen.'

Helpt het elkaar ook?
'Bij Yori is er een nummer dat op de plaat met een opmaat zang begint. De toetsenist was bezig met een intro, zodat Yori de juiste toonsoort wist. Ik zei meteen: "Je kan ook gewoon een noot op je oortjes zetten, dat jij die alleen hoort.' Dat was voor mij weer normaal. Dat is maar één voorbeeld en het werkt beide kanten op.' •
froukje.net | yoriswart.nl | instagram.com/pietekedik

Tekst: Maarten Plukker

Ibanez Talman TMB400TA

Vintage

Na veel exclusieve modellen van Ibanez te hebben getest in voorgaande edities werd het tijd voor iets simpelers. Gewoon vier snaren, rechte frets en geen gekke elementen. Of is deze bas toch anders?

Ik kreeg belangstelling voor het Talman-model toen ik bij een Ibanez-liefhebber langsging. Hij had de Talman gekocht voor een bedrag van ongeveer 250 euro en hij zag eruit als een leuk basje dat ook nog eens goed klonk. Ibanez bracht onlangs de TMB400TA uit, een wat luxere versie, dus het leek me een mooi moment er eens in te duiken!

Op het eerste gezicht lijkt de Talman een short-scale-bas, maar schijn bedriegt. De body is vrij compact, maar de bas heeft een mensuur van 34 inch. Er is bijna geen onderste hoorn en bij de bovenste zit ie net boven de twaalfde fret. Krijgen wij de gevreesde neckdive?
Deze Talman is een zeer betaalbare bas, met een winkelprijs van tussen de 350 en 400 euro. We zien dit keer dan ook geen exclusieve elementen of bruggen, of tropische houtsoorten voor deze bassen. Het is meer een werkpaard. Wat we wel zien is een hals van geroosterd esdoorn met palissander toets en een body van populier met een tamo essen toplaag, waarvan je de nerven mooi kunt zien. In het verleden werden deze modellen ook geleverd met een esdoorn toets; misschien dat dat een beetje vloekt met deze kleurcombinatie, maar het lijkt mij een leuk idee.
Qua elementen hebben we twee Dynamix pickups, een P/J-configuratie die gekoppeld is aan een Ibanez Custom Electronics twee-bands EQ. Er zijn twee gestapelde knoppen: de eerste voor volume en balans, de tweede voor bass en treble. Geen passief/actief-schakelaar, dus als je batterijen moet verwisselen is het handig om een kleine schroevendraaier bij de

alleskunner

hand te hebben. Onze testbas is afgewerkt in Cosmic Blue Star, maar voor koffieliefhebbers is er ook een mooie burst: Americano Iced Burst.

Haakse plug

Met band om voelt de bas prima in balans; hij nijgt misschien licht naar neckdive, maar ik heb er geen last van. De hals is vrij breed, bij de topkam zo'n 41 mm, waardoor hij als een Precision-achtige hals voelt en dan ook nog eens zeer solide. Hij is voorzien van een witte binding die hier en daar een klein beetje op de toets is gelekt, maar verder ziet de bas qua afwerking er piekfijn uit. Een hoes voor de bas zul je zelf even bij de muziekwinkel moeten halen, maar gelukkig zijn er wel twee inbussleutels meegeleverd. Deze bas heeft geen Neutrik-aansluiting voor je kabel, dus je kan deze met gemak er uittrekken. Een kabel met een haakse plug past er door het ontwerp niet in, dus let daar even op. Tot zover alle technische aspecten, eens even kijken hoe hij klinkt!

Aangezien deze bas geen passieve stand heeft, werk je altijd met de tweebands EQ. De twee gestapelde knoppen hebben wel een middenklik, dus je weet precies hoeveel je uitstuurt. Na het spelen van de eerste noten klinkt de bas met de balans in het midden, om het heel kinderachtig uit te drukken, gebalanceerd. Het P- en J-element samen klinkt goed, met voldoende laag en genoeg toon en definitie. De Dynamix elementen zijn eenvoudig en hebben geen typische sound die eruit springt zoals bij Nordstrand of Bartolini, maar ze doen prima hun werk. Het geluid heeft iets weg van een actieve Jazz Bass, zeker met de balansknop in het midden. Als je met het Precision-element soleert, krijg je een iets agressieve sound die niet zou misstaan in een harde punk/rockband; als je de bass en treble helemaal opendraait, hoeft de versterker in ieder geval niet harder. Uiteraard kun je ook nog het Jazz-element bij de brug op solo zetten. De beruchte 'Fender-knor' haal je er misschien niet voor 100% uit, maar hij doet prima zijn werk.

Rocken!

Ik neem de bas mee naar een repetitie waar een Ampeg B2 versterker (als ik het goed heb) staat. Het wordt een potje rockmuziek, dus ik ben benieuwd of alles overeind blijft staan. De bas klinkt zeker prima en is met de balansknop in het midden een prima allround instrument. Toch besluit ik het Precision-element helemaal open te zetten en dan begint de bas echt te scheuren. Zeker als je het laag helemaal opendraait staat ie z'n mannetje. Zoek je een iets zompiger of doffer geluid, dan kun je het beste het hoog helemaal wegdraaien. Zoals ik al zei hebben de elementen niet een zeer uitgesproken karakter. Het is echter een PJ-set met standaard maten en de bas is een meer dan prima basis, dus je kan altijd nog experimenteren met een elementset naar keuze, van je favoriete merk. Ook met andere speelstijlen, zoals slap en met plectrum, komt de Ibanez prima uit de verf en als ik nog wat opnames maak klinkt ook alles prima. Tot zover bewijst de Talman TMB400TA zich als een prima bas voor een degelijke prijs.

De Ibanez Talman TMB400TA is een echte werkbas voor een prima prijs. Omdat het een alleskunner is, is het een prima keus als eerste of enige bas, of als je een goeie rockbas zoekt voor erbij. De breedte van 41 mm bij de topkam zal zeker voor Ibanez-spelers die een smallere hals gewoon zijn, even wennen zijn, maar je krijgt er een goede allround

budgetvriendelijk bas voor terug. Er is trouwens ook een vijfsnarige versie en we denken dat een esdoorn toets mooi en fijn kan zijn voor deze bas, voor een nog wat agressievere P-geluid. De conclusie? De Talman is net even anders dan anders, voor de prijs hoeft je het niet te laten en je kan veel kanten op met deze bas. ●

Ibanez Talman TMB400TA

Kleur: Cosmic Blue Star
Body: populier, tamo essen
Hals: geroosterd esdoorn, geschroefd
Toets: palissander
Frets: 20, medium
Elementen: Dynamix PJ
Regelaars: balans, volume, 2-bands EQ
Elektronica: actief
Stemmechanieken: klassiek, open
Brug: Ibanex B10
Mensuur: 34 inch
Topkambreedte: 41 mm
Land van herkomst: China
Richtprijs: € 399,-
Importeur: Hoshino Europe (Ibanez.com)

Tekst: Chris Dekker

In gesprek met basbouwer

Sheldon Dingwall bezocht Europa voor een tour langs de speciaalzaken waar zijn bassen verkocht worden. Daar sprak hij met winkeliers en vooral met bassisten. De eerste stop? Q-Factory in Amsterdam, waar de redactie van De Bassist huist. We spraken Sheldon over het verleden en de toekomst van zijn bijzondere bassen. Ja, die met die waaierfrets.

Sheldon Dingwall

Dingwall Designer Guitars is opgericht in 1987 en gevestigd in Saskatoon, Saskatchewan, Canada. Anno 2024 worden de bassen niet alleen daar gemaakt maar ook in China. Inmiddels zijn waaierfrets, fanned frets of multiscale (iedere snaar heeft immers een andere mensuur) bassen haast gemeengoed geworden in basland en diverse merken bieden varianten van het fretsysteem aan. Het idee in het kort. Dikkere snaren hebben meer lengte nodig. Denk maar aan een gitaar versus een bas, of bekijk eens een vleugel van boven. Bij waaierfrets is dit ook zo; de snaren hebben allemaal de optimale lengte en het spelen went zeer snel. Sheldon Dingwall is de oprichter en naamgever van het merk en zijn verhaal is indrukwekkend.

'Ik begon al zeer jong met piano, ik heb even gedrumd en rond mijn twaalfde ontdekte ik de gitaar', vertelt hij ons. 'Samen met mijn oom begon ik mijn eigen gitaren te bouwen. Er moest per se een Floyd Rose vibratosysteem op, maar die waren niet te krijgen of te duur. Even bestellen via internet was er destijds niet bij, dus ik bouwde zelf een systeem en tourde een paar jaar met deze gitaren. Ik dacht dat er meer toekomst was in het bouwen van gitaren dan in het maken van muziek en nadat ik een tijdje instrumenten repareerde in een gitaarwinkel, ben ik gitaarhalzen gaan maken. Ik dacht: er zijn miljoenen Fender Stratocasters en als maar een heel klein percentage een nieuwe hals nodig heeft, dan ben ik binnen.

Maar dat bleek niet zo te zijn, haha! Ik ben toen bassen gaan bouwen.'

Waarom bassen? Je bent immers gitarist.

'Als je gitaren bouwt, komen er ook bassisten naar je toe. Ik wist niks van de bas af, dus ik vroeg wat ze wilden. Iedereen wilde een vijfsnaar met een goed klinkende B. Ik vroeg welke merken ze hadden geprobeerd, daar zaten respectabele merken tussen. Ik wist niet hoe ik goede bassen kon verbeteren, dus ik weigerde de bestellingen. Ik sliep er slecht van. Ik bleef er maar aan denken hoe ik dit aan zou kunnen pakken.

'Ik had geen ervaring met bassen, maar ik speelde piano vanaf mijn vijfde en zelfs bij een

Tekst: Xxxxxx

goedkope piano klinkt de lage B zo mooi. Helemaal als je een vleugel hoort. Ik deed research en ik ontdekte dat de mensuur, de effectieve snaarlengte, belangrijk was om lage snaren goed te laten klinken. Ik begon te experimenteren met de mensuur van de B-snaar. 34 inch is de normale Fender-mensuur, maar 35 inch was destijds gebruikelijk bij vijfsnarige bassen. Dat probeerde ik, maar ik kreeg niet het geluid dat ik nastreefde. Ik probeerde 35,5, 36 en 36,5 inch. Het werd al beter, maar bij 37 inch klopte alles. Alles kwam bij elkaar en het was exact de toon waarnaar ik zocht. 37 inch was dus de minimale lengte, ruim 7,5 cm langer dan een normale bas. Bovendien was er een gerucht dat Alembic een bas met een mensuur van 37 inch had gemaakt en als het goed genoeg was voor Alembic dan was het dat voor mij ook! Er moest een goede reden zijn. Ik ging er vanuit dat dat zo was en dat het vanaf dat moment makkelijk zou gaan. Maar dat was niet zo. Er waren geen snaren voor deze lengte, Alembic had helemaal geen 37-inch bas gemaakt en belangrijker: de bas werd onspeelbaar. Ik had de oplossing voor de B, maar ik ruïneerde de rest van de bas. Ik heb dat plan dus niet doorgezet.'

Lampje

Sheldon vertelt verder: 'Niet veel later hoorde ik van Ralph Novak en zijn Novax fanned fret/multiscale-concept. Toen ging dat bekende lampje branden: ik kan een 37-inch B maken, wat een behoorlijk groot bereik is voor je vingers, maar je hand kan rusten als je de rest van de snaren bespeelt. Hij had het concept gepatenteerd, hij had een kortere viersnarige bas gemaakt en het model voor Charlie Hunter, dat half bas en half gitaar is. Ik ontmoette Ralph en hij bleek een ontzettend aardige gast. Eerlijk, hardwerkend en vriendelijk, we hadden meteen een klik. Ik vertelde hem mijn basideeën, hij was meer met gitaren bezig en hij opperde: "Wat als jij de bassen doet en ik de gitaren?" We gaven elkaar de hand en ik ging terug naar Canada.'

Ik heb wel eens het gevoel dat bassisten minder conservatief zijn dan gitaristen. Dat we meer openstaan voor nieuwe dingen.

'Ik weet niet wat het is. Misschien is 't het karakter van de twee soorten muzikanten? Bassisten zijn echt anders en het duurde best lang voordat ik ze door had. Nu ik zo lang bassen maak, wil ik niet meer terug naar de gitaarbouw. Nou ja, zeg nooit nooit, maar ik werk graag met bassisten!'

Toch kocht niet iedereen meteen een fanned fret-bas. Hoe ging dat de eerste jaren?

'Toen we begonnen was dat qua timing goed. De wereld accepteerde vooruitstrevende ontwerpen. Er was iemand die me adviseerde met mijn bedrijfsvoering en die zei: "Maak je niet druk over de marketing. Als je echt iets bijzonders hebt, dan voel je dat en dan komt de wereld naar jou toe. Dan kan je met de marketing beginnen."

En dat gebeurde. We maakten iets nieuws en niet alleen bassisten, maar ook drummers en gitaristen kwamen kijken in onze stand op beurzen. We hadden dus best snel bescheiden succes, zeker via de kleinere, meer specialistische baswinkels.
‘En toen kwamen The Black Crowes en werd alles anders. Ze maakten geweldige muziek, maar ze stonden aan het begin van een tijd waarin mensen terug gingen kijken. Classic rock, gescheurde spijkerbroeken. Wij keken juist naar de toekomst, terwijl de rest van de wereld naar het verleden besloot te kijken. Innovatie hield ons overeind en onze bassen werden gekocht door technici van Rolls-Royce, NASA, Hewlett-Packard en Apple. Dat soort mensen gingen niet voor trends, maar voor technologie en innovatie.
‘In 1999 ging ik terug van vier mensen naar alleen ik. Ik maakte de bassen alleen, terwijl ik me afvroeg hoelang ik nog door kon gaan. Maar toen kwam Bass Player magazine met de tien beste ideeën van de laatste tien jaar, in aanloop naar het jaar 2000. Het Novax fanned fret-systeem was een van die tien beste ideeën en er stond een Dingwall bas als voorbeeld bij afgebeeld. Dat was meteen een ommekeer. Mensen namen ons opeens weer serieus en het bedrijf bloeide langzaam op.’

'Na drie noten wist ik dat er wat speciaals gebeurde'

Vork, mes en lepel

Volgens mij is een en ander in positieve zin veranderd. In 1997 begon ik zelf met bassen en op het Basgitaarforum werd er bijna alleen over high-end boetiekbassen gesproken. Ik kocht een Burns uit ’64 en niemand reageerde op mijn topic. Een paar jaar later was het juist helemaal vintage wat de klok sloeg en nu lijkt alles te ‘mogen’. Ik ken veel bassisten die vintage bassen hebben als een oude P, maar ook high-end instrumenten, zoals een Dingwall of Warwick. Het juiste gereedschap voor de juiste klus, denk ik dan.
‘Dat is te gek, ja. En het is ook logisch. Voor bepaalde genres is onze bas perfect, maar het is als een vork, een mes en een lepel. Ze hebben allemaal een doel.’

En wat is Dingwall dan?
‘Een mes! We snijden overal doorheen!’
Wat volgens mij ook niet onbelangrijk was, was de rol die de spelers hadden. In Nederland onder meer Rob van der Loo van Epica en natuurlijk Henny Vrienten. En volgens mij was Leland Sklar een van de eerste gebruikers van naam?
‘Lee bracht veel legitimiteit, Michael Rhodes ook en nog een paar spelers. Studiospelers als Lee Sklar waren extra belangrijk. Lage frequenties zijn soms lastig onder controle te houden in een mix. Ons laag is strak, valt goed in de mix en producers, engineers en FOH-mensen snappen ons en houden van ons. Vanaf het begin kregen we veel feedback van ze en Lee en zijn producers verkochten als het ware veel bassen voor ons: “Check Dingwall eens. Die nemen fantastisch op!” Lee was daarnaast ook goed voor de ontwikkeling. Hij wilde die zeer dunne frets, waar hij bekend om staat, op zijn bas. Dat staat me nog echt bij. Ik denk dat het 1994 of 1995 was. Ik probeerde Lee’s bas met die mandolinefrets en die was geweldig. De bas ervoor was meteen de laatste die we met normale frets hadden gebouwd en sindsdien gebruiken we die dunne frets.’

Als ik aan Lee denk, denk ik ook aan zijn Dingwall in Le Mans Gulf Oil kleuren. En je laat je vaker inspireren door snelle auto’s en motoren.
‘Bij het Lee Sklar-model was het het idee om autokleuren te gebruiken. Hij geeft ons meestal de vrije hand en dat is geweldig. De iconische Gulf-kleuren waren een idee van een klant op een forum, een Britse klant liet er een bouwen voor zijn zestigste verjaardag en dat was de eerste. We dachten dat Lee het ook wel cool zou vinden.’

Ik wil nog even teruggaan naar de eerste bassen. Ik kan me voorstellen dat je tegen wat uitdagingen aanloopt, zoals de juiste hardware?
‘De eerste bas was koploos en er was geen hardware te krijgen. Zelfs mono-railbruggen waren er nog niet. Ik groeide op in hetzelfde stadje als waar Fury, de eerste gitaarfabrikant van Canada, was gevestigd. Die maakte zelf bruggen, hij verchroomde zelf onderdelen, hij maakte zelf elementen, dus voor mij was het eigenlijk vanzelfsprekend dat ik dat ook zou doen. Ik kocht eerst Kahler bruggen. We maakten zelf een basisplaat en daarop monteerden we de Kahler zadels. Inmiddels was dat merk ook golfclubs gaan maken en daar verdienden ze veel meer mee. Als wij zadels nodig hadden, moesten ze voor ons apart de machines opstarten, het leek alsof het met tegenzin gebeurde, dus ik heb zelf een heel ruw

brugontwerp gemaakt. Ik maakte het in een uur en het zag er uit alsof het door een scholier met een ijzerzaag was gemaakt. Het klonk meteen goed, het werkte, dus we zijn het gaan verfijnen. Ik nam een uur om dat prototype te maken omdat ik niet graag tijd verspil aan concepten als ik niet weet of ze werken. Ik gooi dus ook veel ideeën weg, maar dat ziet niemand, haha! We maken veel van de hardware zelf met cnc-frezen. Hipshot maakt bruggen voor de Afterburner, wij maken de minimalistische bruggen voor de Canadese customshopmodellen en er is een fabriek in Korea die geweldig werk verricht met de minimalistische bruggen voor de Aziatische modellen.'

Nerds

En de elementen?
'We begonnen met Bartolini elementen. Bill (*Bartolini*) en zijn vrouw Pat waren enorm behulpzaam. Niet alleen voor Dingwall, maar voor veel kleine bouwers, zoals Rob Elrick, Michael Tobias, Ken Lawrence en Lakland.
We kwamen allemaal ongeveer tegelijk op, in het begin van de jaren negentig. Bill liet onze bassen in zijn stand staan en het was echt een samenkomst van creatieve basbouwers. We zaten in zijn stand bij elkaar, we wisselden ervaringen over het bouwen uit en het was een hechte gemeenschap. Tot op de dag van vandaag zijn we allemaal vrienden.
'Rond 2000 zei Glenn McDougall van Fury dat we zelf elementen moesten gaan maken. Dat leek me moeilijk, maar hij overtuigde me en we hebben niet meer teruggekeken. Het mooie van zelf bouwen is dat je echt als een nerd bezig kan zijn. Soms kan je iets kopen dat 99% goed is, maar als je het zelf doet kan je ervoor kiezen om een extra dag te besteden aan die laatste procent. Met je eigen ontwerp kan je echt tot de 100% gaan.

En we hebben echt honderden prototypes gemaakt.
Voor het element van de SP1 zijn we compleet de andere kant opgegaan dan we ooit gingen en dan andere elementbouwers ooit gingen. Voor zover ik weet. Dit is echt *next level* en het opende een geheel nieuwe horizon.'

We zijn een magazine voor basnerds, dus kom maar op met de details!
'Haha, ik kan niet te veel details weggeven, maar het winden van elementen is vrij gelijk bij alle merken. Je hebt een aantal variabelen en de keuze van materiaal van het draad, de dikte van het draad, twee stijlen magneetspoelen en magneettypes. Verder is het aantal wikkelingen belangrijk en dat geeft je superklinkende elementen. Wat wij proberen is om onze vijfsnarige bassen net zo te laten klinken als onze viersnarige bassen. Ik heb het altijd makkelijk gevonden om viersnarige bassen goed te laten klinken en goed te laten presteren, maar een vijfsnaar is altijd een uitdaging. We nemen een draad die normaliter nooit gebruikt wordt. We hebben een andere weg gezocht en we hebben materialen gebruikt die andere fabrikanten niet gebruiken. Daardoor kunnen we een heel nieuw en logisch gebied onderzoeken. Elementen zijn niet altijd logisch voor me. Enerzijds is het een simpel systeem, maar elektrisch kan het vrij complex zijn.'

En soms heb je de gelukkige ongelukjes als je iets probeert.
'Dat ook. We maakten nu de juiste beslissing met het juiste draad en de SP1-elementen zijn de best klinkende elementen die we ooit hebben gemaakt.'

Als ik je zo spreek ben je eigenlijk meer uitvinder dan basbouwer!
'Grappig dat je dat zegt. Als je aan kinderen vraagt wat ze willen worden is het altijd brandweerman of piloot. Ik wilde altijd uitvinder worden. Ik hou van de vrijheid en je kan voor instrumenten altijd iets nieuws of iets beters bedenken. Ik heb nog voor vijf jaar aan ideeën liggen, haha! Van een koploos project tot meer productiemodellen, andere bruggen en elementen, bijzondere houtcombinaties en radicale ontwerpen waar ik nog niks over kan zeggen, maar met technologie van andere industrieën.'

Van elementen naar elektronica. Rupert Neve is misschien wel de grootste naam als het gaat om mengpanelen voor studio's. Voor de bassen van John Taylor van Duran Duran *(zie onder meer DB68)*

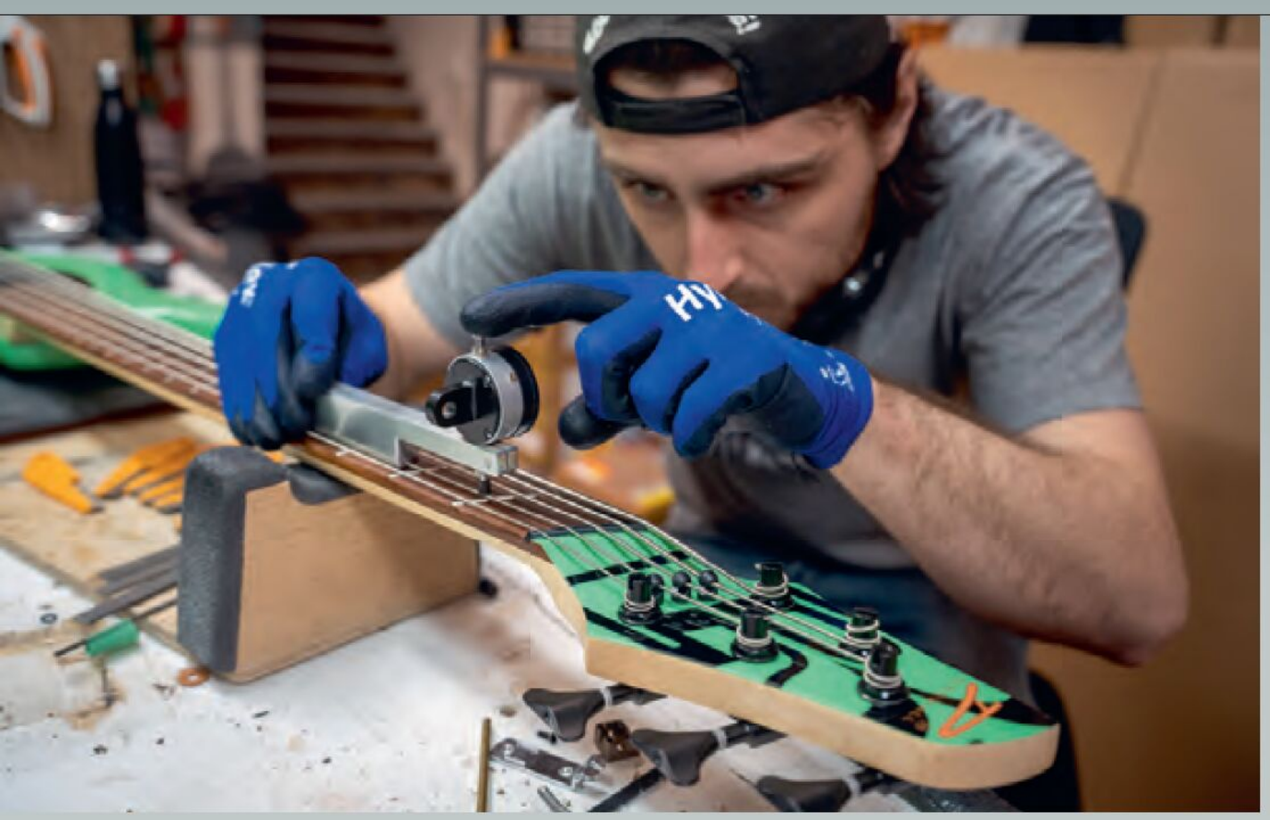

gebruiken jullie Rupert Neve Designs elektronica. Dat is vrij ongewoon. Vertel!
'Dertig jaar geleden wist ik al hoe goed zijn mengpanelen waren. Ze klinken zo magisch dat mensen zelfs de losse "broodjes" gebruiken als rackunit. In 1995 had ik al eens het idee om te vragen of ze samen wilden werken, maar ik dacht: wat moet het iconische Rupert Neve Designs met dat kleine merkje uit Canada? Dat bleef dertig jaar mijn houding tot ik ging samenwerken met John Taylor. Ik wist dat veel albums, of in ieder geval Rio, waren opgenomen met mengtafels van Neve, dus ik had mijn link gevonden. We benaderden het bedrijf in 2020, niet lang voor het overlijden van Rupert in '21. En toen bleek dat het hele team van technici uit bassisten bestond! Ze dachten: dit is én leuk én heel wat anders. John was enthousiast over de bassen, het team van Neve over de samenwerking, dus ze gingen aan de slag met hun eerste systeem voor een basgitaar. Wij gaven wat ideeën en parameters, zij stelden wat vragen, wij gaven weer een mening en na wat heen-en-weer gesprekken kwam het eerste prototype. Na drie noten wist ik dat er wat speciaals gebeurde. Na dertig seconden spelen dacht ik: wat gebeurt hier? En ik weet het nog steeds niet, haha! Ik sprak hun hoofd-technicus Dennis. Hij vertelde dat ze zich niet alleen focussen op het frequentiespectrum dat je hoort, maar dat ze alles van 10 Hz tot 30 kHz analyseren. Het is dus extra clean en puur in een enorm breed spectrum.'

Ik denk dan aan een echte piano. Als je er naast zit, merk je zoveel meer dan je alleen kan horen. Is deze preamp alleen voor de Rio en de John Taylor Signature?
'Daar kan je het mee vergelijken. En inderdaad: deze twee bassen hebben hem standaard en je kan het via de custom-shop bestellen. We hebben nog geen plannen om deze actieve elektronica in andere bassen te zetten. Het is net een jaar beschikbaar en in baswereld is dat als een dag! We verwachten dat er wel meer gaat volgen.'

Eén ingrediënt

Spector, Marleaux, Cort, Ibanez met een minder extreme waaier, Strandberg, Le Fay, Warwick, zelfs Harley Benton eventjes: best wat grote namen zijn je gevolgd. Is dat een goede zaak?
'Ik denk het wel. Je ziet het meteen als een bas multiscale is, maar het is maar één ingrediënt van wat Dingwall een Dingwall maakt. We zijn in meer aspecten uniek. Toen we de enige waren, werden we soms voor gek verklaard. Nu er meer versies zijn worden de waaierfrets normaler en dat is een goede zaak. En het is interessant om te zien dat Ibanez het net weer even anders aanpakt.'

En ik kan me voorstellen dat mensen met een betaalbare multiscale beginnen en dan overstappen op een dure Dingwall, à la Squier en Fender.
'Dat kan inderdaad zeker. Dat zou mooi zijn.'

Tot slot. Je gaat nu Europa in. Wat is het doel?
'Allereerst om onze dealers te ontmoeten. Distributeur Musifacts heeft normaal dat contact. Ze doen goed werk voor ons en wij willen goed werk doen voor hun. Maar als je zelf de dealers ontmoet hoor je wat er beter kan. Je doet altijd je best met de info die je hebt en als je niet goed beoordeelt wat anderen willen, kan je een verkeerde kant op gaan. Ik vraag altijd wat we beter kunnen doen en daar heb ik zoveel van geleerd voor het bedrijf. Bij ons succes hoort ook een lange wachttijd. We leven in de wereld van Amazon, waarin je de volgende dag je bestelling hebt. Wij zijn ambachtslieden, we willen het beste maken, maar dat kost tijd. Het kan kostbaar zijn als je je Dingwall te laat hebt voor een tour, voor een winkel als ze pas na twee jaar kunnen leveren. We willen dus kijken hoe we klanten en dealers een beter gevoel kunnen geven. Het derde doel is om verkopers te spreken. Als we ze nog beter vertellen waarom we dingen doen en wat onze innovaties zijn, dan snappen ze de bassen veel beter. '•

'Producers, engineers en FOH-mensen snappen ons en houden van ons'

dingwallguitars.com

Tekst: Peter Keesom

Lâg Sauvage BCE

Wild, warm

De nieuwste akoestische bas van Lâg is een blikvanger. Het instrument is gemaakt van bijzondere houtsoorten waar ook nog eens een verhaal achter zit.

Het Franse Lâg is een merk dat altijd veel waar voor zijn geld biedt en dat is wederom het geval met de akoestische Sauvage. De bas wordt in een zeer stevige luxe gigbag/softcase geleverd, die door de zandkleur een beetje doet denken aan de hoezen van Taylor. Complimenten! Maar wat er uit de tas komt is pas echt bijzonder. De Lâg is een regelrechte blikvanger en dat begint al met de vorm.
De vrij platte schouder en cutaway geven de bas een stoer en robuust uiterlijk. De kop is typisch Lâg. Zwart, met het verhoogde middenstuk, het bekende logo en vier zwarte tuners.De hals is van khaya, oftewel Afrikaans mahonie, met een toets van BrankoWood. Daar kom ik zo op terug. Ook de toets oogt strak doordat hij alleen positiemarkeringen aan de zijkant heeft. Het bovenblad van de klankkast is eveneens van BrankoWood – een lichtere variant, met een donkere sierstreep en een mooie rozet met een logo van een wolf voor een gebergte. Sauvage dus: wild! De brug is weer van een donkere versie van dit hout.
Voor de zijdes is ook iets bijzonders gebruikt: rough sawn smoked eucalyptus. In goed Nederland iets van grofgezaagde, gerookte eucalyptus? Hoe je het ook noemt, je moet er naar kijken en je wilt er meteen aan voelen. De structuur doet een beetje denken aan een slangenlederen laars en wie kent de Gibson BFG Bass nog? Het motief in het hout is zo fijn en symmetrisch dat je bijna denkt dat het een machinaal aangebrachte print is. Wat kan de natuur toch mooi zijn!
Het ziet er bijzonder uit, het voelt bijzonder en daardoor is het ook een bas waar je naar blijft kijken en die je blijft pakken.

en wonderschoon

Oh ja, BrankoWood. Volgens de Lâg website is het een materiaal dat gecreëerd is door de talentvolle Australische wetenschapper Branko Hermerscee. Ik heb zijn naam verder nergens terug kunnen vinden, maar deze heer vond een proces uit dat tropicalisatie heeft. Snel groeiend sparrenhout wordt zo behandeld dat het klinkt en er uitziet als tropisch hout, zonder dat je beschermd hout nodig hebt. Het hout zou ook zeer stabiel moeten zijn en als mahonie klinken. Hoe dan ook: het ziet er chic uit. Dat de bas zo mooi is, is eigenlijk een bijzaak, want alle gebruikte houtsoorten zorgen ervoor dat de natuur zo min mogelijk wordt aangetast door dit instrument.

Snelwisselvakje

Voordat ik hem omhang nog iets over de elektronica. De Sauvage is voorzien van een eigen preamp die Stage-Lâg heet. We zien een volumeknop, een 3-bands equalizer, een fasechakelaar, een notchknop (hiermee filter je bepaalde frequenties weg die feedback kunnen geven) en een stemapparaat met een duidelijk scherm. Er is een apart snelwisselvakje voor de batterij en dat vind je aan de zijkant van de bas, net onder de bandknop.

Als je lang niet meer op een akoestische bas hebt gespeeld is de grote body even wennen en het gewicht een verademing. De hals voelt fijn aan en is met 42 mm bij de topkam niet supersmal, maar wel comfortabel. Denk aan de hals van een moderne Precision en je weet ongeveer wat je krijgt. De hals voelde zo comfortabel en speelde zo makkelijk dat ik het even moest checken: is dit wel een longscale-bas? Met 32,3 inch is de mensuur 1,7 inch (4,3 cm) korter en dat speelt net even makkelijker, met toch een E die strak is.
Nieuwe bronzen snaren klinken altijd nog wat fel, maar akoestisch heeft de bas al een mooi geluid en het geheel resoneert fijn tegen je lijf. Ingeplugd komt de Sauvage tot leven. Hij heeft een mooie zoete, warme toon, met genoeg mid om duidelijk aanwezig te zijn. Het geluid blend meteen mooi met een akoestische gitaar en de uitgebreide toonregeling geeft je wat keuzevrijheid: wil ik wat prominenter met de gitaren meedoen of er meer als deken onder hangen? Het ietwat neuzige van mahonie klinkt op een positieve manier door en in zijn geheel is het gewoon een zeer prettig basgeluid.

Wel of niet?

We hebben hier in De Bassist wel vaker gediscussieerd of een akoestische bas nuttig is. Om mee te kunnen doen met gitaren moet je hem eigenlijk altijd inpluggen en veel van onze testers

geven dan de voorkeur aan bijvoorbeeld een Guild Starfire, Epiphone Jack Casady of Höfner. Toch is een echte akoestische gitaar heerlijk op de bank, het is een aparte sound, het smoelt gewoon goed in een akoestische band, dus de keuze is geheel aan jou.
Als je voor een akoestische bas gaat, is dit een zeer goeie keuze. De sound is meer dan goed, het uiterlijk is zeer bijzonder en dan komen we uit bij de prijs. Met deze houtsoorten en de softcase had ik - ondanks dat ik weet dat Lâgs zeer prettig geprijsd zijn - gegokt op een prijs net boven de duizend euro. Niets is minder waar, want de Sauvage heeft een wilde prijs van € 633,- ●

Lâg Sauvage BCE

Kleur: naturel
Body: jumbo, eucalyptus met BrankoWood bovenblad
Hals: khaya, gelijmd
Toets: BrankoWood
Frets: 20, medium
Elementen: Lâg piëzo
Regelaars: volume, 3-band EQ, faseswitch, notchfilter, tuner
Elektronica: actief
Stemmechanieken: modern, gesloten
Brug: BrankoWood
Mensuur: 32,3 inch
Topkambreedte: 42 mm
Land van herkomst: China
Extra: geleverd met softcase
Richtprijs € 633,-
Importeur: Algam Benelux (lagguitars.com)

Be part of our community.
Follow us on **harleybentonofficial**

Getting high on lows.

Great-sounding, easy-playing basses by Harley Benton.

More at **harleybenton.com**

YOUR STYLE. YOUR GEAR.
More information at **www.harleybenton.com**

Harley Benton

Tekst: Nick Wells

‘GROOVE IS EEN ZAAK VAN HET HART’

NATHAN EAST

‘Het is Chuck Rainey’s concept van “wat je niet speelt is net zo belangrijk als wat je wel speelt”’. Na tientallen jaren van studiosessies met artiesten variërend van Eric Clapton tot Usher reflecteert Nathan East op de baswereld.

Met Nathan East blikken we terug op enkele van zijn belangrijkste nummers en hij vertelt ons waarom hij graag een carrière als Pat Metheny of Marcus Miller zou willen hebben. Inmiddels is de basgitaarwereld eraan gewend geraakt dat Nathan East nieuwe wegen inslaat. Van de r&b/funk-dimensie die hij aan de muziek van rockgod Eric Clapton bijdraagt, tot de aanzienlijke schrijf-, zang- en solistenvaardigheden die hij tentoonspreidt met jazz-übergroep Fourplay, tot de “echte” bas die hij toevoegt aan gemechaniseerde top 40-hits van artiesten als Mary J. Blige, Justin Timberlake, Usher en Daft Punk. In meer dan vijftig jaar als sideman is er niets wat East niet heeft gedaan. Baanbrekende opnames met Lionel Richie, Whitney Houston, Michael Jackson en Elton John als LA’s first-call bassman? Check. Optreden en touren op zes continenten met artiesten als George Harrison, Sting, Herbie Hancock en Toto? Ook. Samen met Phil Collins en Philip Bailey een nummer 1-hit schrijven (Easy Lover)? Jazeker. En op de een of andere manier heeft East ook tijd gevonden voor solo-activiteiten.

‘Toen ik als bassist begon, las ik interviews met iedereen’, vertelt East. ‘Ik las elk woord en dacht dat dat was wat ik moest doen. Chuck Rainey, James Jamerson, Quincy Jones. Chuck Rainey vertelde dat hij zijn vingernagels liet groeien zodat hij wat meer attack kreeg, als een plectrum, dus dat deed ik. Er valt altijd iets te leren.’

Hoe balanceer je je ongelooflijk drukke live- en studioschema’s?
‘Eigenlijk laat ik het op me afkomen. Het voordeel is dat ik nu met Pro Tools veel van mijn sessiewerk doe terwijl ik op tournee ben. Producenten sturen me Pro Tools-bestanden, waar ik ook ben. Harvey Mason Jr. is bezig met het produceren van een nieuwe Backstreet Boys-plaat en hij stuurt me een paar nummers om op te spelen. Voor het nieuwe Fourplay-album stuurden de jongens me een harde schijf en op die manier voegde ik wat van mijn baspartijen toe.’

‘HET BESTE WAT JE KUNT DOEN, IS IN JE WOONPLAATS DE BOEL IN BEWEGING ZETTEN’

Hoe is de sessiescene voor jou veranderd?
‘De LA-scene is zo veranderd. Vroeger kon je op dinsdagavond naar clubs als de Baked Potato gaan en les krijgen van Jeff Porcaro, Lee Ritenour of Abe Laboriel, die overdag in studio’s waren en ‘s nachts in de clubs. Nu zijn beide scenes een stuk kleiner.’

Je hebt eerder gesproken over hoe belangrijk de groove is in je carrière.
‘De groove is de basis van alle muziek. Het is de baksteen, mortel en beton waarop al het andere is gebouwd. De pocket. Het valt niet te ontkennen; het is het feelgood-gedeelte. Groove is een zaak van het hart, niet van het hoofd, zoals het geval is met de meeste muziek. De tijd is slechts het metrum, maar de groove is iets individueels, en daar zijn de bas en drums grotendeels verantwoordelijk voor.’

FACT

Wenn Rights-Alamy

Wat doe je als je moeite hebt om de groove van een liedje te voelen?
'Ik begin meestal met vereenvoudigen; op die manier kan ik echt horen wat er aan de hand is. Ik verwijder zoveel als ik kan, zodat ik kan luisteren en erachter kan komen hoe ik moet reageren. Het is Chuck Rainey's concept van "wat je niet speelt is net zo belangrijk als wat je wel speelt". Ik luister naar het hele drumstel en probeer mijn partij precies op de goede plek te plaatsen. Wanneer de groove echt gebeurt, bevind je je in een positie van luisteraar - je bent eigenlijk aan de buitenkant en kijkt naar binnen. Het is als een kleine zen-zone waar je het gevoel hebt dat de groove je bespeelt. Je laat het gewoon gebeuren.'

EASY LOVER

Hoe heb je Eric Claptons Me And Mr. Johnson benaderd?
'We luisterden allemaal naar Robert Johnsons originele gitaarversies van de nummers. Er was geen referentie voor bas, dus ik heb een paar Willie Dixon-opnames opnieuw beluisterd en ik heb een paar moderne bluesbassisten gecheckt, gewoon om een algemeen beeld te krijgen van wat die jongens doen. Van daaruit koos ik voor een minimalistische benadering terwijl ik probeerde iets interessanters te bedenken dan typische bluesschema's. Ik gebruikte een gehuurde contrabas en speelde op mijn Yamaha 5 met veel palmmuting.'

Media Punch-Alamy

Je gebruikte vaak niet de grondtoon op downbeats en IV-akkoorden. Maakte dat deel uit van je concept of was het gebaseerd op iets wat Johnson op gitaar deed?
'Een beetje van allebei. Ik wilde dat het rauw zou klinken in de Johnson-traditie, maar ook interessant zou zijn. Door andere noten dan de grondtoon te spelen kan het leuk zijn op een melodische, stemleidende manier. Een andere uitdaging zijn de vreemde lengtes van de frasen die Johnson schreef zoals op Come On In My Kitchen, If I Had Possession Over Judgment Day en vooral Hell Hound On My Trail - wat lastig kan zijn als je opgesloten zit in een bewegend patroon. Het idee is om ze allemaal vloeiend te laten klinken.'

Wat herinner je je nog van het schrijven van Easy Lover met Phil Collins?
'We zaten in de studio in Londen en hadden het album zo goed als af. Phillip Bailey vertelde me dat we nog steeds die ene, onmiskenbare single nodig hadden voor het platenlabel. Ik ging naar de piano en begon de basispartij van het nummer te spelen en in ongeveer 20 minuten hadden we de muziek geschreven. We namen het die avond op en we beschouwden het als een ruwe demo. Toen we de volgende ochtend terugkwamen om ernaar te luisteren, vonden we het nummer allemaal geweldig! Phil Collins nam het nummer mee naar huis en kwam terug met de tekst. Zijn stem klonk zo goed toen hij het voor ons zong dat we allemaal dezelfde openbaring hadden: dit zou een duet moeten zijn! Ze werkten hun partijen uit, gingen de zangcabine in, zongen het lied en de rest is, zoals ze zeggen, geschiedenis.'

STEVIE'S MONDHARMONICA

Je speelde ook op Stevie Wonders A Time To Love.
'Wat een sensatie was dat! Dat album neemt je mee terug naar de goeie ouwe Stevie die we allemaal kennen en waar we van houden. Zijn oude bassist, Nathan Watts, staat op het album en ik speelde veel contrabas - een bas die we in LA huurden - met Ricky Lawson op drums.'

Wat bracht je ertoe om Sir Duke te coveren op je soloalbum?
'Ik was met Toto in een Noors kustplaatsje en toen we na het optreden in het hotel kwamen, speelde er een 18-koppige bigband op een bruiloft in een van de balzalen. Simon Phillips en ik staken onze hoofden naar binnen en zodra de bassist me zag, deed hij zijn bas af en gaf hem aan mij. Ze zetten Sir Duke in en de dansvloer was vol. Ik dacht: we zijn tienduizend kilometer van huis en iedereen is aan het dansen; ik moet dit opnemen.
'Ik gebruikte mijn 5-snarige voor de groove en een andere 5-snarige gestemd met een hoge C-snaar voor de melodie.

Bryan Lenox, onze technicus in Nashville, nam rechtstreeks op 2-inch tape op, naast Pro Tools, wat de bas een agressief geluid gaf. Ik was in staat om die Nate Watts-grom te krijgen, wat me ertoe bracht ook een beetje Do I Do te citeren.'

Stevie speelt mondharmonica op Overjoyed.
'Dat kwam voort uit een soundcheck bij een benefietconcert in Carnegie Hall in de late jaren negentig, met Sting, James Taylor, Bonnie Raitt en Elton John. Er was een pauze, iedereen zat rond het podium en ik begon met wat akkoorden te rommelen en realiseerde me: oh, dat is Overjoyed. Ik begon het in akkoordmelodie-stijl te spelen

'TOEN WE DE VOLGENDE OCHTEND TERUGKWAMEN OM ERNAAR TE LUISTEREN, VONDEN WE HET NUMMER ALLEMAAL GEWELDIG!'

en plotseling hoorde ik de melodie op mondharmonica. Ik keek op en het was Stevie! Ik probeerde me ter plekke alle akkoordwisselingen te herinneren, terwijl al die grote sterren naar ons keken. We speelden het hele nummer, inclusief de modulatie, en er kwam een spontaan applaus. Stevie zei: "Nate, als je dat ooit opneemt, laat het me dan weten en ik zal meespelen." Dus hield ik hem eraan. Mijn broer Marcel en ik hebben een versie samengesteld met alleen mij en Greg Phillinganes en Paulinho da Costa, en ik nam het mee naar Stevie's studio nadat ik daar enkele nummers had opgenomen voor A Time To Love. Hij haalde zijn mondharmonica tevoorschijn en dat is wat je hoort - een eerste take van Stevie om 4 uur 's ochtends!'

Hoe kwam je op het album Random Access Memories van Daft Punk terecht?
'Dat kwam echt uit de lucht vallen. Ze kwamen rechtstreeks naar mij toe. De eerste keer dat ik Get Lucky hoorde, dacht ik: wauw, dit vind ik geweldig, maar ik wist niet hoe groot die band was. Omdat Daft Punk maskers draagt, spelen ze op plekken met 45.000 mensen, maar na de show lopen ze bij wijze van spreken tussen het publiek naar huis en niemand weet wie ze zijn!'

MELODIEËN SCHRIJVEN

Welke andere muzikale doelen heb je?
'Als het gewoon in het tempo van de afgelopen twintig jaar blijft, zal ik blij zijn. Maar ik wil wel mijn solocarrière op orde krijgen. Ik zou graag een carrière hebben zoals die van Marcus Miller of Pat Metheny - ze doen een verscheidenheid aan projecten, maar blijven ook gewoon met hun solodingen doorgaan. Dat is wat ik graag zou willen dat mijn tweeling hun vader ziet doen.'

Wat is je advies aan aspirant-sessiebassisten?
'Een belangrijk punt is dat je niet meer per se naar New York of LA hoeft te verhuizen. Technologie heeft er een heel nieuwe wereld van gemaakt - je kunt in Cleveland wonen en doorbreken! Je hebt daar net zoveel kans om een hit te maken als in LA. Ik adviseer om een thuisstudio rond je computer in te richten en dan melodieën te gaan schrijven. Ontdek wie er in jouw buurt opneemt. Of het nu radiojingles of hele albums zijn. Het beste wat je kunt doen, is in je woonplaats de boel in beweging zetten.' •

Tekst: Maarten Plukker

Markbass CMB 121 Black Line

Meer dan geschikt

Met de nieuwe Black Line van Markbass introduceert het merk een serie combo's die nog beter betaalbaar is, maar die niet inlevert op de kwaliteit die wij van de Italianen gewend zijn. Wij testen de CMB 121 om te checken hoe deze serie zich verhoudt tot andere Markbass-producten.

De nieuwe Black Line-serie bestaat uit drie combo's die zich vooral richten op studenten en beginners met een krap budget. Hij bestaat uit de CMB 101 (40 watt, 10-inch speaker), CMB 121 (150 watt, 12-inch speaker) en de CMB 151 (150 watt, 15-inch speaker). Deze worden overigens niet in Italië maar in Indonesië gemaakt, vandaar de lagere prijs vergeleken met de versterkers die wel uit Italië komen. Volgens Markbass zijn deze combo's vooral gemaakt om thuis mee te oefenen, maar de CMB 121 en CMB 151 hebben genoeg vermogen voor een repetitieruimte of een bescheiden podium. Kers op de taart is - eindelijk! - een aansluiting voor je koptelefoon en een aux-aansluiting voor een geluidsbron, zoals Spotify op je telefoon. Met 16 kg is het geen lichte koptelefoonversterker, maar als het genoeg is voor een oefenruimte of podium mogen we niet klagen.

Onze CMB 121 heeft dus een 12-inch speaker en een vermogen van 150 watt. De Black Line combo heeft een simpel bedieningspaneel vergeleken met andere versterkers van Markbass. Een ingang voor je instrument, gain, vierbands EQ (low, mid low, mid high, high), master en zoals gezegd de aansluitingen voor je koptelefoon en externe geluidsbron. Achterop vinden we de aan/uitknop, send/return-aansluitingen voor effecten, groundlift en nog een line-out voor opnames of verbinding met de FOH. Dan zijn er nog twee schakelbare filters, de midscoop (smiley-EQ) voor een slapsound en nog een boost voor een lichte vervorming.
Ik heb ruim tien jaar op Markbass gespeeld dus ik weet precies hoe ze klinken: in principe een neutrale sound met veel nadruk op de middenfrequenties, althans zo ben ik met ze opgegroeid. De laatste jaren merk ik toch dat de nadruk iets meer op het laag ligt en hebben de latere producten die ik heb getest meer laag dan voorgaande versterkers. Dat is zeker geen nadeel en ik ervaar het als een positieve verandering.
Er zit een rubberen handvat aan de bovenkant, maar ik vind het toch prettiger om met twee handen te tillen.

Kabeltje

Als ik thuis de combo even snel test is 150 watt misschien een beetje te veel voor je slaapkamer, maar gelukkig is er de gloednieuwe koptelefoon-aansluiting. Hoewel je met een 12-inch speaker veel mid krijgt (is mijn ervaring) komt er meer dan genoeg laag uit deze versterker. Ik speel nog een beetje met de EQ en de filters, maar de bassen en versterker klinken het beste met de filters uit en de EQ op neutraal. Als ik met wat nummers meespeel (computer met een kabeltje aangesloten op de versterker) merk ik grappig genoeg dat de kwaliteit van de audio ook ineens vooruit gaat. Je hoort veel meer detail over alle frequenties, iets waar ik eerlijk gezegd niet op gerekend had, maar wat een welkome verrassing is. Een volumeknop voor de koptelefoon/aux zou misschien handig zijn geweest, maar de geluidskwaliteit is zo goed dat ik niet weet of ik hierover mag zeuren.

In de repetitieruimte heeft ie meer dan genoeg volume. 150 watt lijkt misschien niet veel, maar in deze situatie (gitarist, drie blazers, drie vocalen, drums en backingtrack) blaast de versterker iedereen omver en word ik vriendelijk verzocht hem iets zachter te zetten (over mijn in-ears klinkt ie overigens top!). Over de sound ben ik meer dan tevreden: genoeg laag om de bas te voelen, maar ook genoeg definitie in het midden en hoog zodat je alles goed kan horen en het geen modderige boel wordt. Of je nu op een passieve of actieve bas speelt, fretloos of een Chapman Stick (moet ik ook nog hebben): de sound en karakter van je instrument blijft altijd intact. Overigens kan je de grille van de versterker er ook aftrekken en dan kan je naar de speaker staren, als je daar zin in hebt.
Die is deze keer trouwens niet geel.

Ik heb deze Markbass niet op een groot podium kunnen testen, maar je kan de versterker altijd nog doorlussen naar de FOH via de line-out. De line-out klinkt hartstikke prima - zoals altijd bij Markbass - en is prima geschikt voor opnames of optredens. Misschien dat een regelaar voor de line-out nog handig zou zijn geweest en anders moet de geluidstechnicus het maar regelen.

Multi-inzetbaar

Voor thuis oefenen op laag volume lijkt mij de 40-watt combo praktischer, maar als je iets wilt voor oefenruimtes en kleine optredens, dan zijn de andere twee opties zeker geschikt. Het zijn niet de lichtste combo's (ik ben gewoon verwend) maar ze zijn wel multi-inzetbaar, wat het gewicht weer snel doet vergeten.
De vierbands EQ doet prima zijn werk en je kan de sound makkelijk aan de situatie aanpassen; of je meer mid nodig hebt of meer hoog, voor de CMB 121 is dat geen enkel probleem. Met andere combo's van Markbass heb je nog wel de optie om bijvoorbeeld een extra speakerkast aan te sluiten maar bij deze serie kan dit nog niet; misschien een idee voor de toekomst.

De Markbass CMB 121 Black Line is een prima inzetbare multifunctionele versterker. Of je nu thuis oefent, in een oefenruimte of hem gebruikt bij een optreden waarbij het podiumvolume niet te hard mag zijn: de CMB 121 kan het met gemak aan. Voor mensen die graag Markbass willen proberen, maar een krap budget hebben is dit zeker een te overwegen optie, zonder al te veel toeters of bellen. Als je alleen iets voor thuis zoekt is de CMB 101 misschien een betere keuze, maar voor repetities en kleine optredens zijn deze combo en de CMB 151 zeker geschikt. ●

Markbass CMB 121 Black Line

Type: comboversterker
Vermogen: 150 watt
Speaker: 1 x 12 inch
Bediening: 4-bands EQ plus scooped- en boostschakelaar
Aansluingen: aux, koptelefoon, effectloop
Afmetingen: 44 x 44 x 36 cm (hxbxd)
Gewicht: 16 kg
Land van herkomst: Indonesië
Richtprijs: € 425,-
Importeur: Mafico (markbass.it)

Tekst: Chris Dekker

Verrijkend met DI-RECT

Dit voorjaar kwam Sphinx uit en dat is alweer het tiende album van DI-RECT. De Bassist sprak met Bas van Wageningen over het opnemen, de gear en, eh, nog meer gear. We gingen naar huis met een wijze, geld besparende les: zet je zoekfunctie op Marktplaats op tijd uit. Voor Bas kwam dit te laat.

Sound City is een studiocomplex, gevestigd in twee grote bedrijfsgebouwen op een industrieterrein in Amsterdam-West. Over een tijdje zal er een derde gebouw verrijzen. De laatste keer dat ik er was, was het voor Wies, maar nu is DI-RECT er een dagje te gast om de Atmos-mixen van het nieuwe album te horen. Ik ben vervolgens weer te gast bij de band en voor zusterblad Musicmaker schuift ook zanger Marcel Veenendaal aan. Ik grijp natuurlijk de kans om Bas even uit te horen over zijn bijdrage aan de plaat en zijn gebruikte bassen.

‘Ik heb de mooiste aankoop gedaan toen de plaat net af was’, trapt hij lachend af, maar daar komen we straks op terug. Laten we het eerst over het album hebben. De afgelopen tijd bracht de band met flinke tussenpozen nummers uit en er werd steeds aan één nummer tegelijk gewerkt. Het gehele album volgde best een tijd later. Hij vertelt ons de reden:

‘We brachten steeds iets actueels uit en als je het dan op de radio speelde was je er nog oprecht enthousiast over. En als we een nummer in het festivalseizoen uitbrachten, konden we het meteen spelen. Twee weken nadat we een strik om het nummer gelegd hadden, kwam het al uit. Natuurlijk verkopen we vinyl aan een paar duizend puristen, maar streaming is de norm geworden. Het heeft voordelen, maar ik vind het ingewikkeld om aandacht te krijgen voor nummers die geen single zijn. In het verleden brachten we een mooi album uit, maar er komt zoveel muziek uit dat zo’n album dan na twee maanden zijn moment wel had gehad. De singles kregen de shine en de albumtracks bleven achter. Nu stonden vier nummers steeds een half jaar voor het voetlicht, het titelnummer krijgt nu extra promotie, de helft van het album heeft dus al aandacht gehad en die laatste vijf zijn nieuw en dat is goed behapbaar.’

Levend organisme

De nummers werden in de grote liveroom van Studio Konkreet in Dordrecht opgenomen en dit gebeurde zo goed als live.

‘Ik vind het niet leuk om bas op te nemen als de drums er al opstaan. Je zoomt dan in op elk nootje, je legt een vergrootglas op iedere maat en je bent constant bezig om te luisteren of je er net voor of net achter zit. Dat beperkt in zekere zin het vrije spelen. Deze plaat gaat misschien alle kanten op, maar het is een levend organisme. Als je samen speelt, ga je allemaal hangen of vooruit en dat is zo verrijkend! Jamie (*Westland, drums*) is als een vis in het water in de studio; hij speelt goed met clicktrack en hij kan de dynamiek goed visualiseren. En samen inspelen is ook nog eens efficiënter als de voorbereiding goed is.’

Een van de opvallende nummers qua bas is titelnummer en albumafsluiter Sphinx, met een laag pulserende ARP synth en daarover lekker hoge baslijnen van Bas. Marcel vertelde daarover: ‘De ARP stond al op de demo. We gingen er allemaal lekker op en we hadden een vorm beklonken. Na het eten speelden we hem twee keer door en dat stond zo in de fik! Maar het wapperde van alle kanten, dus we dachten: we doen hem morgen wel netjes over. We deden

vrij spelen

Bas van Wageningen

het de volgende ochtend na een bak koffie en het sloeg nergens op.'

Bas: 'Het was niet te raken en we merkten hoe bijzonder die opname van de dag ervoor was. Ik was de baspartij zelfs nog aan het uitvogelen. Normaal verzorg ik als bassist de backbone, maar die werd nu door de ARP gedaan. Ik kon dus de hoogte in en melodieuzer spelen, zonder dat er iets wegviel. Voor dit nummer gebruikte ik de Mosrite met een hele bak compressie uit de Orange Squeezer, een pedaal dat een vriend voor me maakte op basis van de Dan Armstrong met dezelfde naam. Dat pedaal eet heel veel laag op, maar je krijgt er eindeloze sustain voor terug. En dat laag was er toch wel van de ARP.'

'Ik wilde niet in het vintage-verhaal trappen. De bas moest wel te gek zijn en dat was deze'

Qua opnameproces zorgden twee iconische versterkers voor het geluid.

'Pedalen zijn in de loop der jaren wat belangrijker geworden. Onder de smaakmakers zitten de net genoemde Orange Squeezer en de Boss OC-3 octaver. Er loopt een signaal via de DI en in een afgesloten booth had ik een Bassman met 2x12 van Spike staan – een van de weinige

Set Vexy

> die hij niet gebruikte in zijn enorme set-up – en mijn Ampeg Fliptop. En dan bekijk je per song wat je gebruikt.'

Mosrite

Natuurlijk moeten we het als gearnerds onder elkaar even over de bassen hebben. Steeds als ik DI-RECT zie ben ik benieuwd wat Bas speelt. Soms een Mosrite, dan weer een Fender, soms een Höfner. Ondertussen heeft hij zijn telefoon gepakt om ons per nummer te melden welke bas er gebruikt is. Er komen een Rickenbacker 4001, een Höfner 185 en de bekende Mosrite voorbij. De laatste hoor je bijvoorbeeld op Waterfall, waar naast de Mosrite een bass-synth te horen is. 'De synth was al geprogrammeerd door Marcel', vertelt Bas. 'De demo was in een andere toonsoort dan het uiteindelijke nummer en er zat heel veel grit in. We hebben hem een stuk omhoog gezet, maar alles wat cool was aan die midibass-synth ging daarmee verloren. Om wat ruigheid terug te krijgen, hebben we een Korg Monopoly en een plug-in gebruikt.'

Als hij zijn lijstje afgaat, komt vooral de Fender/Squier '61 JV Precision uit '81 voorbij.
'Ik had een '71 P met een esdoorn toets mee en de JV met een palissander toets. Na jaren veel op de Mosrite te hebben gespeeld, eindigde ik bijna bij alle liedjes bij die JV. Die won vaak. Tijdens de opnames dacht ik: misschien moet ik toch mijn ogen eens openhouden voor de ultieme sixties P. Ik heb toen een '65 P van Jan Teertstra overgenomen. Een coole player en een gave bas, maar hij had waarschijnlijk ook weer wat anders gekocht. Ik heb toen nog wel de harde stukken van Wastelands op die bas gespeeld en ik heb hem met de Ahoy-shows gebruikt.'

Stackpole

'Ik had mijn zoeknotificatie op Marktplaats nog niet weggehaald en ik kreeg opeens een melding over de holy grail: een sunburst '57 Precision met een goud geanodiseerde slagplaat en een beetje een V-vorm hals. Het was in de buurt van Aalsmeer, ik kon het niet laten dus ik ben er heengereden met de '65 als referentie.
Ik had gitaarbouwer Willem Oostendorp als hulplijn achter de hand en hij had al verteld waar ik op moest letten. Ik stuurde toen ik bij de koper was meteen foto's naar Willem. Ik dacht dat er CTS potmeters in moesten zitten, dus ik vroeg hem of de potmeters klopten. Hij zag aan de 304-code meteen dat het Stackpole potmeters waren en hij wist me precies te vertellen uit welke week van 1957 ze kwamen! En dat Fender die in die tijd inderdaad gebruikte. De toonpot is bijna een filter. Normaal draai je wat hoog af, maar als je bij deze een snaar aanslaat en dan de toonknop verdraait, hoor je je geluid bijna als een wah veranderen. Je kan er echt mee werken voor goede sounds. Was dit een experiment of zijn ze later gewoon gaan bezuinigen op pots? Ik weet het niet. De bas speelde echter als een droom, klonk te gek, dus ik zette internetbankieren aan, deed mijn ogen dicht en ik heb het bedrag overgemaakt! Ik wilde niet in het vintage-verhaal trappen. De bas moest wel te gek zijn en dat was deze. De P kwam in deze vorm in dat jaar op de markt, het is dus een van de eerste en deze bas is gewoon raak. Er is gewoon niks te verbeteren. En natuurlijk is dit hout al minimaal zeventig jaar oud. Het mooie aan de bas is dat hij duidelijk goed bespeeld is, maar niet afgekloven. Als een er te nieuw uitziet, is ie nauwelijks bespeeld en dat heeft vaak een reden. We hebben onlangs een week lang radiopromotie gedaan en ik heb elke dag op deze '57 gespeeld. Het is magisch hoe veelzijdig zo'n P is. Rond als je bij de toets speelt, de drive bij de brug. Daar is ooit goed over nagedacht.' •
di-rect.com

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

ARTIKEL Het gehele Musicmaker-interview met Bas en Marcel
VIDEO Sphinx in Ahoy - '65 P
VIDEO Sphinx op Radio 538 - '57 P
SPOTIFY Sphinx - het album
debassist.nl

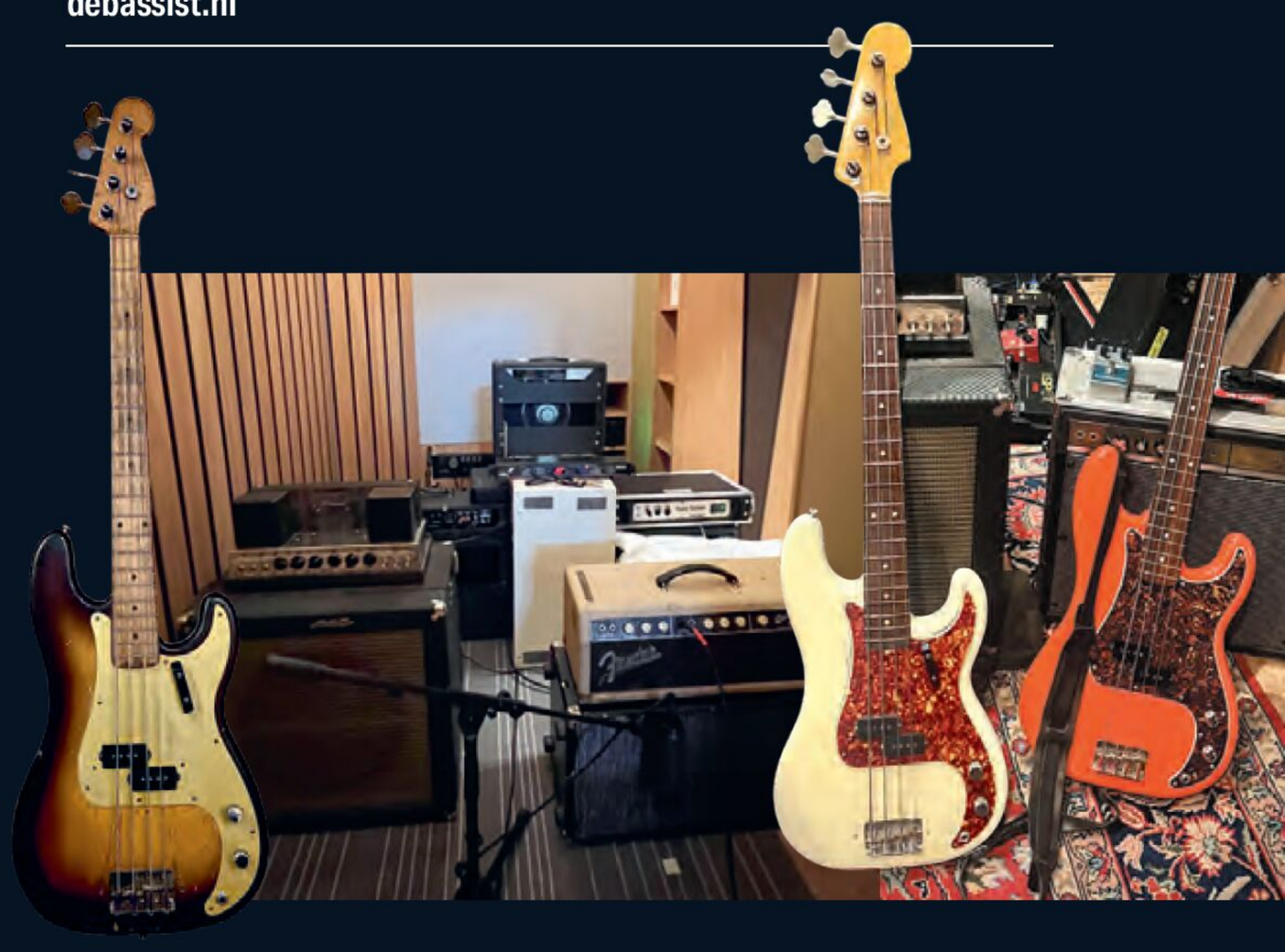

Neem nu een abonnement op De Bassist

Nu 33% korting!

Jaarabonnement De Bassist voor 33% van de losse nummerprijs

Voor slechts € 22,50 vier edities in de bus!

Of kies voor een welkomstcadeau

Jubileumeditie Musicmaker gratis in de bus

Als je nu een jaarabonnement op De Bassist neemt

Musicmaker: alles voor en over muzikanten!

Ga naar muziekmagazines.nl/debassist

En kies de aanbieding die jou past!

Tekst: Hidde Roorda

Tokai Hard Puncher en Jazz Sound Eerlijke con

Dat oude Tokais goed zijn is bekend in de baswereld. Het merk heeft sinds kort een nieuwe importeur voor de Benelux, dus de hoogste tijd om de nieuwe versies eens te proberen. We pakten twee bassen uit twee series voor een duidelijk beeld en antwoord op alle vragen.

Tokai is voor veel mensen een naam van Marktplaats en Reverb. Met veel bombarie worden de Japanse Fender-achtige bassen uit de jaren tachtig aangeprezen als 'beter dan Fender' en er worden behoorlijk pittige prijzen gevraagd. Je zou het kunnen vergelijken met de hype die is ontstaan rond de eerste serie Squier bassen: De JV-serie. De geschiedenis van Tokai is een beetje mistig, maar zeker is dat ze in de jaren tachtig hoogwaardige kopieën bouwden van Gibsons en Fenders. Maar ook dat ze zeker tien jaar lang voor Fender gitaren hebben gebouwd. Heb je een Fender uit de periode 1997-2006 met 'Crafted In Japan' erop? Dan komt die gitaar vrijwel zeker uit de Tokai-fabriek.

Wat niet veel mensen weten is dat Tokai nog steeds gitaren maakt. Sterker nog: in twee verschillende fabrieken. De wat goedkopere serie, waarvan ik een Jazz Sound, geïnspireerd op de Jazz Bass, in huis heb, wordt in China gebouwd. De Japanse fabriek staat er ook nog steeds en daar rollen Hard Punchers (Precisions) uit die er precies hetzelfde uitzien als de bassen uit begin jaren tachtig. De Japanse bassen zijn ruim twee keer zo duur als de Chinese, maar zijn ze dat ook waard? En voelt een nieuwe Hard Puncher hetzelfde als zijn oudere broer? En is die écht beter dan een Amerikaanse Fender? Heel veel vragen!

Harde feiten

Dit zijn overduidelijk twee verschillende bassen en daarmee bedoel ik niet dat het andere modellen zijn. Als je de specificatielijst gaat bekijken zie je al duidelijke verschillen, nog even los van het feit dat de Hard Puncher met een tweed koffer komt en de Jazz Sound het met een kartonnen doos moet doen. Veel zaken zijn hetzelfde: de body's van beide bassen zijn van elzen, de hals is van Canadees esdoorn, de frets zijn van Sanko (een merk dat me niets zegt) en komen uit Japan en de brug en elementen zijn van Tokai zelf. Daar houdt de vergelijking verder op. Een opvallend ding bij de Jazz Sound is dat de toets van jatoba is gemaakt, een Zuid-Amerikaanse houtsoort. Jatoba is keihard en wordt vooral gebruikt voor meubels en vloeren. Het lijkt qua uiterlijk een beetje op pau ferro, dat Fender gebruikt in plaats van palissander, dat steeds moeilijker te krijgen en te vervoeren is. De toets van de Hard Puncher is overigens wel 'gewoon' van palissander. Een ander verschil zit hem in de stemmechanieken: Tokai gebruikt op de Jazz Sound merkloze Fender-achtige mechanieken, waar op Hard Puncher Gotohs ervoor moeten zorgen dat het ding goed te stemmen is en ook op stemming blijft.

De Hard Puncher is beter dan vrijwel alle exemplaren die nu in omloop zijn

Tokai kiest ervoor om nikkelen GHS snaren op de Hard Puncher mee te leveren. Op de Jazz Sound zitten Sanshan snaren: een onduidelijk merk waarover op internet vrijwel niets te vinden is. Ze voelen niet al te florissant, maar we weten

currenten

allemaal dat het een goede zaak is om een paar tientjes te reserveren voor snaren, als je een wat goedkopere bas aanschaft.

Het leuke gedeelte

Als je de beide bassen voor het eerst op schoot neemt, valt het kwaliteitsverschil echt wel op. Hoewel het allebei goede bassen zijn (daarover later meer) voelt de Jazz Sound gewoon wat goedkoper aan. De hals is minder comfortabel, de afstelling uit de doos is minder aangenaam en het geheel voelt zelfs een beetje stijf en stroef aan. Dat zou overigens heel goed mede kunnen komen door de snaren die erop zitten. Ik heb in m'n basgitaarleven nogal wat Jazz Bassen versleten en nog veel meer bespeeld, en hoewel het ding prima gebouwd is en er qua afwerking echt helemaal niets op aan te merken valt, mist er wel een beetje een vonk bij de Tokai. Het voelt als 'gewoon' een prima Jazz Bass, waarop je met een goeie afstelling en een goeie set snaren echt prima jaren plezier kan beleven, maar nooit een innige band mee zal opbouwen. Goed, ik ben een beetje aan het muggenziften. Want deze bas moet de concurrentie aangaan met de Fender Player-serie en de duurdere Sires en dat gaat makkelijk lukken: op de belangrijke punten scoort deze bas gewoon een dikke voldoende. De body bestaat uit meerdere delen, maar die zijn heel mooi bij elkaar gezocht. De afwerking is uitstekend en met name het profiel van de hals maakt het echt een goeie bas. Het is echt zo'n bas die je thuis hebt staan en meeneemt als je niet zeker weet welke bas je mee wil nemen. Deze past er altijd tussen.

Een heel ander verhaal wordt het als je de Hard Puncher op schoot neemt. Op de een of andere manier voel je meteen dat het goed zit. De platte jarenzestig-hals, de goede afstelling én intonatie en de aandacht voor detail maken dit een heel, heel goed instrument. Nog voordat ik 'm überhaupt heb ingeprikt zit de gedachte al in mijn hoofd om hem maar niet terug te sturen naar Tokai. Het is zeker geen goedkope bas en je moet 'm dus ook echt vergelijken met de Fender American Professional qua categorie en die vergelijken doorstaat deze Tokai met speels gemak.
Ook versterkt merk je de kwaliteit van deze Japanner. Over de hele hals klinkt hij

> gebalanceerd en ronkt je met veel plezier tegemoet. Binnen de kortste keren vliegen de licks van Rocco Prestia en Paul Jackson Jr. me om de oren en het lukt maar moeilijk om deze bas weg te zetten.

Valt er op de Hard Puncher dan werkelijk niets aan te merken? Nou, nee, eigenlijk niet. De perfecte bas bestaat natuurlijk niet, maar als je deze bas voelt en je realiseert dat er Precision-achtige bassen zijn die een veelvoud kosten van deze, vraag je je af waarom dat überhaupt zo is. Een goeie plank elzen, perfect afgewerkte esdoorn hals met palissander toets, 20 frets, een goed splitcoil-element en een passieve toonregeling, meer heb je toch niet nodig voor een goeie Precision?

Oud versus nieuw

Er staan regelmatig oude Tokais (en dan met name Hard Punchers) op internet te koop. Soms in goeie staat, maar ik heb toch vrij vaak gelezen dat oude Tokais last kunnen hebben van torderende halzen of gebroken dan wel vastzittende halspennen. Misschien dat daarom de goeie extra duur zijn omdat ze extra zeldzaam zijn, maar ik zie niet in waarom je een oude zou verkiezen boven een van deze twee splinternieuwe bassen. De Jazz Sound is niet zo goed als de oude Japanners waar ik op heb gespeeld, maar kost ook maar de helft van een oude en je weet wel zeker dat je een nieuwe bas zonder onderliggende problemen hebt. De Hard Puncher kan de vergelijking met zijn oudere broers makkelijk doorstaan en ik durf zelfs te beweren dat hij beter is dan vrijwel alle exemplaren die nu in omloop zijn.

Eerder stelde ik twee vragen: is de twee keer zo dure Japanner twee keer zo goed als de Chinees, en is de Japanner echt beter dan een Amerikaan? Wel, allebei die vragen zijn te beantwoorden met “ja, maar”. Ja, de Japanner is twee keer zo goed, maar je verwacht van een bas uit die prijsklasse en met die reputatie ook echt wel een heel goed instrument en de Chinese Tokai is óók heel erg tof. En ja, de Tokai kan de vergelijking met Amerikaanse Fenders aan, maar zijn ook lastiger te verkrijgen én de verkoopwaarde ligt waarschijnlijk ook wat lager, mocht je er ooit vanaf willen. Hij is zeker niet veel beter dan een Fender of andere Precision uit dezelfde klasse, maar plaatst zich er absoluut tussen. ●

Tokai Hard Puncher TPB97 en Jazz Sound

Kleur: wit (sunburst)
Body: elzen
Hals: esdoorn, geschroefd
Toets: palissander (jatoba)
Frets: 20, medium jumbo
Elementen: 1x split P (2x J)
Regelaars: volume, toon (2x volume, toon)
Elektronica: passief
Stemmechanieken: Gotoh (eigen merk)
Brug: Tokai
Mensuur: 34 inch
Topkam/breedte: been/42 mm (38 mm)
Land van herkomst: Japan (China)
Richtprijs: € 653, | € 1.522,-
Importeur: EMD (emdmusic.com)

Tekst: Chris Dekker | Foto: Roosjploeg

De Bassist Talent

Voor Musicmaker volgden we het duo Boter bij de Vis plus band tijdens het traject van de Mentos Grote Prijs. Bij hun livesessie in Wisseloord waren we onder de indruk van hun bassist, achtergrondzangeres en energiebom Kalle en dat vroeg om een nadere kennismaking.

Kalle Ordelman

‘Mijn vader zat in een band als bassist en zanger, er lagen thuis instrumenten en ik heb altijd gezongen. Op school kon je voor extra muzieklessen kiezen en ik werd daar in een klassiek ensemble met viool en cello gevraagd op akoestische bas. Opeens moest ik noten lezen, ik had helemaal geen ervaring met bas en het was behoorlijk stressvol en niet zo leuk. Ik heb het anderhalf jaar gedaan en toen ben ik gaan bassen en zingen in een band, want dat is wat ik het leukste vind. In het laatste schooljaar ben ik de band Kiespijn gestart. Ik ben twee andere studies begonnen, maar ik leefde alleen maar naar de optredens toe. Ik wilde lekker spelen en ik was niet bezig zijn met die studies, haha!’

‘Ik zong, schreef liedjes, ik speelde meerdere instrumenten, maar ik ging nooit echt de diepte in. Ik dacht dat er op het conservatorium geen studie voor me was tot ik er achter kwam dat ik in Enschede - waar ik woon - songwriting kon studeren. Daar vielen alle leuke dingen samen, net als produceren, dat ik al lang deed. Ik zit nu in het tweede jaar, er is altijd een tekort aan bassisten, dus ik ben in allerlei bandjes gerold.’

‘Ik had meteen connectie met bas en ik vind het leuker dan gitaar spelen. Ik zou er nog dieper in willen duiken, maar het ontbreekt me op dit moment gewoon aan tijd. Bassen en zingen gaat eigenlijk natuurlijk bij mij. Als ik een baslijn van een cover instudeerde neuriede ik de zangmelodie erbij en ik was al gewend gitaar en piano te spelen en te zingen. Dat is de lightversie van bassen en zingen, haha! Soms oefen ik op halve snelheid om te kijken op welke tel een lettergreep valt en hoe ik ritme en melodie combineer. Het is soms moeilijk, nooit een strijd en ik oefen graag. Ik ben een van de weinige bassisten van mijn jaar; ik zing altijd bij het bassen, dus ik maak meters genoeg!’

‘Ik had vier bands, maar dat was met school te veel. Kiespijn is echt mijn band en het is het leukste wat er is! Het is een nederpopband met kleinkunstinvloeden. Het is met blazers en een violist en dat is een leuke combi om voor te schrijven. We werken nu aan onze eerste ep. Boter bij de Vis kwam ik op de Muzikantendag tegen. Die dagen mag je als muzikant niet overslaan. We hadden meteen een goede klik en ze vroegen me als bassist. En dan speel ik in Gewoon Jonathan, een nederpop/skaband.’

‘Ik kan niet één ding doen; ik componeer, produceer en speel, maar dat is ook mijn kracht. Ik ben technisch niet de beste bassist, maar ik heb overzicht over een band en ben met alle partijen bezig. Het grote plaatje. Ik heb vooral ontzettend veel plezier in het spelen, dat is belangrijk, en blijf hard aan de weg timmeren om een nog beter bassist te worden!’. •
instagram.com/kiespijnband

Tekst: Jenna Scaramanga

April Kae wil iedereen

‘Als ik niet online speel, ga ik graag op in de band. Ik ben niet iemand die wil opvallen. Maar online, daar draait het allemaal om.’ April Kae is altijd bezig om nieuwe bassisten te inspireren - en het begint met het goed laten klinken van bas over telefoonspeakers.

laten bassen

Je kan bijna niet om de in Austin, Texas geboren April Kae heen. De ‘viral bass virtuoso’ begon ooit op contrabas, had een band met haar zus en studeerde economie, waarna ze zelfs op Wall Street werkte. Als ze niet in New York te vinden is, werkt ze vanuit LA. Op een dag besloot ze Up van Cardi B op bas te spelen, haar post ging viral en nu inspireert ze jonge mensen op social media om de bas op te pakken. In een eerder interview met onze Britse collega’s van Bass Player vertelde ze al dat ze het meest geniet van berichten van mensen die door haar een bas hebben gekocht of die ze heeft geïnspireerd om door te zetten. Ze is tegenwoordig vaak live te zien en ze is een van de jonge talenten die Fender optrommelde om de nieuwe Vintera II-serie te promoten. We spraken haar onder meer over een goede basklank op je mobiele telefoon, omgaan met kritiek op social media en hoe het is om te spelen met ‘de grootste drummer aller tijden’ in Fever 333.

April is een typische moderne bassist. Ze begon door gewoon in bandjes te spelen, ze tourt met punk/hiphop-noisemakers Fever 333, maar ze is ook een ster op social media. Met samen meer dan een miljoen volgers op TikTok en Instagram zegt ze: ‘Het gaat me erom dat meer mensen gaan bassen en in het bijzonder om het uit te breiden naar zwarte vrouwen. Slechts 10 procent van de bassisten is geen man, dus het is enorm belangrijk voor me om meer mensen deze wereld in te krijgen.’
Met haar kenmerkende afro en een vloedgolf aan energie brengt Kae bas naar een publiek dat het normaal gesproken niet zou bereiken. ‘Ik wil mensen die geen bas spelen laten horen dat het geweldig klinkt, omdat ik ze wil laten ervaren hoe geweldig het is om bas te spelen’, vertelt ze enthousiast. ‘Het is zo belangrijk voor me omdat het zoveel voldoening geeft. Het is geweldig voor je hersenen en je lichaam, en het is een geweldige manier om contact te maken met anderen.’

Die houding trok de aandacht van Fender, die Kae in dienst nam om de Vintera II-lijn te helpen lanceren. Kae was een van de jonge muzikanten in de presentatievideo, waarin ze de ‘60s Precision Bass bespeelt in een Motown-studio.

‘Ik was echt vereerd toen Fender contact met me opnam’, grijnst ze. ‘Ik ben helemaal weg van deze combinatie van retro en nu. De manier waarop ik het platform heb gekregen dat ik had, was door muziek uit de jaren zeventig te delen op social media en echt veel gen Z’ers te activeren rond dat soort muziek. Op TikTok en social media zien we nummers van toen weer opduiken en trending worden. Ik denk dat de Vintera-lijn echt aansluit bij dit alles.’

Tijdens ons gesprek heeft ze niet de P uit de video en van de foto’s vast, maar een andere Vintera II: haar witte Telecaster Bass.
‘Ik heb er in de video niet op kunnen spelen, maar allereerst is deze kleur geweldig. Het combineert alles waar ik van hou aan de Tele-gitaar, maar dan met een basgeluid. Het is echt anders, maar het heeft dat retrogevoel. Ik heb altijd een voorkeur gehad voor Fender omdat het nooit ouderwets aanvoelt, maar tegelijkertijd klassiek is. Zij hebben de basgitaar uitgevonden, toch? Klassieker dan dat kan niet.’
De Precision blijft echter haar eerste liefde. ‘Ik hou van het jaren zestig/zeventig Carol Kaye-sessiegeluid. Ik vind het geweldig om een instrument te hebben dat daar echt bij past, om hetzelfde geluid te krijgen dat ik op de plaat hoor. Toen ik voor het eerst de ‘60s Precision oppakte, dacht ik: oh mijn god, dit is dat geluid! Ik heb zo vaak naar die nummers geluisterd, dus om dat geluid te kunnen vastleggen voelde gewoon goed.’
‘Ik ben absoluut een P-Bass-loyalist’, vervolgt ze. ‘Hij past echt in een mix, hij overschaduwt niets en de toonknop kan zo’n verschil maken in je geluid. Veel mensen draaien, ook bij opnames, de toonknop dicht voor een donkerder geluid. Om door de mix te knallen, zet ik hem hoger.
Ik heb op P-bassen gespeeld met Fever 333 en dat is echt te gek. Ik gebruik overal distortion op, maar het klinkt heel anders, afhankelijk van hoe ik de toon instel.’

Op Instagram zul je Kae echter eerder met een Jazz Bass zien spelen.
‘Ik pak de J als het geluid duidelijker moet zijn’, legt ze uit. ‘Als ik iets meer “lead bass” wil doen, ga ik voor de J. Als ik niet online speel, meng ik graag met de band en dan voegt een P beter. Ik ben niet iemand die wil opvallen, maar online draait het daar allemaal om.’

Als je je de bas al kan horen via de speakers van een mobiele telefoon, dan klinkt het meestal volkomen ruk. En laten de meeste jongeren dat nou het meest gebruiken. Gelukkig deelt April graag haar geheimen.
‘Ik wil niet zeggen dat het de vloek van mijn werk is, maar wel de essentie, haha! Ik ga direct en clean mijn interface in. Daarna voeg ik meestal een beetje distortion toe om er wat meer hoog en mid uit te laten springen. Ik haal alles onder de 60 of 80 Hz weg. Dat zou ik nooit voor een albummix doen, maar wel voor de socials. Als ik aan het EQ’en ben, schuif ik de highpassfilter naar rechts totdat het shit klinkt! Dan experimenteer ik met het naar voren halen van mid en hoog. Je gaat makkelijk te ver, want sommige mensen luisteren met koptelefoon. Als je kijkt naar de comments op mijn eerdere video’s, dan zeiden mensen: “Deze toon is klote!” Dus je moet er echt voorzichtig mee zijn. Als iemand dit leest, neem dan contact met me op. Ik beantwoord deze vragen graag.’

Maar zijn die korte filmpjes op social media wel echte muziek? Volgens April is het zelfs moeilijker dan live spelen:
‘Met een band heb je steun en je hebt mensen die je helpen en mensen die je vertellen als dingen niet goed klinken.’

Als je online post moet je stevig in je schoenen staan, want het is makkelijk commentaar geven vanuit je luie stoel.
‘Als er één noot één cent naast zit - of zelfs als dat niet zo is - zijn er mensen die zeggen: “Speel met een metronoom! Koop een tuner!” Als ik naar de track kijk in mijn daw, is hij perfect op maat en perfect gestemd. Er zijn mensen op het internet die erop uit zijn om mensen uit gemarginaliseerde milieus aan te vallen, maar die komen niet naar mijn shows. Het is gewoon de realiteit van online spelen.’

Fever 333 speelde deze zomer op Europa’s grootste metalfestivals en afgelopen februari stonden ze nog in AB en AFAS Live als voorprogramma van Enter Shikari. Het is een mooie afwisseling van video’s maken.
‘Jason, de zanger, nam eind vorig jaar contact met me op’, vertelt ze over hoe ze bij de band kwam. ‘Ik hou gewoon van hun punkkant omdat Rancid en Matt Freeman altijd een grote invloed op mijn spel hebben gehad. Fever heeft geweldige riffs. Onze gitarist, Brandon Davis, is echt ongelofelijk en we hebben veel momenten waarop we die versnipperde riffs unisono spelen. We hebben Thomas Pridgen op drums, die voor mij de beste drummer aller tijden is. Hij is een uitzonderlijk volleerde rockdrummer met een echt sterke gospel/funkgroove. Ik kan dus grooven en meegaan met Thomas tijdens de coupletten en dan samen met Brandon de riffs eruit laten knallen. We bewegen veel op het podium, op een manier die ik nog nooit eerder heb meegemaakt. Het gaat er niet om dat we muziek opofferen voor beweging. We dansen, we bewegen, we springen, maar de muziek wordt beter.’
April besluit met het herhalen van haar passie om bas met meer mensen te delen.
‘De gitaarwereld is zoveel groter dan de baswereld, maar we zijn er en er komen geweldige video’s en muzikanten uit deze wereld. Het maakt me niet uit of mensen bands live zien of op social media: als ze maar geïnspireerd worden. En als je dan ziet hoeveel coole bassen er te krijgen zijn. Al dit soort dingen kunnen echt nieuwe spelers aantrekken.’ •
aprilkae.com | instagram.com/aprilk

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO de beste shorts van April
VIDEO Learn Bass Guitar FAST! Your Very First Beginner Bass Masterclass
debassist.nl

Tekst: Madelief van Vlijmen

EarthQuaker Devices Blumes

Lekker heftig en organisch

EarthQuaker Devices maakt al jaren boetiek-pedalen voor een zeer scherpe prijs en ze zijn terug te vinden op de pedalboards van de groten der aarde. De Blumes is een nieuw drivepedaal voor bas. Een eerste indruk.

Earthquaker maakt vooral gitaarpedalen, die soms ook door bassisten gebruikt worden. De Plumes overdrive bijvoorbeeld. De enige klacht van de baswereld was dat je wat laag verloor en het merk kreeg de vraag of er een blendknop op de Plumes kon, om wat meer droog laag door te laten. Ze zijn een beetje eigenwijs bij EarthQuaker. In plaats van een knop toe te voegen, komt het merk nu met Blumes. Een Plumes voor bas dus, met een exact omgekeerd kleurschema. Volgens het merk heeft de Blumes meer drive en meer bas.

Naast de aansluiting voor een adapter en de in- en uitgang voor je signaal vind je op de Blumes drie draaiknoppen en een schakelaar. Level bepaalt je totale uitgangsvolume, met de toonknop draai je van meer bas (links) naar meer hoog (rechts) en met de gainknop bepaal je de hoeveelheid drive. Met de minischakelaar kies je een van de drie sounds. Stand 1 is goor met wat compressie, 2 geeft een open drive/boost en 3 is wat transparanter en losser.

Ik probeer het effect met een Squier Jazz Bass met esdoorn toets. De eerste stand is eigenlijk meteen mijn favoriet. Het is vrij warm, met plectrum hakt het lekker en twee termen blijven door het hoofd schieten: grunge en jaren negentig. Het geeft een lekker vuige sound die vet klinkt in de wat ruigere rockbands. De sound is mooi 3D, dynamisch en organisch. Bij stand 2 en 3 ga je meteen de heftige kant op. Met een warme bas - denk aan een hollowbody en/of dikke humbucker - kan je het pedaal wat temmen, maar je zit al snel in de wereld van metal en industrial, alhoewel het ook hier organisch blijft klinken. Natuurlijk is het smaak, maar ik blijf terugkeren naar stand 1, die met diverse bassen en in veel rock-situaties heerlijk inzetbaar is. Met toon en gain is alles ook nog eens fijn af te stemmen per situatie. ●

earthquakerdevices.com | fillingdistribution.com | Richtprijs: € 129,-

Tekst: Chris Dekker

Epiphone '64 Thunderbird

Zilver? Goud!

De veelgeprezen '64 Thunderbird is er in drie prachtige nieuwe kleuren: Ember Red, Inverness Green en Silver Mist. Als Thunderbird-fan grijp ik alles aan om zo'n bas weer eens te proberen. Al hadden ze alleen de bandknoppen veranderd! O ja, alvast sorry voor alle nerdy feitjes.

Er zijn boeken volgeschreven over de Thunderbird en de Firebird, de gitaarbroer, dus ik beperk me tot wat korte feiten. Gibson lanceerde de Thunderbird in '63 en het was de eerste longscale-bas van het merk. De doorlopende hals was bijzonder, hoewel Rickenbacker daar net even eerder mee kwam. Het was ook het model waarbij custom colors - in navolging van Fender - hun intrede deden en alleen het uiterlijk is natuurlijk al bijzonder. Auto-ontwerper Raymond H. Dietrich tekende voor het ontwerp. Na deze versie kwam Gibson met de Non-Reverse Thunderbird, waarbij de hals ingelijmd was en de body omgekeerd leek. Vandaar de naam. In 1976 verscheen de eerste heruitgave van de eerste versie en zowel de Reverse als de Non-Reverse kwam voorbij in de collectie van Epiphone en Gibson. Het moedermerk levert beide en Epiphone momenteel alleen het oermodel. Misschien moet Epiphone nog een beetje opboksen tegen voor-oordelen. Het merk leverde jarenlang een Thunderbird met dikke body en dikke geschroefde hals. Een prima bas, maar meer een Precision "on steroids" dan een T-bird. Daarna volgden er modellen met doorlopende hals en actieve elektronica en sinds een paar jaar is er eindelijk een traditioneel model met veel chroom en die lekker grote kop! En dat willen we. Ik ben nogal actief op een Gibson-forum en ik ken veel bassisten die een of meer van deze '64 Thunderbirds hebben gekocht zodat de echte, kostbare en kwetsbare, sixties of seventies T-bird thuis kan blijven. Er wordt vol lof over gepraat, dus mijn verwachtingen zijn hoog. Kan de Epiphone het waarmaken? Tijd voor een shoot-out tussen mijn eigen '76 Gibson Bicentennial Thunderbird en de zilveren '64 Epi.

Nerdy feitjes...

Los van het feit dat de '76'er een ander type element heeft (dat wordt een te technisch verhaal) zijn de verschillen miniem en de overeenkomsten groot. Mijn '76'er is een handgebouwde bas en toen ik ooit alle maten doorgaf aan Sander de Gier ter inspiratie voor zijn Lowlander merkte hij al op dat geen T-bird exact gelijk is. Verschillen zien we in het halspenplaatje, de stemmechanieken die de normale kant opdraaien, een fractie bredere maar minder bolle hals en de plaatsing van het logo op de slagplaat. En als je de schuifmaat erbij pakt, zijn er een paar verschillen in diktes bij de body. Niet met het blote oog te zien! Ook de elementplaatsing wijkt net ietsje af en bij de originele Thunderbird is de ruimte tussen de knoppen niet gelijk. Bij de Epi wel en dat staat wat netter en dat geldt ook voor de naar de zij/achterkant verplaatste jackuitgang (veiliger!)

en de tweedelige brug. Mijn ‘76’er heeft de latere driepuntsbrug. Sinds Epiphone de productie heeft verplaatst van Indonesië naar China zit de hals onder een iets andere hoek in de body. Normaal ligt de toets plat op de body, maar bij deze ’24 batch zie je een stukje hout. Het brugelement had al een ring onder het element en nu heeft het halselement dat ook. Die ringen zijn minder fraai, maar wel fijn als duimsteun. Het lijkt heel wat, maar op bijna alle gebieden zit de ’64 reissue heel dicht bij de ’76. Complimenten!

...en weer terug naar normale mensentaal

Inverness Green is een van mijn favoriete Gibson-kleuren, maar toen ik de Silver Mist op een afbeelding zag, wilde ik deze checken.

nauwelijks anders en het gewicht is gelijk. Er wordt vaak beweerd dat de Thunderbird zwaar zou zijn, maar dat geldt alleen voor die dikke Epiphone met geschroefde hals. Door de dunne hals en zeer dunne body zijn het juist lekker lichte bassen.

Er is eindelijk een traditioneel model met veel chroom en die lekker grote kop! En dat willen we

En het geluid is instant Thunderbird. Ik A/B de bas een paar keer met mijn ’76’er en als je door de wat metalige fabriekssnaren heen luistert is het karakter ontzettend gelijk. Genoeg laag, veel mid, weinig hoog, zoet en zingend. Het is een heerlijk duwende sound, die wat braver is met beide elementen open en wat bozer – een ‘boze piano’ hoorde ik iemand de bas ooit omschrijven - met alleen het halselement open. Als je een keer een Thunderbird hebt gehoord, weet je het. Dan een waarschuwing: het is even wennen aan een T-bird. Hij hangt heel anders om je lijf dan een P; je moet voor jezelf een goede speelmanier vinden en dat de tijd geven. Als je gewend bent, heb je een van de mooiste bassen, die te gek klinkt en die zeer veelzijdig is. Hij kan je P en J prima vervangen.

Conclusie

Ik wil deze bas hebben. Ik ben toch altijd een beetje bang om mijn ‘76’er uit te lenen of om hem op een klein podium te gebruiken. Door de extreem smalle hals van mahonie en de enorme kop is het geen kwestie of die kop een keer breekt maar wanneer. Het gaat al 48 jaar goed, gelukkig (afkloppen!). Ik wil deze ’64’er omdat hij fantastisch klinkt, goed gebouwd is en een prachtige kleur heeft. Ik zoek eigenlijk al twintig jaar naar een back-up en dit is hem. Eens kijken of er nog wat in het spaarvarken zit. ●

En in het echt is hij nog mooier. Het is niet echt zilver (wat op de Epiphone website wel zo lijkt) want er zit een klein beetje groen in. Een mooie warme kleur. Het nikkel/chroom van de hardware staat er prachtig bij. Het is een bas waar je naar blijft kijken.
Voordat de bas kwam heb ik een tijd op mijn ’76’er gespeeld en als ik de Epiphone omhang voelt alles meteen vertrouwd. De hals voelt

Epiphone ’64 Thunderbird

Kleur: Silver Mist
Body: mahonie
Hals: mahonie/noten, doorlopend
Toets: Indiaas laurier
Frets: 20, medium
Elementen: 2x ProBucker 760
Regelaars: 2x volume, 1x toon
Elektronica: passief
Stemmechanieken: klassiek, open
Brug: vintage tune-o-matic
Mensuur: 34 inch
Topkambreedte: 38 mm
Land van herkomst: China
Richtprijs € 1099,-
Importeur: Gibson Europe (epiphone.com)

Tekst: Chinouk de Haan

Jasja J. Offermans

Van vol stadion naar zelf

De avond beginnen met een show in de Amsterdam Arena voor ruim 70.000 mensen en daarna snel omkleden en vol adrenaline de auto in om vervolgens in Nijmegen voor 150 mensen een totaal andere show te spelen: Jasja weet hoe dit voelt.

De bassist speelt grote shows met het solo-project van Floor Jansen (Nightwish) en timmert daarnaast aan de weg met een aantal veelbelovende bands. Ze staat midden in de Nederlandse muziekscene en vertelt over hoe ze dat eigenlijk doet: keuzes maken in haar projecten.

‘Ik moest laatst ook al tellen met hoeveel projecten ik nu echt bezig ben. De teller loopt vrij hoog op. Gelukkig speelt niet alles op hetzelfde moment. Vorig jaar had ik wél vier projecten die vrijwel tegelijk een album uitbrachten. Dat was ontzettend chaotisch, maar ook heel erg leuk. Ik houd van de afwisseling en drukte. Ik heb nu vier vaste projecten, dat zijn Lov3less, Pitou, Floor Jansen en Silver Lake. Dan zijn er nog een aantal acts die mij als eerste bellen wanneer ze live gaan spelen, maar soms wordt daarvoor een invaller ingevlogen. Al mijn bands weten dat ik druk ben; het is niet meer zoals vroeger toen ik bij Indian Askin speelde. Dat was echt mijn prioriteit en daarvoor

Kenny Stroobandt

je versterker titten

zette ik alles aan de kant. Het is nu meer: wie het eerst komt, die het eerst maalt.

Lov3less

Toen we Jasja negen jaar geleden spraken voor de rubriek Opgebast speelde ze ook al met Simone van Vugt, nu beter bekend als Lov3less. Vorig jaar bracht ze haar debuutalbum uit, niet lang erna werd ze uitgeroepen tot 3FM Talent en ging ze als voorprogramma mee op tour met Blaudzun. ‘Ik heb een jaar met Simone bij Bixby gespeeld tijdens mijn opleiding’, vertelt Jasja over het interview van negen jaar geleden. ‘Daarna heeft Simone een tijdlang pauze genomen van haar muziek. Vorig jaar juni hebben we de eerste show gespeeld met Lov3less en dat was voor haar weer de eerste keer op een podium met eigen muziek. Maar ze staat er alsof ze nooit anders gedaan heeft! Veel artiesten hebben vaak wel een visie, maar niet altijd de mogelijkheden dit goed onder woorden te brengen. Vaak gaan genialiteit en creativiteit ook gepaard met veel chaos. Simone weet goed wat ze wil en vaak ook wat de beste weg daarnaartoe is. Ze is niet bang om ergens voor te gaan staan en is heel uitgesproken. Ik vind haar heel stoer.’

Toen Lov3less de stap van de repetitieruimte naar het podium maakte, werd er nog wel getwijfeld of Jasja niet te druk was voor het project. ‘Simone wilde natuurlijk starten met een act en doorgroeien. Je wil dan samenwerken met een toegewijde groep mensen en geen wisselende bezetting. Simone ging er eigenlijk al een beetje vanuit dat ik daar geen tijd voor had, maar toen ben ik gaan steigeren. Ik heb veel van de plaat ingespeeld en daarbij ken ik haar al honderd jaar en is ze mijn beste vriendin; ik wilde dit samen met haar doen! En tot nu toe gaat het ook heel goed. Hier en daar moet er iemand een beetje flexibel zijn, maar we komen er meestal wel uit.’

Floor Jansen

‘Floor is een fantastische zangeres. Wat zij doet, vind ik heel speciaal. Haar soloalbum is misschien niet mijn go-to muziek om naar te luisteren, maar als de mensen in een project leuk zijn, de muziek goed in elkaar zit en

> je wordt daarbovenop goed verzorgd, dan ben ik heel tevreden. Alles is altijd goed geregeld en ik speel op de tofste plekken. Ik ben iemand die echt hart voor de zaak heeft; als ik ergens aan mee doe dan ben ik toegewijd en bemoei ik me graag met dingen. Bij iemand als Floor was dat dan ook even zoeken voor me. Daar heb je als muzikant ineens een heel andere rol. Waar ik normaal gewend ben me uit te spreken over alles tijdens repetities, is repeteren hier bijna geen ding. Je krijgt je partijen en oefent ze thuis. Ik zag dit dan ook als een soort test om te kijken of deze rol me past. En eigenlijk verliep het heel organisch. Floor heeft zo'n visie; het is heel tof om dat uit te voeren. En dan gaat het eigenlijk ook over wat mijn overwegingen zijn om te spelen bij bepaalde projecten. Ik kijk eerst naar de muziek natuurlijk, maar daarna kijk ik al snel naar de mensen waarmee je gaat samenwerken. Er moet vooral een persoonlijke klik zijn, dat vind ik heel belangrijk.'

Pitou

'Ik zoek muziek die iets speciaals heeft. Of mensen die naar mijn idee nét iets anders doen dan de rest. Iemand die de grenzen opzoekt, avontuurlijk is en zichzelf daarbij uitdaagt, vind ik interessant. Pitou is heel eigen; ik ken niemand die zingt of componeert zoals zij. Daarbij hebben we geen gitarist in de band, dat levert ook een interessant soort vraagstuk op. Het geeft mij als bassist veel ruimte. Ik vind het leuk om dingen melodisch in te vullen.

'Ik heb lang gedacht dat Pitou en Lov3less twee hele verschillende kanten van mezelf waren, maar ik zie steeds meer overeenkomsten. De uitkomst is misschien anders, maar mijn houding is hetzelfde; ik vind het belangrijk om de zang te ondersteunen. Het schrijfproces verschilt per project. De plaat van Floor Jansen was al af toen ik gevraagd werd. Bij Pitou stond de basis van de nummers al en zijn we samen gaan zitten voor een live-arrangement. Ik heb mijn partijen gebaseerd op melodieën die op de opnames door een synthbas of harp gespeeld werden. We zijn nu bezig met de pre-producties voor het tweede album. Pitou maakt altijd de opzet, bij Lov3less is dat ook de volgorde. Dat vind ik een fijne manier van werken. Bij Silver Lake ben ik op toetsen begonnen, maar toen de bassist stopte schoof ik maar al te graag door natuurlijk. Afgelopen jaar hebben we

iets minder gespeeld, daardoor heeft het andere projecten ook niet in de weg gezeten. Nu zijn ze aan het schrijven en kom ik af en toe langs in de studio om iets in te bassen. Ze zijn ook mijn buren dus dat gaat allemaal heel makkelijk'.

Lotte Brouwers

Chaos

'Ik hou erg van de afwisseling in mijn leven en het levert vaak chaotische en memorabele momenten op. Zo heb ik op één avond de grootste show van mijn leven, namelijk in het voorprogramma van Metallica in de Amsterdam Arena, gespeeld om me daarna naar Nijmegen te haasten en met Pitou te spelen voor 150 mensen. Qua genre en vibe had het contrast niet groter gekund. Ik zat vol adrenaline en vond het zo'n bijzondere avond. Zo heb ik wel vaker van dat soort dingen. Een aantal jaar geleden was ik met Indian Askin op tour en repeteerde ik overdag voor High Dive, een project met klassieke muziek en teksten van Lucky Fonz III. Toen ik daar klaar was, kwamen de leden van Indian Askin me halen met de bus en speelde ik een show die weer totaal anders was dan de muziek die ik overdag had gemaakt. De volgende ochtend moest ik vroeg opstaan om op tijd in de make-up te zitten voor de Wereld van Zappelin, een kinderprogramma op televisie. Dat soort dagen gebeuren best wel regelmatig. Ik ben laatst voor mijn vader ingevallen bij Guus Meeuwis in

Bibian Bingen

de band. Overdag was ik dan met Lov3less aan het repeteren en ‘s avonds speelde ik Brabant op de tv. ‘Inmiddels heb ik op die manier veel mensen leren kennen. De Nederlandse muziekscene is wat dat betreft klein. Mijn ouders zijn ook beroepsmuzikanten dus via hen leerde ik die generatie muzikanten kennen. Toen heb ik de vooropleiding van het conservatorium gedaan en daarna het conservatorium zelf. Als je veel speelt in het Nederlandse clubcircuit, dan kom je ook veel dezelfde mensen tegen. Vanuit het conservatorium komen er nu natuurlijk ook steeds weer nieuwe lichtingen met muzikanten die ik nog niet ken. Maar ik zat bijvoorbeeld bij de commissie van de Popronde en was onderdeel van de jury voor De Grote Prijs van Nederland. Dat is voor mij een manier om nieuw talent te leren kennen.’

Dim Balsem

Gear

Jasja ritst de hoes open en haalt haar Precision eruit. ‘Het is een oudje, uit ‘78. Vroeger was het al snel goed als het vet klonk, nu vind ik het tof om te begrijpen waarom ik bepaalde dingen mooier vind dan andere. Het interesseert me steeds meer. Ik ben best een rommelpot, ik zie nu dat er één nieuwe snaar op zit omdat die tijdens de soundcheck op Noorderslag brak en snel vervangen moest worden. Daarna vergeet ik dus om de rest te doen. Deze neem ik eigenlijk bij alle rock- en popacts mee.
‘Vroeger was ik tegen de club van shortscale-met-flatwounds-spelers, maar tegenwoordig ben ik helemaal om. Ik heb een Hagström uit ‘66. De sound is echt totaal iets anders dan wat ik gewend was. Mijn bassen moeten iets eigens hebben, een eigen karakter, en deze heeft dat. Ik heb hem wel eens vergeleken met andere bassen en dan kan ik hem er altijd op gehoor tussenuit pikken. Ik ben heel erg gewend om veel pedalen aan te trappen, maar bij die Hagström maakt het niet uit wat ik doe. Ik kan hem zonder pedalen over de meest goedkope versterker gooien en dan klinkt hij nog steeds geweldig.’

‘Mijn pedalboard heb ik laatst ook weer helemaal omgegooid. Jarenlang heb ik met een oude Rat distortion gespeeld. Die heb ik toen vervangen door een remake, maar ik ben nu toch weer terug bij het origineel. Wat ik miste is moeilijk uit te leggen, maar een distortion kan best wel muddy worden. Zo dik dat je niet meer door de rest heen prikt met je geluid. Met die oude Rat prik je overal doorheen en dat is wat ik zoek bij optredens. Ik vind het leuk om bij anderen te kijken waar ze mee spelen; Tom Radsma en Gerben Bielderman hebben altijd te gekke sounds. Vorig weekend was ik bij mijn ouders en toen m’n moeder terugkwam en aan mijn vader en mij vroeg waar ons gesprek over ging, zeiden we in koor: pedalen! Dus met hen kan ik daar ook hele leuke gesprekken over hebben. En als bonus: pedalen lenen.’

‘Verder vind ik Willie Weeks een te gekke bassist. Ik gebruik graag het voorbeeld van zijn legendarische bassolo in de liveshow met Donny Hathaway. Er is een moment waar de bandleden aangekondigd worden en wanneer Weeks aan de beurt is, speelt hij gewoon alleen zijn lage E-snaar. Uiteindelijk bouwt hij langzaam uit, maar het is niet meteen van: hier is alles wat ik kan. Ik vind functioneel uit de bocht vliegen te gek; dat mag zeker. Maar uiteindelijk moet het om de song gaan. Als je heel veel wil soleren, dan moet je een gitaar vastpakken.’ •

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO Lov3less live Corner Cutter tour - November 2023
ARTIKEL Extra interview: Jasja over haar toekomst
SPOTIFY Lov3less – Corner Cutter
debassist.nl

Basbouwer **Peter Boekholt** studeerde van 1983 tot 1988 aan de Arnhemse kunstacademie om erachter te komen dat het bouwen van een goede bas ook een hele kunst is. **pbbass.com**

ERGONOMIE

Naast je talenten en valkuilen hangt het spelen van een goed stukje bas natuurlijk van meerdere factoren af. Na veruit het belangrijkste, jijzelf, is er het instrument. Je directe contact met de buitenwereld. Je goede gereedschap, dat het halve werk zou moeten zijn.

Omdat het zo'n lijfelijk gebeuren is, dat musiceren, zijn veel aspecten van je kunnen afhankelijk van de factor ergonomie. De ergonomie van je instrument, bedoel ik dus. Daar valt meer onder dan wat afgeschuinde randjes aan de body. Ergonomie is eigenlijk alles wat ervoor zorgt dat je - in dit geval - onbezorgd en onbelast met andere zaken dan het bassen zelf, kunt bassen. Daarnaast moet een en ander er ook nog eens goed uitzien.
Balans en gewicht zijn twee heel belangrijke factoren. Sta je tijdens het spelen constant een hals te behoeden voor diens nieuwsgierigheid naar je schoenen, of zak je zelf langzaam in elkaar na een uur met je 5,2 kg zware pre-EB StingRay de blits gemaakt te hebben? Allemaal niet leuk en van tevoren overdenkbaar. Dat eerst heet overigens "neck-dive". Dat tweede "te zwaar".
Ja, dat gewicht. Je kunt er lang en breed over discussiëren, maar sommige bassen zijn gewoon te zwaar. Dat zie je terug hier in de shop. Exemplaren boven de 4,4 kg blijven significant langer hangen. "Met een witte blijf je zitte" is een gezegde uit de autohandel, maar in de bassenhandel geldt dat voor een zware, al beweren sommigen onder ons dat ze dat niets uitmaakt. Ik vind het best. Een bas van 5 kg (en meer soms) bouwen die goed kinkt is relatief makkelijk. Dat kan iedereen. Door hun gewicht, de massa, klinken ze altijd massief, strak. Preampje erin en Bob's your uncle. Maar of het zo leuk is, is een ander verhaal. Probeer maar eens rond de 4 kg te blijven en het ding te laten klinken. Different cook!

Ergonomie is ook je hals in verhouding tot je handen. Dit is belangrijk en zeer persoonlijk. Er zijn geen vaste regels voor. Denk daarbij aan de dikte (honkbalknuppel of slanke den), de ronding (radius) van de toets en het fretwerk bij gefrette bassen (uiteraard). De praktijk leert dat de breedte van de topkam wel een van de meest uitgesproken keuzes is die een klant ten aanzien van de hals maakt, op de voet gevolgd door bovengenoemde dikte. We hebben het wat betreft de topkam over de breedte van de hals ter hoogte van de topkam waarbij (om wat preciezer te zijn) in Fender-termen de A staat voor 38 mm, B voor 41 mm en C voor 43 mm. Respectievelijk Jazz Bass, seventies Precision en pre-CBS Precision. Globaal is daar eigenlijk wel de standaard mee gezet.
De radius van je toets kan het spelgemak ook sterk beïnvloeden. Het voelt allemaal anders aan en is daarmee dan ook weer zeer persoonlijk. Van de vrij bolle 7,25 inch zoals bij de (oudere) Fender bassen tot de bijna vlakke toetsen van 20 inch of meer bij merken als Warwick: voor elk wat wils. Vaak ook samenhangend met de uit te voeren speeltechnieken en niet te vergeten het aantal snaren. Want laten we wel wezen: 5 of meer snaren op een bolle 7,25-inch toets is niet handig. Wanneer er met frets wordt gebast gaat de kwaliteit van het fretwerk meetellen in het rijtje ergonomische voorwaarden. Breed, smal, hoog, laag: zeg het maar. Belangrijk is dat alle frets even hoog zijn. Dit maakt een lage afstelling mogelijk, iets wat het spelgemak positief beïnvloedt.
De twee meest iconische ontwerpen uit de recente geschiedenis die op veel punten ruimschoots voldoen aan bovenbeschreven overpeinzingen zijn toch wel, en u raad het al, de bekende Precision en Jazz Bass. Naast het feit dat er de standaard mee is gezet en alle basismuziek er (met het handje m/v) mee is ingespeeld, zijn het heel erg mooi ontworpen instrumenten die ergonomisch ook nog eens heel goed doordacht zijn. Kom daar nog maar eens overheen. •

WORKSHOP SANNE VERBOGT

Sanne Verbogt is Master of Music en Master in de Opleidingswetenschappen. Deze kennis combineerde ze om haar lesmethode SV Method uit te brengen. Naast bassiste in diverse bands is Sanne docent aan het Codarts conservatorium, Conservatorium Haarlem en de Rockacademie.

BASTONEN IN AKKOORDEN:

VERANDEREN VAN KLANKKLEUR

Als bassist zijn we gewend om de grondtoon van het akkoord te spelen. Je biedt daarmee een fundament, je verankert de harmonie. Maar wist je dat je een heel grote invloed kunt uitoefenen op de akkoorden met de lage tonen die je speelt? Vandaag bekijken we een van de mogelijkheden waarbij je als bassist invloed uitoefent op de klankkleur.

We gaan spelen met het fundament van de akkoorden. Een nummer bestaat vaak voor een groot deel uit twee soorten akkoorden: majeur en mineur. Dit is waar we mee gaan spelen: je leert hoe je als bassist deze akkoorden kunt omdraaien.

De workshop is uitgewerkt vanuit de toonsoort C, maar dit werkt voor iedere toonsoort hetzelfde. De uitwerking is vanuit drieklanken gemaakt; je kunt dit echter verder doorwerken naar vierklanken en nog uitgebreidere akkoorden.

Hoe kun je spelen met majeur en mineur? Door een terts onder het akkoord te spelen. Dit houdt in dat je drie letters (= terts) terug telt (in de toonsoort!).

Voorbeeld: de basnoot een terts onder het akkoord C majeur vinden. Je telt drie letters terug (1) c, (2) b, (3) a. Antwoord: de noot A.

Door deze basnoot te spelen, verandert de akkoordstructuur:

Akkoord = C	*noten:*	*C E G*
Basnoot = terts eronder	*noot:*	*A*
Het akkoord dat ontstaat:		*A C E G = A mineur7*

Als je alle akkoorden bekijkt in toonsoort C, dan kom je op het volgende uit (**zie tabel**).

Je kunt nu zien dat je álle majeurakkoorden uit de toonsoort (oranje, bovenste rij) kunt veranderen naar mineur7-akkoorden (blauw, onderste rij) door de basnoot op deze manier te veranderen. Dat betekent dat je met deze bastonen een groot verschil in klankkleur kunt maken.

Stel dat je een nummer hebt met enkel majeurakkoorden, bijvoorbeeld het volgende akkoordenschema:
| C majeur | F majeur | G majeur | F majeur |

Door alle basnoten te veranderen, verandert het akkoordenschema als volgt:
| A mineur7 | D mineur7 | E mineur7 | D mineur7 |

Natuurlijk kun je het ook subtieler aanpakken door zo nu en dan de basnoot en daarmee het akkoord te veranderen. Dat kan juist op zo'n specifiek moment veel impact hebben.

Bij mineurakkoorden zie je dat je bij twee van de drie gevallen switcht naar een majeurakkoord. Opnieuw interessant om mee te spelen.

In het schema zie je dat er twee structuren overblijven die absoluut ook de moeite waard zijn om uit te proberen. Allebei bevatten het mineur-♭5-akkoord. Het mineur(7)-♭5-akkoord wordt over het algemeen minder gebruikt dan majeur(7) of mineur(7). Wil je het juist wel gebruiken, dan kun je dus bij het tweede mineurakkoord (theoretisch: trap II) de basnoot veranderen om het akkoord te laten ontstaan. Wil je de klank juist vermijden, dan kun je dat doen door op dat specifieke mineur-♭5-akkoord de basnoot te veranderen.

Probeer het maar eens uit en ervaar wat het is om deze macht over de klankkleuren in je handen te hebben! ●

Tip: try this at home, niet op het podium. Veel zangers leunen op de bastonen en als je deze gaat veranderen dan kan dit boze blikken opleveren!

Origineel akkoord	C majeur	D mineur	E mineur	F majeur	G majeur	A mineur	B mineur-♭5
Noten van akkoord	*c e g*	*d f a*	*e g b*	*f a c*	*g b d*	*a c e*	*b d f*
Basnoot = terts eronder	**a**	**b**	**c**	**d**	**e**	**f**	**g**
Akkoord dat ontstaat	A mineur7	B mineur7-♭5	C majeur7	D mineur7	E mineur7	F majeur7	G dominant

WORKSHOP BAS NUIVER

Bas Nuiver werkt als sessiemuzikant met namen als Waylon, OG3NE en Miss Montreal. Hij produceerde muziek voor Birgit Schuurman en Dennis Kolen en hij is docent op het Rock City Institute. **basnuiver.com**

DE GROTE VIJF

DEEL 2

RITME

Feest Papa Nuiver 50 jaar. Dat stond er op de cd die onze zangeres had gemaakt. Bij het opruimen kwam ik deze live-opname uit 2003 tegen. Hoewel onze schoolband Hot Stuff de hits van Stevie Wonder destijds best aardig beheerste, lukte het ons nog niet om 'simpele' popsongs echt goed te laten voelen. Hoe kwam dat?

Het had vooral met timing te maken. Wat het ritme van onze partij was wisten we wel, maar hoe we dat ritme interpreteerden, daar ging het nog mis. Een rommelig bandje tot gevolg.

Timing begint met een ritme. Het ritme zou je als een feitelijk iets kunnen zien, iets wat je op papier kunt zetten. Maar als iedereen met de perfectie van een machine zou timen, dan klinkt een band verschrikkelijk saai. Het wordt pas interessant als er wordt geduwd en getrokken. Een stuwende hihat die vroeg in de tel zit geeft een opdringerige en energieke feel. Stewart Copeland van The Police was hier een meester in. Een luie, hangende bas die achter in de tel speelt geeft een relaxte groove. Denk aan Aston Barrett bij Bob Marley. Zo heeft elke muziekstijl zijn eigen feel en typische ritmes. R&b hangt, punk duwt, latin beweegt om de tel, jazz loopt, ska huppelt en blues shufflet.

Onthoud wel, je kunt nooit met z'n allen voorin of achterin spelen. De sleutel is wat je doet ten opzichte van elkaar. Een lui getimede bas klinkt pas lui op een strakke kick, snare of hihat.

Om je timing te trainen zul je eerst een goed pulsgevoel moeten ontwikkelen. Dit is je innerlijke metronoom. En daarom moet je eerst leren dansen! Dansen? Ja! Let maar op, als je danst gaan er in je lijf 20 metronoompjes aan. Oké, op het podium is het misschien alleen je voet of hoofd die de tel aangeeft, maar probeer maar eens te bassen terwijl je danst. Een leuke timingoefening.

Een andere fantastische oefening is om met een metronoom te spelen die alleen op de 2e en 4e tel klinkt. Bij een tempo van 120 zet je de metronoom dus op 60. De metronoom wordt een snaredrum, waar jij omheen speelt. Regel: als de metronoom groovet dan doe jij het goed!

Wat je verder kunt doen is jezelf opnemen. Met je telefoon of met opnamesoftware. Luister jezelf terug en wees eerlijk: voelt het goed? Zo niet: misschien is de partij technisch nog te moeilijk? Soms klinkt een versimpelde versie dan beter. Het zou zelfs kunnen liggen aan je ademhaling. Hoe voel je je? Als je zelf ontspannen bent en rustig ademt, dan komt dit je timing ten goede. Het heet niet voor niets feel.

Veel samen oefenen, met je band of alleen de drummer, is niet alleen leuk en gezellig. Je leert beter naar elkaar luisteren en na een tijdje zitten jullie met z'n allen 'in the pocket'. Bij Hot Stuff is dat ook goed gekomen.

Volgende week speel ik op feest 50-jarig huwelijk van mijn ouders. Misschien maar weer eens een opname maken..

Deze column is deel 2 van De Grote Vijf (toonkeuze, ritme, toonlengte, sound en dynamiek). •

WORKSHOP BAREND TROMP

Barend Tromp speelt bas in diverse bands en doceert bas, gitaar en sitar. Naast bassist is hij muziekwetenschapper en componeert bij veel. Dit jaar zal zijn derde soloalbum verschijnen. Ook is hij auteur van *Next Level Slap Bass*, twee slapboeken voor gevorderde bassisten. Binnenkort verschijnt het derde deel *Next Level Slap Bass Songbook*. **nextlevel-slapbass.com**

HIPHOP BAS

Het interview met Doug Wimbish in de vorige De Bassist, waarin hij vertelt over zijn baslijnen uit de begindagen van de hip-hop/rapmuziek, vormt de aanleiding voor deze workshop.

De bekendste hiphopbaslijn uit die tijd (1979) is die van Rapper's Delight van The Sugarhill Gang, maar dat is gewoon dezelfde baslijn als die van Chics' Good Times. Een bekende Doug Wimbish-baslijn van vier jaar later is White Lines (Don't Do It) van Grandmaster Flash & Melle Mel. De baslijn bestaat uit slechts twee verschillende tonen, maar door de syncopen zit er een lekkere groove in (**voorbeeld 1**).

Af en toe wordt er ook geslapt in hiphop, zoals in New York New York, ook van Grandmaster Flash. Een toffe baslijn met een aantal snelle herhalende duimaanslagen en enkele interessante slides (**voorbeeld 2**).

In hiphopbaslijnen wordt ook geregeld contrabas gebruikt. We maken hiervoor een sprong in de tijd naar 2009 met het nummer Proper Aim van de hiphopformatie Souls of Mischief. De contrabas (niet door Doug Wimbish gespeeld) speelt achtste triolen tegen een rechte hihatpartij; dit zorgt voor een stuwen de en swingende groove (**voorbeeld 3**). ●

VOORBEELD 1 - WHITE LINES
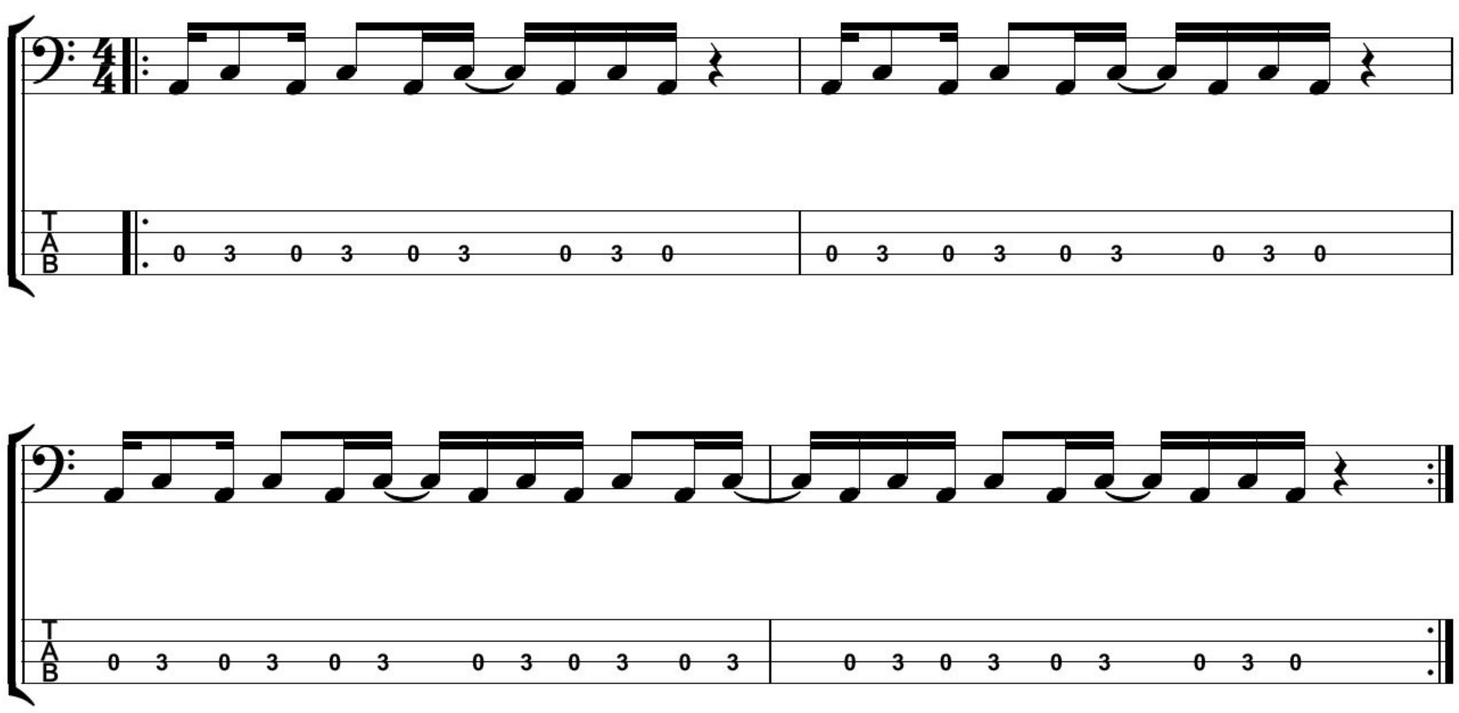
VOORBEELD 2 - NEW YORK NEW YORK

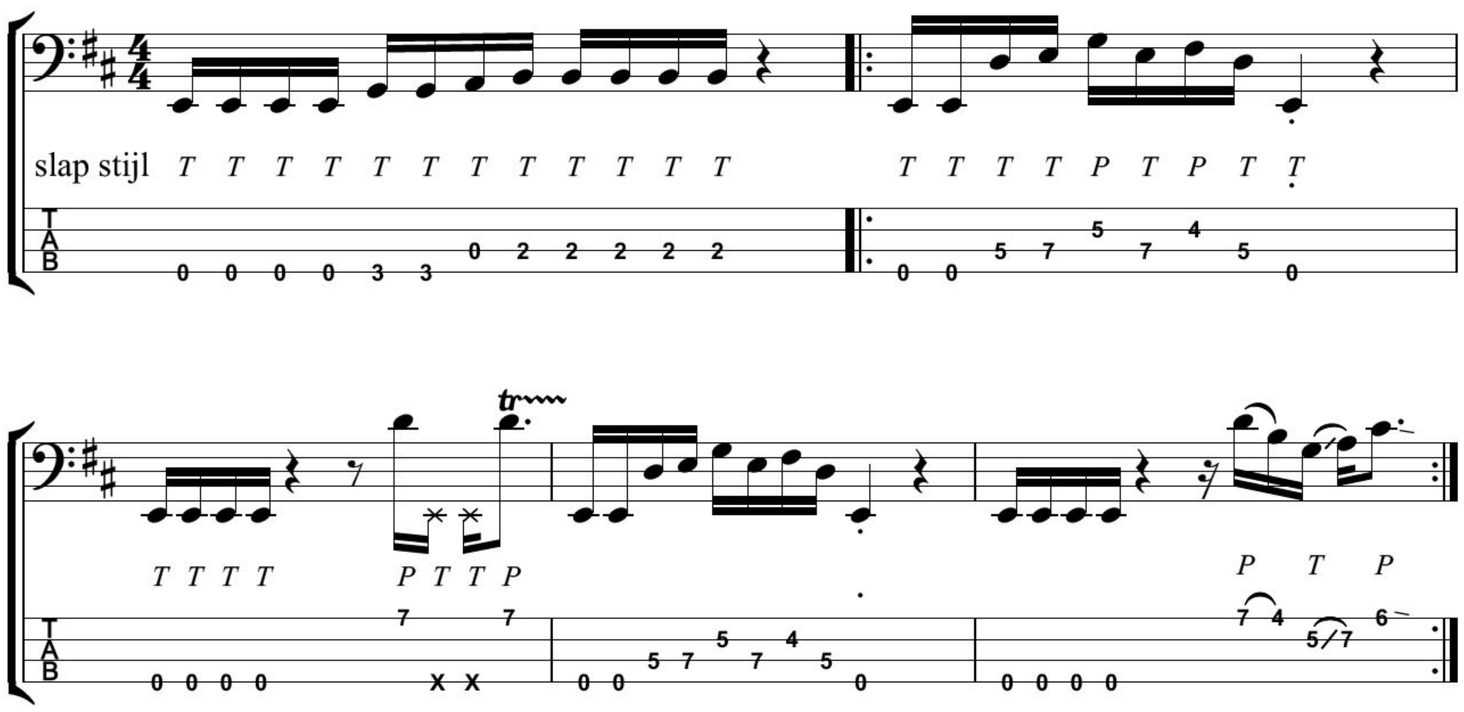

VOORBEELD 3 - PROPER AIM

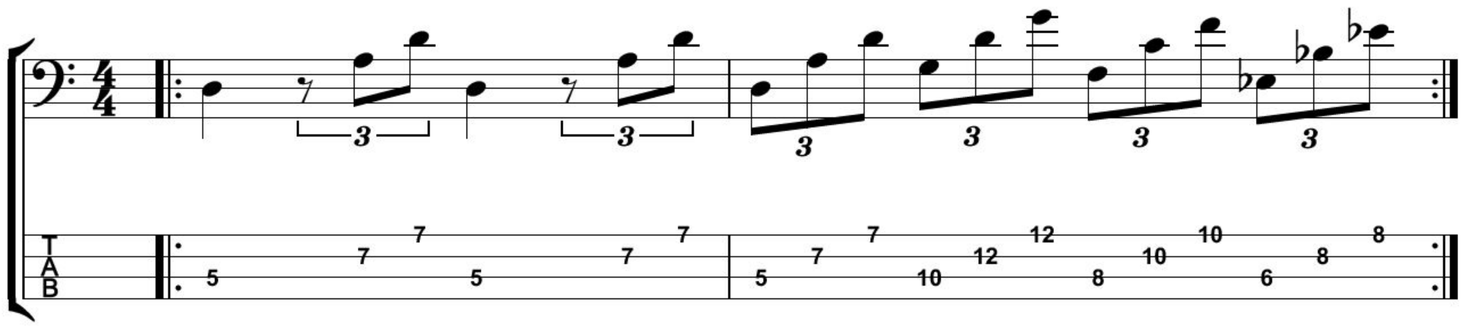

Tekst: Marco Vlot | Foto's: Yousef Hilmy

Logan Kane

10 feet waar hij

‘Kunnen we een uurtje eerder afspreken? Er heeft een leerling afgezegd’, schrijft Logan Kane. Dat kan, dus we stappen op de fiets richting Amare, het Haagse muziekgebouw. Daar wacht de bassist al, zijn basgitaar ingepakt naast hem. We lopen richting het nabijgelegen café Pavlov. Daar is onze eerste vraag wat een bassist uit Los Angeles, die over de hele wereld speelt met Thumpasaurus, Dolphin Hyperspace en soms meesterdrummer Louis Cole, in Den Haag doet.

Het antwoord op die vraag verklaart hoe het kan dat Dolphin Hyperspace, het duo dat Kane vormt met saxofoniste (en levenspartner) Nicole McCabe, bij het Amsterdamse platenlabel Dox Records is getekend. ‘Ik speelde in de band waarmee Nicole meedeed aan de Keep an Eye International Jazz Award, een internationale wedstrijd, en de finale daarvan was in het Bimhuis.’ In de jury, die de band als winnaar aanwees, zat Bart Suèr van Dox, die het duo van Kane en McCabe graag wilde tekenen. ‘Het was een goed moment voor ons omdat veel van onze shows in LA begonnen uit te verkopen.’ Maar daar bleef het niet bij: Suèr is namelijk ook verbonden aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, ‘dus het was niet meer dan logisch dat we ook daar wat lessen zouden geven. En het was erg leuk.’

Tijdens de lessen maakte Kane het de studenten niet makkelijk, lacht hij. ‘Ik heb ze echt moeilijke dingen laten doen, zoals zestiende noten off-beat in 7/8, 9/8 en 13/8. Zo probeerde ik ze vooral voor te bereiden op complexe situaties waarin je terecht kan komen als je met hele goede drummers speelt. Dan moet je als bassist een hele goede basis leggen.’ Over spelen met goede drummers kan Kane meepraten: ‘Ik heb het geluk gehad dat ik met een hele hoop goede drummers heb gespeeld, zoals Louis Cole, Nate Wood en Dan Weiss. Sommigen van hen staan bekend om hun complexe muziek.’ En wat dan belangrijk is: ‘Je moet tellen. Je kunt niet stoppen met tellen.’

Dat wil niet zeggen dat alles wat Kane speelt enorm ingewikkeld is. Sterker nog: zijn meest bekende band is Thumpasaurus, waarmee hij punk, funk, rock en memes door elkaar gooit. Nog steeds virtuoos, maar bovenal dansbaar. Wie het verslavende Struttin’ heeft gehoord, begrijpt waarom de band het zelfs in de bekende talkshow van Jimmy Fallon mocht opvoeren. ‘Het is het meest succesvolle waar ik ooit deel van uitmaakte. We waren vorig jaar 180 dagen onderweg en dat is het meeste dat ik ooit op tournee ben geweest. Ik ben nu 27 en ik voel me heel gelukkig dat ik dit kan doen, dat ik bas mag spelen in alle bands waarin ik speel en dat ik doe wat ik wil.’

Violist

Zelf begon Kane zijn muzikale leven op de middelbare school op de viool. Dat duurde niet lang. ‘In het schoolorkest was ik van de zestig violisten de slechtste. Ik had er geen talent voor.’ Hij stapte over op de contrabas en, toen hij ook in de jazzband van zijn school ging spelen, de basgitaar. Nog steeds verdeelt hij zijn tijd tussen beide instrumenten. Na de middelbare school vertrekt Kane naar USC (University of Southern California) om daar bij onder meer drummer Peter Erskine (Weather Report), trompettist Ambrose Akinmusire en Vince Mendoza, in Nederland vooral bekend van het Metropole Orkest, te studeren. Natuurlijk hadden deze artiesten een grote impact op Kane, maar er zijn ook de nodige bassisten die hem hebben geïnspireerd. ‘Mijn favoriete bassist ooit is Charlie Haden. Hij is de ultieme jazzbassist en hoewel ik veel verschillende dingen doe, ben ik diep in mijn hart ook een jazzbassist. Zijn werk met Ornette Coleman en zijn Liberation Music Orchestra was monumentaal voor mij. Een andere belangrijke invloed is Flea van de Red Hot Chili Peppers.

zin in heft

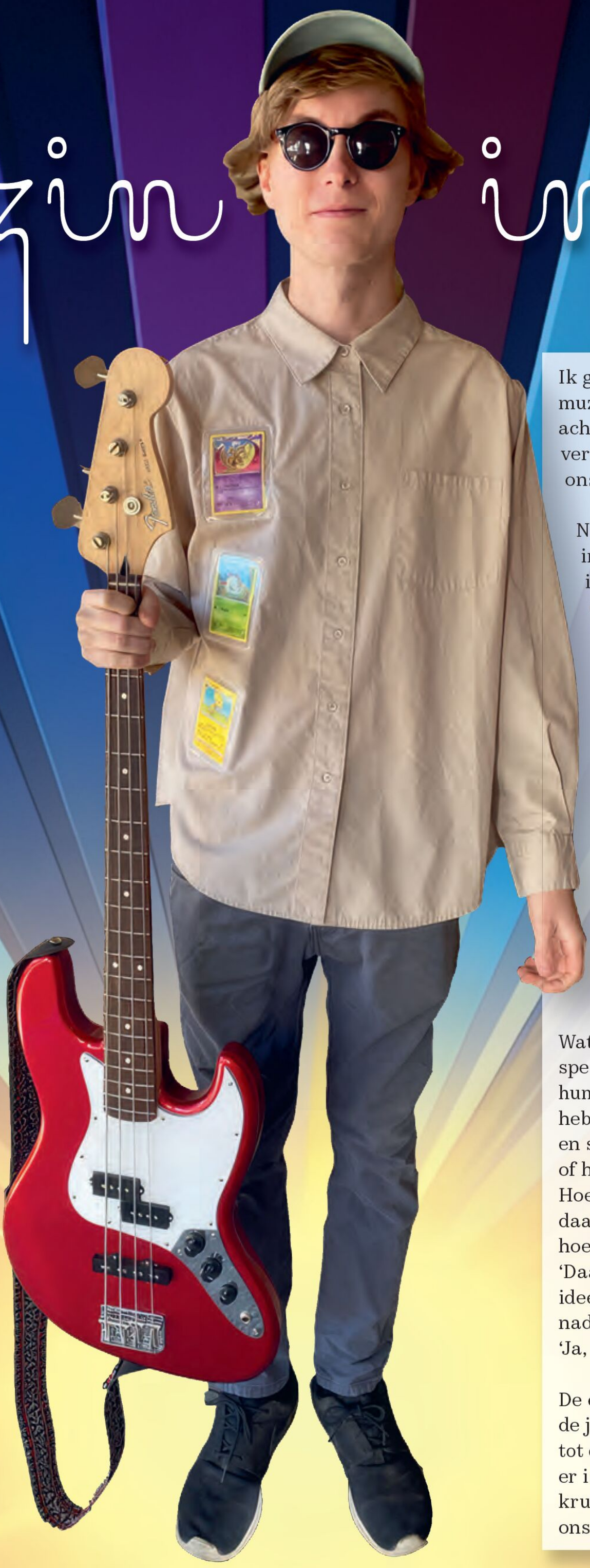

Ik ga volgende week in Los Angeles lesgeven op zijn muziekschool. Die heeft hij opgericht voor kinderen in achtergebleven buurten die zich geen muziekles kunnen veroorloven. Ze spelen daar ook Struttin' en zijn zo bij ons terechtgekomen. Ik heb er veel zin in.'

Naast jazz speelde Kane ook in lokale punkbands en die invloeden zijn nog steeds te horen. 'De manier waarop ik speel is wel een beetje agressief en hoewel het niet echt als punk klinkt, probeer ik er wel die energie in te stoppen.' Daarbij aarzelt hij niet om zichzelf constant uit te dagen. 'Ik besteed al mijn tijd aan muziek, van spelen en opnemen tot mixen en masteren. En dan moet ik ook nog veel oefenen. Ik schrijf mijn muziek om mezelf uit te dagen en het kost me veel tijd om dat allemaal in te studeren.'

Met al dat harde werken wekt het geen verbazing dat Kane uitermate productief is. Zo bracht hij alleen dit jaar al meerdere albums uit. Zijn meest recente wapenfeiten? Outside World 3, de derde plaat van zijn duo met saxofonist Henry Solomon genaamd Outside World, What Is My Porpoise, de plaat van Dolphin Hyperspace die in mei uitkwam, en zijn soloplaat Floor Plans.

Wat opvalt in het werk van Kane en de bands waarin hij speelt is dat virtuoze muziek vergezeld gaat van de nodige humor. Neem Thumpasaurus, die bij hun concerten iemand hebben die gedurende het optreden de nodige hilarische en soms ronduit absurde beelden op een scherm tovert, of het artwork van de platen van Dolphin Hyperspace. Hoe serieus neemt Kane zijn muziek? Het antwoord daarop is vrij kort: 'Heel serieus.' Dat hoeft een zekere hoeveelheid humor echter niet uit te sluiten, vindt hij. 'Daarbij neem ik bands als Primus als voorbeeld van het idee dat er humor kan zitten in serieuze dingen.' Na wat nadenken komt de bassist met de term "serieus plezier". 'Ja, daar hou ik van.'

De combinatie van muziek en humor lijkt iets te zijn wat de jazzscene van Los Angeles typeert. Dit in tegenstelling tot die van New York, die een stuk serieuzer lijkt. 'Dat klopt, er is een groot verschil, hoewel er de laatste tijd ook veel kruisbestuivingen zijn. Wat ik waardeer van LA is dat we onszelf niet al te serieus nemen en ik denk dat veel

mensen dat op prijs stellen. Het is voor mij interessant omdat we een manier gevonden hebben om multimedia te integreren in wat we doen en we doen veel met social media.’ Daarbij haast de muzikant zich wel om te zeggen dat ze de muziek zelf in LA net zo serieus nemen als in New York. ‘Neem Louis Cole, dat is de hardste werker die ik ooit heb gezien. Hij werkt twaalf uur per dag. Altijd als ik hem zie, zelfs in het vliegtuig, is hij iets aan het bewerken of mixen. Maar door aan die serieuze muziek grappige elementen toe te voegen, maak je het voor een publiek en jezelf alleen maar uitnodigender.’

Fender

De bas die Kane meeheeft, is een Fender Ultra Precision Bass. ‘Die kocht ik omdat ik mijn vintage Fender niet meer mee op tour wilde nemen, maar gek genoeg werd ik verliefd op deze bas en wil ik ook niet dat deze stuk gaat.’ De bas die hij nu thuislaat is een Jazz met een Precision-element uit de jaren tachtig. ‘Het is een raar model uit Japan dat ik ooit in een gitaarwinkel vond. Ik had er nooit eerder zo een gezien; ik hou van die bas.’

De voorversterkers die Logan gebruikt zijn van Jad Freer, waar hij een endorsement heeft. Een blik op de website van het bedrijf laat zien dat hij zich daarmee in goed gezelschap bevindt, bijvoorbeeld van Jeff Ament, Tim Lefebvre en Chris Chaney. ‘Ik gebruik een voorversterker die de Capo heet, en die is geweldig. Ze maken ze allemaal met de hand in Brescia, in Noord-Italië.’ Daarnaast heeft Kane op zijn pedalboard nog een MXR Bass Octave, een Diamond compressor – ‘dat is een Canadees bedrijf’ - en een MXR phaser. ‘In de studio heb ik van alles liggen, maar dit is wat ik meeneem op tour.’

Dan is er nog zijn contrabas, waar een verhaal achter zit. ‘Ik speel op een bas uit 1920. Het is een Duitse met een platte achterkant en het was de huisbas van een jazzclub in Santa Cruz genaamd Kuumbwa. In die tijd heeft iedereen erop gespeeld, van Ron Carter tot Christian McBride. Toen ze ‘m van de hand deden heb ik ‘m gekocht. Het is een geweldige bas.’ Wie Kane live ziet spelen, zal merken dat zijn snaren het zwaar te verduren hebben. ‘Er zijn mensen die zeggen dat ik hard speel, maar ik noem het liever gearticuleerd. Het gaat mij niet om hard spelen, maar om het krijgen van een helder, scherp geluid. Ik slap niet, ik weet niet hoe het moet, maar sommige mensen zeggen dat het geluid dat ik met mijn vingers maak, als een slap klinkt. Ik probeer gewoon extreem punchy te spelen.’ Op die manier heeft de bassist een eigen geluid weten te creëren waar hij zelf erg blij mee is. ‘Het voelt goed voor mij.’

Met een Nederlandse platenmaatschappij en zoveel bands duurt het vast niet lang voordat het Nederlandse publiek Kane weer live kan horen. En anders komt er nog het nodige aan muziek van de bassist aan. Zo is hij onder meer bezig met een nieuw soloalbum. ‘Ik heb het geluk dat ik veel verschillende soorten muziek uitbreng. Tegen de tijd dat ik 30 ben, hoop ik een flink oeuvre te hebben en klaar te zijn om iets wat echt ongelooflijk is te maken.’ •
logankane.bandcamp.com

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO David Binney, Louis Cole, Logan Kane - WinterJazz Fest 2022 set
VIDEO Thumpasaurus speelt Struttin’ bij Jimmy Fallon
VIDEO Een tamelijk para clip van Dolphin Hyperspace
SPOTIFY Dolphin Hyperspace – What is my Porpoise?
SPOTIFY Thumpasaurus - Thumpaverse
SPOTIFY Logan Kane – Floor Plans
debassist.nl

Tekst: Madelief van Vlijmen

Jet Guitars JJB-300

Jet met de J van Jazz

Met de JJB-300 komt Jet opvallend binnen in de zeer volle wereld van betaalbare J-bassen. Het is niet makkelijk om als nieuw merk een plek te veroveren en je staande te houden. Hoe doet de JJB-300 het?

Als beginnende bassisten of leerlingen me om advies vragen voor een eerste bas, dan lijkt het J-model altijd een prima keuze. De hals is smal en met de twee elementen kan je op zoek gaan naar voor wat voor jou fijn klinkt. Voor een dikke honderd euro heb je tegenwoordig bij de grote huismerken al een leuke bas, terwijl merken als Eko, Sire, Vintage, Squier, Cort en zelfs Sadowsky echt goede instapbassen aanbieden voor rond de vierhonderd euro.
Dat is ook de prijsklasse waarin Jet zich manifesteert. Jet is het eigen merk van Hal Leonard, dat wereldwijd dé verdeler is van muziekboeken. Zo vind je langs de A7 in Heerenveen een enorm pand. Momenteel biedt het merk twee bassen aan, beide J-modellen, waarbij de goudkleurige een palissander toets heeft en de sunburst een van geroosterd esdoorn.
Op gitaargebied is Jet flink aan het uitbreiden en daar vinden we ook wat modellen terug die net even anders dan anders zijn. Hopelijk gaat de basafdeling snel mee in dit creatieve proces en volgen er nog wat apartere modellen.

Kleur

Deze J is helemaal J met de 39 mm topkambreedte, twee elementen met elk een volume- en samen een toonknop, en de bekende vorm, slagplaat, regelpaneel en afschuiningen.
Het brugelement lijkt wat meer op de 'seventiespositie' te zitten. Dichterbij de brug dus voor een feller geluid. Je voelt je snel thuis en alle bekende sounds zitten in de bas.
Ook al is dit een zeer betaalbaar instrument: de kleur is echt heel mooi! Het is een van de weinige onderscheidende punten ten opzichte van de concurrentie, maar wel meteen een goeie. Hoe tof is het om met een gouden J de podiumlampen tegemoet te gaan!

Conclusie

De JJB-300 is wat het is. Een prima gebouwde, afgewerkte en klinkende bas die de concurrentie aankan met bijvoorbeeld Vintage of Squier. De bas is niet uniek, maar hij doet wat het doen moet. Zoek je een J voor erbij, ken je iemand die een eerste bas zoekt? Dan is een kijkje bij Jet de moeite waard. Deze goudkleurige is wel lekker opvallend en het kan ook een mooi platform zijn voor modificaties. ●

jetguitars.com | Richtprijs: € 399,-

Albumtips

Paul Weller
66

Bassist: o.a. Paul Weller, Jake Fletcher

Solid Bond/Universal

Weller is bijna 66 en hij komt met een album waarvoor hij samen heeft geschreven met diverse artiesten, zoals Noel Gallagher, Suggs en Richard Hawley. Iets wat hij normaal niet graag doet. Het resultaat is een verzameling nummers die van seventies rock tot lichte folk en van nineties pop tot echte britpop gaan. Stuk voor stuk zijn het prachtige nummers. Weller, ooit begonnen als bassist, zorgt altijd voor mooie lijnen en een goede sound en dat is dit keer wederom zo, met naast Paul basbijdragen van onder meer zijn livebassist Jake Fletcher. Het ziet er naar uit dat hij voorlopig – gelukkig – nog niet met pensioen gaat.

Chris Dekker

Sjako!
Megaliths

Bassist: Thijs Vermeulen

Eigen beheer

Sjako! is terug in in de oorspronkelijke triobezetting: Wouter Planteijdt (gitaar/zang), Thijs Vermeulen en Jaap Vrenegoor (drums) zetten vanaf eind jaren tachtig het Nederlandse club-circuit op stelten met hun vette, geoliede en soms ontregelende geluid, waar menig bandje jaloers op was. Sjako! staat voor hoog spelniveau en toegankelijke songs die bij iedere luisterbeurt weer iets nieuws tevoorschijn toveren. Op Megaliths herleven oude tijden. De groep krijgt het voor elkaar om in de uiterst dynamische stukken het beste uit zichzelf te halen en voegt daar een fijne Zappa-cover aan toe. Abraham en de mosterd? Geen sprake van. Alhoewel Fripp soms toch om de hoek komt kijken. Sjako! is nog altijd even spannend, opzwepend en energiek als tevoren. Kom maar op met die nieuwe reeks optredens.

Wouter Bessels

Kamasi Washington
Fearless Movement

Bassist: o.a. Thundercat, Ben Williams

Shoto Mas/Young

Dit vijfde album noemt de jazz-saxofonist zelf zijn dance-album. Dansen ga je zeker, want van dit album moet je bewegen. Het is een fijne combinatie van jazz, funk, seventies soul en hiphop, met ook genoeg rustpuntjes. Contrabassist en producer Miles Mosley is weer de vaste partner in crime, maar we horen ook samenwerkingen met onder meer George Clinton en André 3000. Voor bassisten is het smullen met - naast Mosley - te gek werk van Thundercat en contrabassist Ben Williams.

Peter Keesom

Donna Blue
Into The Realm Of Love

Bassist: Donna Blue

Snowstar Records

Het tweede album van Donna Blue (Danique van Kesteren en Bart van Dalen) klinkt zoals we gewend zijn: filmische sixtiespop met een Franse slag. Denk aan een samenwerking van Serge Gainsbourg en Jane Birkin met pakweg Burt Bacharach, John Barry en/of Phil Spector. De typisch droge, tikkende sixtiesbassen (de band zelf of Joost van Eck?) en spaarzame drums worden op een prachtige manier gekruid met mierzoete strijkers, in reverb/slapbackecho gedoopte gitaren en dan de mooie, zachte vocalen van Danique en Bart. Een pareltje uit de sixties met een moderne sound. Het gevaar van de parodie ligt altijd op de loer, maar daar zijn de nummers veel te goed en pakkend voor. Het is eerder een masterclass Franse sixtiespop, maar ook dat dekt de lading niet. Een zeer fijne, goed doordachte popplaat.

Chris Dekker

Ghost-Note
Mustard n'Onions

Bassist: o.a. MonoNeon & Marcus Miller

Mack Avenue/Artistry

Na Kamasi Washington kan je zo door met Ghost-Note, met opnieuw een verzameling opzwepende jazz, funk, grote namen en heel veel blazers. Ghost-Note is het percussiegerichte ensemble onder leiding van de drummers Robert 'Sput' Searight en Nate Werth, die we kennen van Snarky Puppy. MonoNeon schreef mee aan de eerste single Bad Knees, terwijl Marcus Miller op Yellow Dan te horen is. Technisch is alles waanzinnig goed en het plezier spat er vanaf. Een zeldzame en heerlijke combinatie.

Peter Keesom

Michelle David & The True Tones
Brothers & Sisters

Bassist: Onno Smit, Paul Willemsen

Records Kicks

Michelle Davids zevende album is het eerste op het Italiaanse label Record Kicks. Die overstap lijkt te hebben geresulteerd in een rauwer, energieker en authentieker geluid dan ooit tevoren. Brothers & Sisters is een seventies soul- en gospelplaat pur sang, inclusief opzwepende grooves, funky basloopjes, strakke drumpartijen, sterke melodielijnen en krachtige vocalen. De blazerssectie voegt een extra dimensie toe. Dat de voltallige band tegelijkertijd in één ruimte is opgenomen in de studio, draagt ook bij aan de organische sound. Het lijkt alsof Michelle en consorten nu echt hun ware identiteit gevonden hebben en die klinkt authentiek en diepgaand. Brothers & Sisters lijkt een belangrijke mijlpaal te worden voor de band en zal haar definitief op de kaart zetten.

Ella-Milou Quist

Tekst: Chris Dekker

De bas #29

Jack Bruce
Gibson EB-1

Felix Pappalardi en Jack Bruce zijn de bekendste gebruikers en Höfner geeft het toe: waarschijnlijk zag Walter Höfner deze bas op een beurs of in een brochure toen hij de 500/1 ontwierp. We hebben het dan natuurlijk over de Gibson EB-1.

Fender startte in 1951 met de Precision een revolutie en andere merken volgden snel. Gibson kwam twee jaar later met hun eerste bas en deze heette simpelweg EB: Electric Bass. Toen later de EB-0, EB-2 en EB-3 volgden, werd de eerste Gibson bas EB-1 gedoopt. De EB-1 was compleet anders dan de concurrentie. Het model heeft een ingelijmde hals en een massieve body van mahonie, lijkt op een viool en echt waar: je kan er een pin uitschuiven zodat het als het ware een kleine contrabas is. Het f-gat is opgeschilderd, waardoor de bas van een afstand hol lijkt. Met 30,5 inch is de bas shortscale. We zien twee knoppen (volume en toon) en een groot, door Seth Lover ontworpen element bij de hals. Dat zouden we later terugzien bij de EB-0/2/3, hoewel deze eerste elementen enkelspoels waren.

Tussen ’53 en ’58 werden er ongeveer vijfhonderd bassen gebouwd, tussen ’70 en ’73 wederom zo’n 500 van de heruitgave en Epiphone leverde tijdelijk ook een versie die iets afweek. We kunnen dus van een vrij zeldzaam model spreken! De bas werd niet omarmd door grote namen. Olsie Robinson van Little Richard speelde er op, Felix Pappalardi speelde vrij vaak op de bas en bij de reünieconcerten van Cream speelde Jack Bruce op een EB-1, eentje uit de jaren vijftig. Ook John Paul Jones zou er een hebben.

Dan is er natuurlijk altijd de vraag of er een link is met Höfner. Zoals we in de inleiding al schreven is de kans groot dat ontwerper Walter Höfner op de hoogte was van deze Gibson. Misschien dacht hij dat de bas hol was? Misschien volgde hij gewoon de Höfner-traditie? Olsie Robinson wordt soms als reden genoemd dat Paul McCartney voor de Höfner viel. Paul zag hem live, dus wie weet. •

Gibson EB-1

Body: mahonie
Hals: mahonie, gelijmd
Toets: palissander
Frets: 20, smal
Elementen: 1x enkelspoels
Elektronica: passief, 1x volume, 1x toon
Brug: metaal
Stemmechanieken: vintage/banjo
Hardware: verchroomd
Mensuur: 30,5 inch

Nederbas

Tekst: Jan van Olffen

Deel 3: Marcel Schimscheimer

Marcel Schimscheimer is niet alleen een van de meest vooraanstaande bassisten in Nederland, maar ook componist, arrangeur en producer. Hij speelde met onder meer René Froger, de Toppers, Mink DeVille, Gino Vanelli, Toots Thielemans, Nile Rodgers, Herbie Hancock, Leonardo Amuedo, Ten Sharp en Eef Albers en hij was een tijd de bassist in het Metropole Orkest.

Marcel is geboren in 1963 in Rotterdam, maar bracht zijn jeugd door in een muzikaal gezin in Uden, met twee broers die piano en drums speelden. Op zijn elfde pakte Marcel de bas op, een Framus, en hij vormde een band met zijn broers. Zes jaar later ging hij studeren aan het Hilversums conservatorium en hij kwam al snel in contact met de Hilversumse studioscene, waar hij een veelgevraagd bassist werd. Naast live spelen, studioklussen, arrangeren en produceren heeft Marcel diverse projecten gehad, zoals diverse fusionbands (opnames zijn nog op YouTube te vinden), en hij speelde in Batida.

Marcels veelzijdige speelstijl laat zich niet zo makkelijk vangen. Hij kan zeer dienstbaar spelen, maar ook behoorlijk uitpakken als de situatie daarom vraagt, maar altijd met een enorme drive. Sinds medio jaren tachtig zien we hem het meest op een vijfsnarige Status Series 2. Daarvoor speelde hij op onder meer een Fender Jazz, Precisions met extra brugelement, een Tokai Jazz en later fretloze Sandberg en Squier bassen.

Voorbeeld 1 is Rumours In The City van Ten Sharp. Ik heb het eerste en tweede couplet uitgeschreven om de opbouw aan te tonen. Het hele stuk is geslapt, met aan het eind van het eerste couplet een inleidende fill naar het chorus. Het tweede couplet heeft hetzelfde motief, waarbij heel smaakvol iets meer fills gespeeld worden. De sound is vrij agressief en prikt goed door het volle arrangement. De bovenliggende akkoorden zijn | Dmin C/D | B♭/D C/D | Gmin C/D | Dmin |

Voorbeeld 2 is het introthema van Tudo Bem, van het gelijkmatige album van Batida, geschreven door Marcel.

Ga naar De Bassist Plus op deBassist.nl voor nog twee voorbeelden en diverse video's van Marcel met onder meer Mink DeVille en Gino Vanelli. Veel plezier!

Voorbeeld 2

Tudo Bem
Bassist: Marcel Schimscheimer
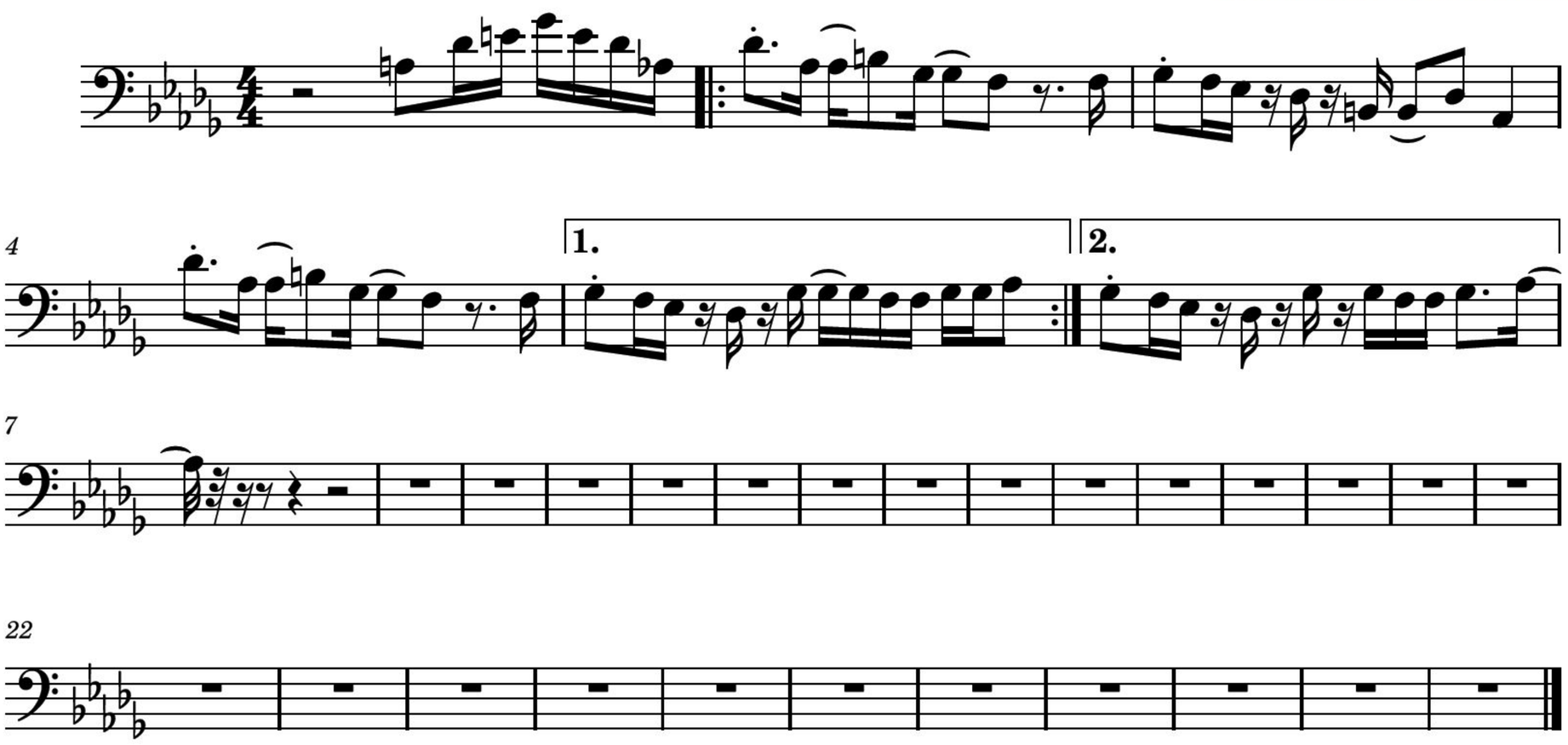
Rumours In The City verse 1

Bassist: Marcel Schimscheimer
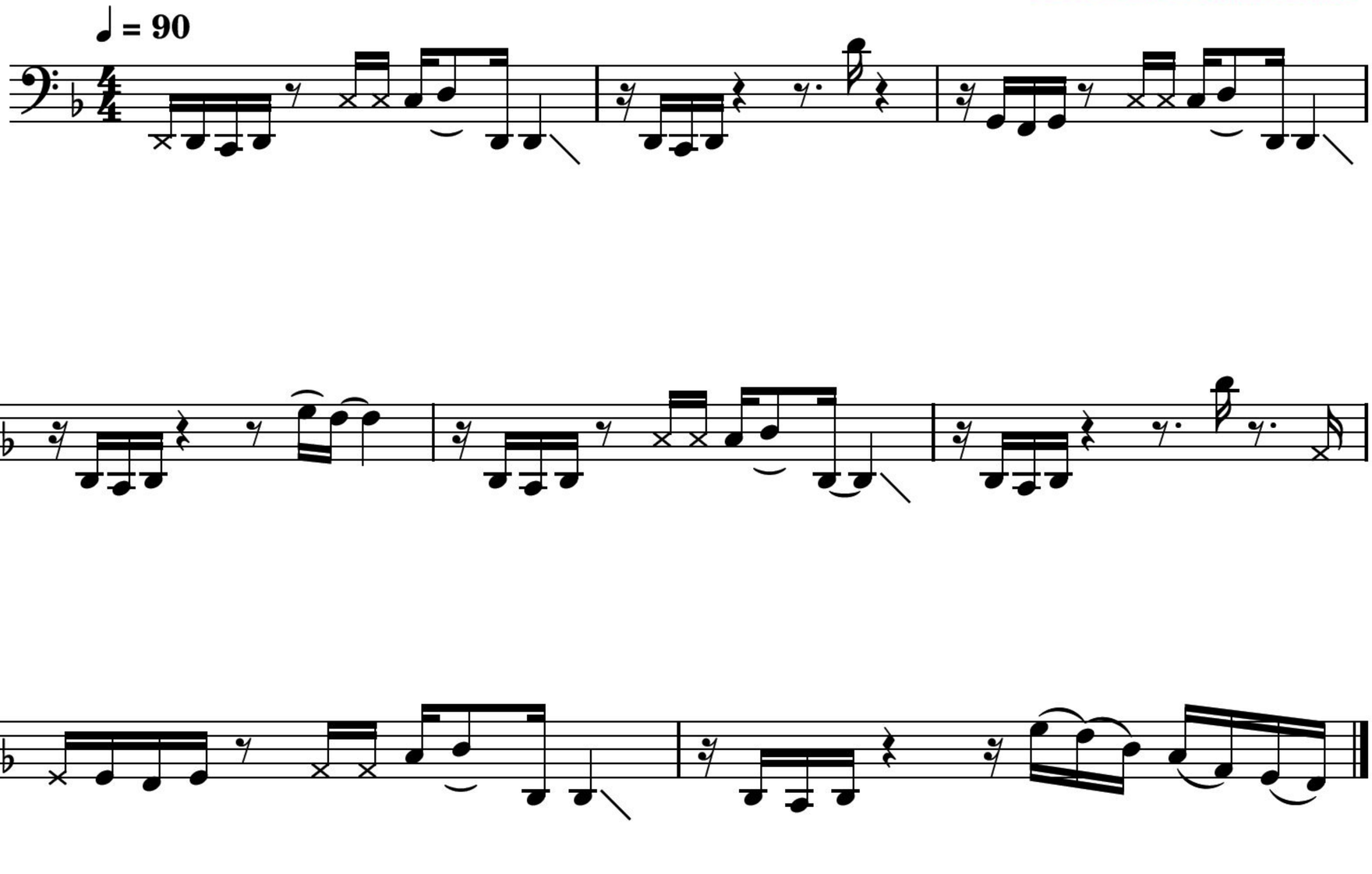
Rumours In The City verse 2

Bassist: Marcel Schimscheimer
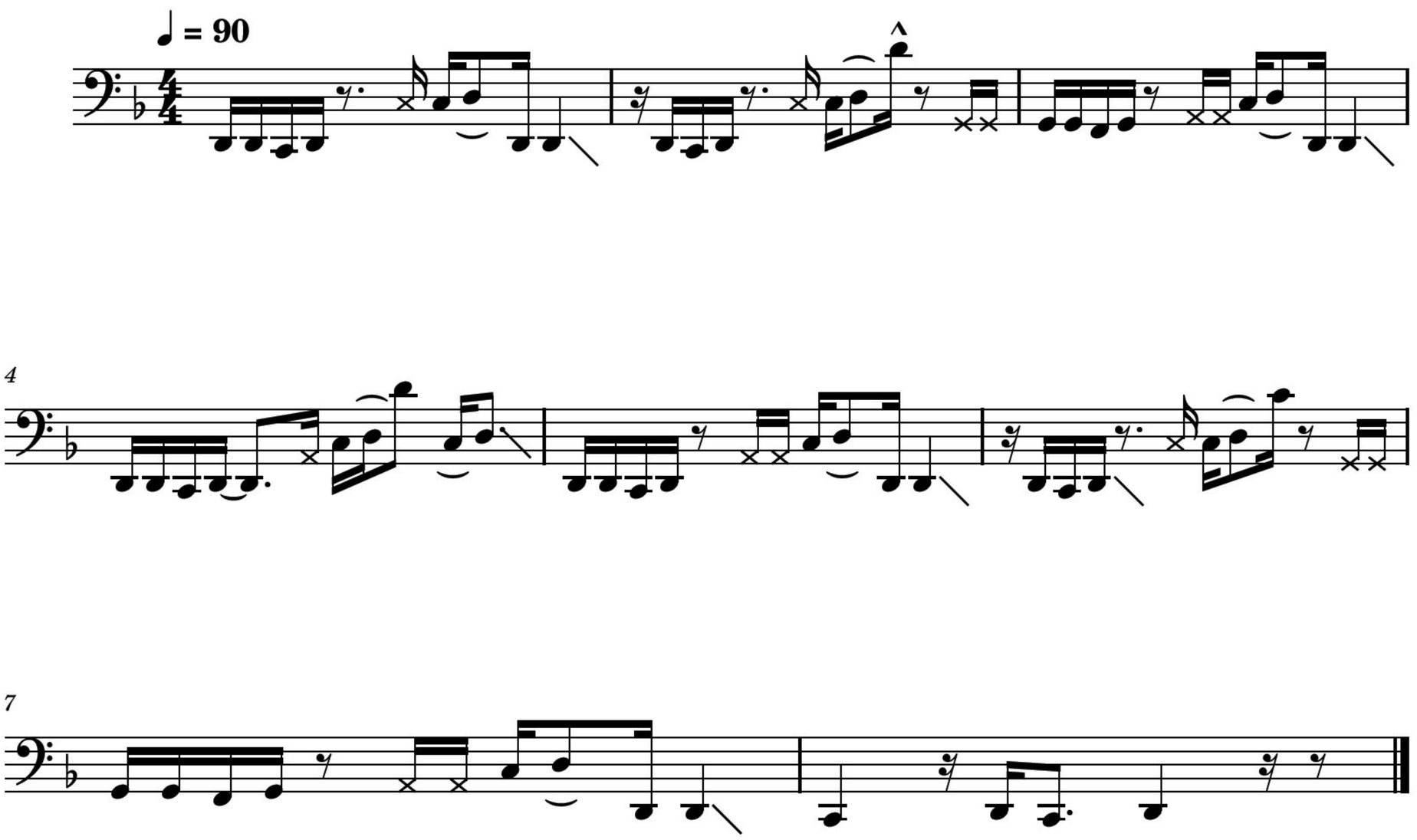
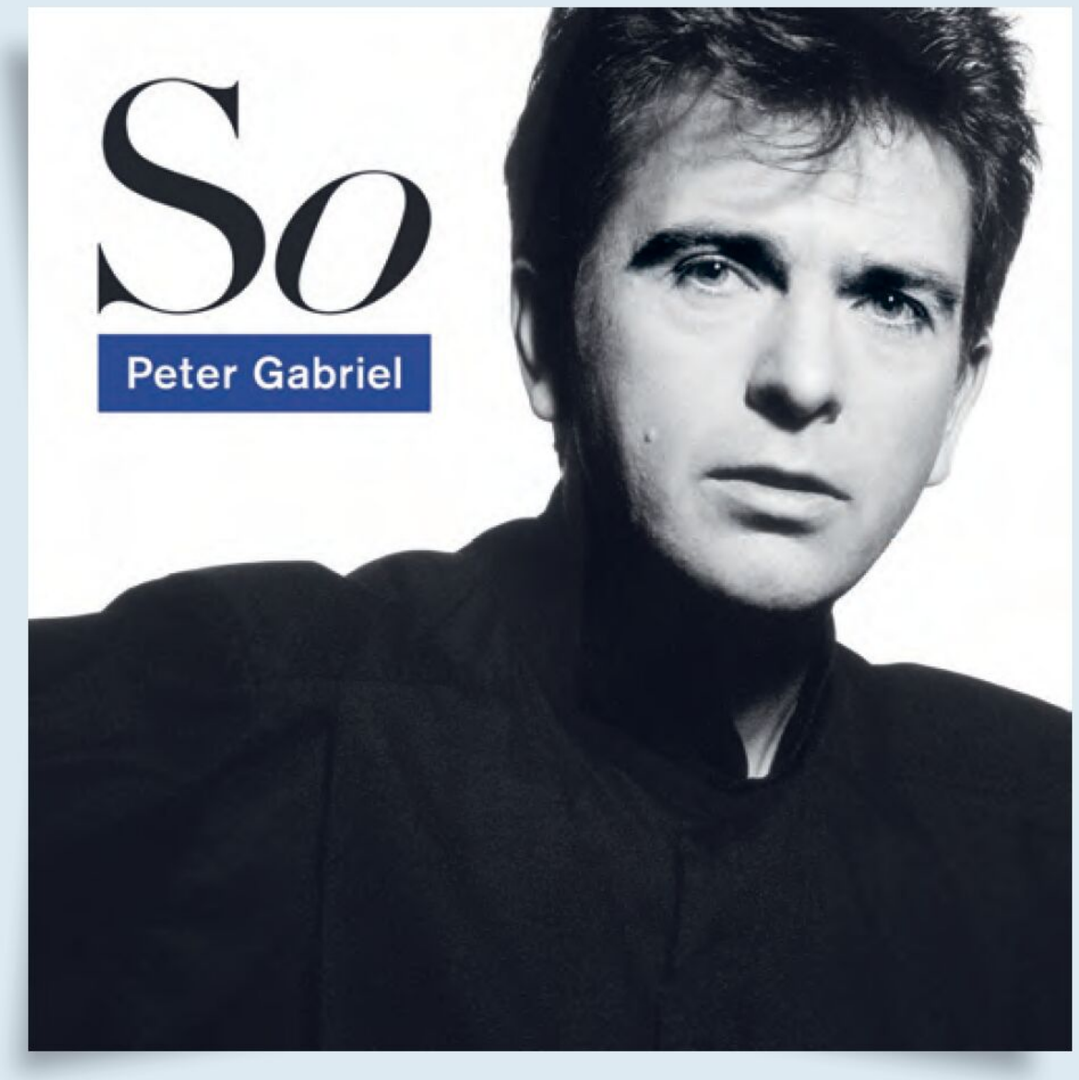

Ivo Schots favoriete basplaat

So

Peter Gabriel

Als je De Bassist leest kan je bijna niet om Ivo van Subterrranean Street Society heen. Maar wat luistert hij zelf? Waar is hij door beïnvloed? Vanuit de tourbus in Engeland legt Ivo ons zijn keuze uit.

‘Wanneer ik invloeden voor mijn basspel benoem komt Robert Levon Been van Black Rebel Motorcycle Club als eerste in mij op. Zijn gruizige, fuzzy en melodieuze basspel is een grote inspiratie. Ook zoek ik voor sound en intentie vaak bij andere instrumenten. Zo is Warren Ellis op de viool, maar ook Jack White op gitaar, belangrijk voor mijn spel, sound en intentie.’

‘Toch kies ik voor het album So van Peter Gabriel, waar het ingenieuze basspel door grootmeester Tony Levin wordt verzorgd. Ik kwam voor het eerst in aanraking met Gabriel als puber, via mijn vader, die vaak vroege Genesis-albums draaide. Het solowerk van Gabriel werd mij vaak aangeboden, maar met favorieten als Nirvana, Audioslave en RHCP moest ik er weinig van hebben. Tijdens mijn studie aan de Rockacademie herontdekte ik de muziek. Het begon met de live-dvd Secret World. Ik was volledig uit het veld geslagen door de creativiteit van Levin: de melodische fretloze partijen, de octaver, de Chapman Stick en zijn Funk Fingers, een soort drumstokje die aan zijn vingers vast zaten om mee te slappen.’

‘Op een muziekopleiding leer je initieel heel erg “hoe het hoort”. Daarmee krijg je een beeld voorgeschoteld van hoe een bassist zou moeten zijn. Hierin verloor ik een beetje mijn eigen identiteit. De bas voelde soms zelfs als een beklemmend instrument. Levin doorbrak dit en opende een deurtje in mijn brein, wat het mogelijk maakte om de grenzen van mijn instrument op te zoeken. Ik kocht een fretloze bas, effecten en begon een nieuw en eigen vocabulaire te ontwikkelen. Don’t Give Up werd de aanleiding van mijn (voormalig) project fortheloveofbass. Het hele nummer leunt op de akkoordenbaspartij van Levin en het deed mij inzien hoe de bas een centraal begeleidingsinstrument kan zijn.’

‘Op So staat het weergaloze Sledgehammer, waar je een geweldige fretloze baspartij met octaver hoort. Een klassieke sound die we kennen van Pino, waar Levin niet voor onderdoet. Ook Red Rain, met de Funk Fingers, In Your Eyes en Mercy Street zijn aanraders. De gelaagde productie van Daniel Lanois, het drumspel van Manu Katché met Afrikaanse invloeden en natuurlijk de songwriting en zang van Gabriel zelf zijn allemaal om van te smullen.’

‘Uiteindelijk ben ik de mentaliteit van Tony gaan toepassen binnen het genre waarin ik met Subterranean Street Society actief ben: indie, folk en grunge. Het instrumentarium werd anders, met een holle Höfner President, meerdere amps en vooral heel veel fuzz. Zo heb ik via een omweg mijn spel een eigen smoel gegeven waarvan het zaadje lang geleden is geplant op de Rockacademie. Of nou ja: eigenlijk in de auto met mijn vader toen hij steeds ongevraagd Peter Gabriel opzette.’ ●

Check debassist.nl voor de winnaar van het Bleep fuzzpedaal!

De Bassist Events

Met De Bassist zijn we regelmatig partner van evenementen waar de bas vooraan staat. Onlangs was dat op het Bridge Guitar Festival in Eindhoven en in het najaar zal dat weer het geval zijn op de Guitar Summit in Mannheim en met Amsterdam Guitar Heaven in onze 'eigen' Q-Factory. En we zijn natuurlijk partner van de podcast Basgasten.

Guitar Summit

Met De Bassist zijn we voor de derde keer partner van Guitar Summit dat jaarlijks in Mannheim plaatsvindt, de grootste gitaar- en basbeurs van Europa en absoluut waardevol voor bassisten om daar naar toe te reizen, vanwege de ideale combinatie van beurs met workshops. Van 27 tot 29 september is het weer zover. Programma is nu nog niet bekend, maar als je DeBassist.nl volgt hoor je binnenkort meer! Een 3-dagen ticket kost 69 euro, ga je maar een dagje dan ben je klaar voor 49 euro.
Guitar Summit, 27-29 september, Rosengarten, Mannheim

Amsterdam Guitar Heaven

Twee maanden na Guitar Summit is het tijd voor ons eigen feestje in het prachtige gebouw waar ook ons redactiekantoor gevestigd is, Q-Factory. Ook daar weer een mooie combi van de Gearshow Gitaar & Bas en de hele dag workshops door het gebouw heen. Ook voor deze dag binnenkort op de site en socials meer informatie. Maar de datum zou ik alvast in je agenda zetten!
Amsterdam Guitar Heaven, zaterdag 23 november, Q-Factory, Amsterdam

Bridge Guitar Convention

Op van 29 mei tot en met 2 juni vond het Bridge Guitar Festival & Convention in Eindhoven plaats en De Bassist was voor het eerst partner van het evenement. Op 1 juni organiseerden we met zustermagazine Gitarist, Guitar Matrix en Bridge in Muziekgebouw Eindhoven de Convention met een gitaar- en basbeurs, masterclasses en workshops. Voor de workshops hadden we twee toppers gestrikt: Peter Peskens (Jungle By Night, Jett Rebel, Mysterons, Weval) en de hardst werkende bassist van de lage landen: Barend Courbois. Op de beurs waren merken als Aristides, Bacci, Curt Mangan, Darkglass, Digitech, Dingwall, Dogal, DSM & Humboldt, Duesenberg, Eko, ESP, FGN, Guild, Hagstrom, Hercules, Ibanez, Kala, Korg, Lâg, Laney, LTD, Neural DSP, Peavey, Pedaltrain, Radial, Rapie, Sandberg, Schecter, Souldier, Spector, Tokai, Vintage en Vox aanwezig. Je leest een uitgebreid verslag op **debassist.nl**.

Kees den Hoed met Hidde Roorda

Basgasten

Het mag dan iets minder frequent zijn dan vroeger – Basgastheer Hidde Roorda heeft zelf ook een druk muzikaal bestaan -, maar er verschijnen nog steeds met enige regelmaat nieuwe podcasts op het Basgasten podcastkanaal. In aflevering 91 is Kees den Hoed aan het woord. Kees was veertig jaar lang de rots in de branding voor Rob de Nijs, maar daarnaast was hij een geweldig docent en sessiebassist. 'Was', want hij is inmiddels met pensioen. Dan heb je alle tijd om heerlijk over muziek te praten!

Anders, maar niet minder leuk, zijn de vier live-interviews – met publiek! – die Hidde afnam tijdens het Dutch Double Bass Festival. En nee, dat gaat lang niet alleen over contrabas. Basgasten sprak daar namelijk niet alleen met Renaud Garcia Fons, maar ook met hophopbassist Brady Watt, de geweldige Adam Ben Ezra en niemand minder dan Henrik Linder van Dirty Loops. Ook deze gesprekken hoor je op je favoriete podcast app.

europa's online snarenspecialist

t. +31 (0)33 453 74 16
www.lordofthestrings.com

Adverteerdersindex De Bassist 69

Aquarium Sessions	67	Muziekmagazines.nl	15
Fender	68	StageCoach Sessiions	14
Gitarist	66	The Music Alliance	66
Hoshino	03	Thomann	26/27
Lord Of The Strings	66	Sanne Verbogt	66

SV method

'Dit is precies waar ik al jaren naar op zoek was.'

www.svmethod.nl

Door een bassiste, voor bassisten

Muziektheorie voor het begrijpen en creëren van muziek.
Uitgelegd op een duidelijke, snelle en visuele manier.

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,50
muziekmagazines.nl/gitarist

GITARIST. PLUGIN.

Mag. App. Site. Social. Video. Events.

miniconcerten - interviews- tutorials - en meer.

AQUARIUM SESSIONS

Abonneer je op ons YouTube-kanaal!

www.youtube.com/c/aquariumsessions

Video Tutorials:**Gitaarhelden Leif de Leeuw | Stem je drums | Silent Recording**

Bekijk de volgende miniconcerten: **M ft. M | Komodo | Lakshmi Jett Rebel | Skinnerbox | Tyler Ramsey | Will And The People | Eagle-Eye Cherry | Emily Wolfe | Ethan Johns**

En video-interviews met : **Samantha Fish | Jared James Nichols Jeff Berlin | Jan Akkerman | Emilie Cleuver**

Aquarium Sessions

Een project van Musicmaker, Gitarist, Slagwerkkrant, De Bassist en Interface

---

Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory Amsterdam

Powered by Audient, Auralex, Blue, Bose, Tama, Pro Tools

April Kae plays the 60s Precision Bass® in Olympic White

THE Vintera™ II SERIES

Vintage style for the modern era.

Fender

©2024 FENDER MUSICAL INSTRUMENTS CORPORATION. ALL RIGHTS RESERVED.